

Tháng 1, 2018

ĐƠN GIẢN

*Biển tình êm ả hai ta
Bơi hoài chưa mỏi lựa là cạn khô
Bạn bè ai cũng trầm trở:
"Nước lã mà vã nên hồ! Bền duyên!"*

*Từ ngày chung một kết duyên
Vượt bao vất vả truân chuyên, muôn phần
Cùng xây một mái ấm yên
Com lành, canh ngọt còn ghiền chi hơn?*

*Áo Tình mặc mãi chưa sờn
Ham chi áo lụa, guốc sơn thêm phần!
Mừng thêm Xuân nữa bình yên
Ai chia mặc họ, gấn liền đôi ta
Á Nghi, 31.1.2018*

CHỊ EM ƠI ĐOÀN KẾT!

Khéo ở nhé! Chuyện trong nhà, ngoài ngõ
Nhắc nhở nhau thấy việc phải cùng làm
Tốt thế thì hoàn hảo chuyện Bắc-Nam!
"Đông tay vỗ thì nên kêu" rôm rốp.

Có cao kiến thời chọn cho phù hợp
Chị dẫn rồi, em phải vác cây đi
Chân chờ chi, đêm tối, rùng thấy gì?
Cộng rình rập, chả lẽ ta ngồi ngáp?
Ý Nga, 21.1.2018

ĐẸP NGAY!

Lùm xùm rắc rối Việt gian
Vài tên lẻ tẻ to gan trở nghề
Người ngay ai muốn cận kề
Thấy đâu đẹp đó, giữ Lề thẳng ngay.
Kẻ gian sinh sự, hay gây?
Ta cần đoàn kết đẹp bây giờ
Ý Nga, 21.1.2018

ĐẰNG LÀ NỢ!

Cúi, luôn, đỡ, bợ, chực chờ
Thăng quan nhanh chóng, thời cơ bắt ngờ

THẢ...

Anh ơi à! Tiếng hát
Của chàng thật đáng yêu:
"Vườn oải hương thơm ngát
Tìm biên biển màu chiều."

Trời hôm nay trong vắt
Cứ thanh thản dạo chơi
Những chuyện nhà lật vặt
Thả thượn theo lẽ trời!

Bên mình đà tháng Chạp
Quà Xuân đã về Nhà
Ba mươi vẫn chưa Tết
Đừng lo nghĩ nữa nha!
Á Nghi, 31.1.2018

ANH TUỔI GÌ?

Anh tuổi gì trong mười hai con giáp,
Tuổi của em vẫn đi cạnh đời anh,
Em sẽ là cánh buồm nhỏ lênh đênh,
Anh là biển để cánh buồm trôi mãi.

Những cuộc hôn nhân xem ngày xem tuổi,
Chắc gì tránh được ngang trái khổ đau,
Anh tuổi gì mới gặp đã nhớ nhau,
Tuổi anh tuổi em chỉ là vô nghĩa.

Lời hứa hẹn có khi quên nhanh quá,
Gặp một lần cũng đủ nhớ trăm năm,
Ông tơ bà nguyệt có lúc se làm
Sợ chỉ hồng để lỡ làng duyên kiếp.

Anh tuổi gì mà tình không thấm mệt,
Trắc trở nào em cũng sẽ vượt qua,
Sa mạc khô cằn xương rồng nở hoa,
Sông thác lũ sẽ xuôi dòng êm ái.

Anh tuổi gì mà tình không dừng lại,
Em muốn theo anh trên vạn nẻo đường,
Xét theo mệnh, thuyết ngũ hành, âm dương,
Tứ hành xung vẫn có ngày hạnh phúc.

Bộ tứ ky nhau, bộ tam tuổi hợp,

Ăn mừng tiên chức tinh bơ
Trung Ương hộ trợ, trợ trợ mập mờ.

Ngoài vòng luật pháp nhờn nhờn
Mèo sa hủ mỡ: hốt, quơ, nhầy nhờn
Ăn chơi, hớn hở dưới cờ
Đỏ tanh mùi máu, vật vờ, phát phơ.
Ý Nga, 21.1.2018

THÙ DAI?

Đào mồ, cuộc mả trả thù
San bằng bình địa tron tru làm gì?
Hồn oan đảng định đoạt chi?
Ôn Trên đã quyết độ trì người ngay!
Ý Nga, 21.1.2018

Tuổi nào cũng có lúc được lúc thua,
Vì yêu anh, em hoa nở trái mùa,
Đường ngược chiều thế nào em cũng gặp.

Anh tuổi gì em cũng yêu chân thật,
Tuổi của em xin được phép chung đôi,
Anh mở lòng ra rộng với đất trời,
Em là cánh chim bay hoài không mỏi.

Cuộc đời có bao chuyện tình cũ, mới
Ai khổ duyên, ai tan vỡ chia phôi,
Nếu chỉ vì xung khắc tuổi. Anh ơi,
Anh tuổi gì em cũng đều thích hợp.
Nguyễn Thị Thanh Dương
(Jan. 27, 2018)

Một Chữ Duyên

Người viết may mắn được thừa hưởng cái tính ham đọc sách của cha tôi nên rất thích văn chương, thơ phú. Khi cha mẹ tôi còn sống, tôi thường hay viết thư về thăm hỏi sức khỏe ba má tôi. Trong thư, tôi thường hay tả tình tả cảnh sinh hoạt của gia đình nhỏ bé của tôi nơi xứ người như một bài văn, bài thơ. Mỗi lần về thăm ông cụ, tôi thấy dưới gối nằm của ba tôi là những bức thư của tôi được xếp cẩn thận trong một bì giấy. Ba tôi nói với tôi là cụ đọc đi đọc lại những bức thư này mãi vì những bức thư này đem niềm vui tình cảm đến với cụ trong tuổi già.

Ba tôi cũng biết làm thơ. Ba tôi bảo tôi đọc, phê bình, thảo luận với cụ về những bài thơ cụ viết vì có lẽ chỉ có tôi là người chịu nói chuyện thi văn với cụ vì tôi cũng thích thơ văn. Tôi thấy cha tôi vui, dĩ nhiên là tôi cũng vui theo vì ít ra tôi cũng làm được một việc gì đó làm cho ba tôi vui, dù rất tầm thường là tôi chỉ ngồi nói chuyện tào lao với cụ về thơ văn cho cụ vui được ít phút giây. Rồi cũng từ đây, tôi càng ngày càng thích viết văn làm thơ hơn vì lúc nào cũng có người luôn luôn ủng hộ và khích lệ tôi. Người đó chính là ba tôi. Con xin cảm tạ ân đức của ba đã cho con một niềm vui tinh thần thanh nhã.

Kể từ ngày ba tôi qua đời, tôi đã mất đi một người bạn tri kỷ ngoài tình cha con. Bây giờ, tôi vẫn tiếp tục chia sẻ tâm tình của tôi với những người bạn mà tôi quen biết vì chính nhờ có họ mà đời sống tình cảm và tinh thần của tôi được phát triển tốt đẹp hơn vì họ luôn khích lệ, hỗ trợ tinh thần tôi. Đó là những thuận duyên tốt đẹp bên cạnh những nghịch duyên mà tôi gặp phải.

Dông dài như thế để có thể nói rằng mọi chuyện ở đời hình như là do duyên nghiệp cả. Có những sự việc nhiều khi không đem đến cho chúng ta kết quả như chúng ta hằng mong đợi hoặc đôi khi còn làm cho mình đau khổ nữa. Trong phạm vi gia đình nhỏ bé của chúng ta, đời sống vợ chồng đôi khi cũng đem đến cho chúng ta nhiều điều phiền muộn vì nếu vợ chồng không thông cảm, hỗ trợ tinh thần cho nhau thì một “nửa cái xương sườn kia” kia có thể là “nửa hồn thương đau” của ta đó. Một người thích thơ văn, nghệ thuật, thích hoạt động xã hội nếu không được sự thông cảm, ủng hộ, khích lệ của người phối ngẫu thì ít nhiều gì thiện chí và khả năng của người ấy cũng bị hao mòn, giảm thiểu và ta cảm thấy đau buồn lắm. Một người làm được việc tốt, giúp đỡ, chia sẻ những điều ích lợi chung cho tha nhân thì thân nhân của họ cũng được chung hưởng phúc

báo của những việc tốt, thiện lành đó, cho nên chúng ta cũng cần nên khích lệ, ủng hộ tinh thần của họ. Có như thế thì cuộc đời sẽ tươi đẹp hơn nhỉ?

Nếu hiểu rằng, trong cuộc đời của ta có những thuận duyên làm cho tài năng và thiện chí của ta phát triển tốt đẹp thì cũng có những nghịch duyên làm cho ta phải kiên trì và phấn đấu khắc phục những trở ngại đó với cái tâm an bình và nhẫn nhục. Hy vọng sẽ có một ngày, chúng ta sẽ đạt được kết quả mà ta mong ước. Việc gì cũng cần phải có thời gian để cho mọi việc được tiên hành tốt đẹp, phải không bạn?

Cám ơn phu quân của tôi nhé dù chàng không thích thơ văn và cũng không biết... làm thơ.

Khi đi tìm tài liệu liên quan đến chữ Duyên, người viết đã tìm được một tài liệu hay hay dưới đây xin mời quý bạn cùng đọc với tôi nhé.

Chữ Duyên trong đạo Phật

Duyên vốn là từ gốc Hán có nghĩa là nguyên nhân; duyên do, duyên có phát sinh ra sự việc...cảm nhận về chữ Duyên có vị trí đặc biệt trong tâm cảm người Việt, trong đời sống nhân sinh, đời sống tinh cảm lứa đôi

trai gái, và đặc biệt trong đời sống tu học và là thuật ngữ được sử dụng nhiều trong Phật giáo

1. Chưa quen nhau nay được gặp nhau gọi là **Hữu Duyên**
2. Muốn làm một việc gì đó giúp người khác biết về Phật pháp gọi là **Kết Duyên**
3. Hay ấn tống kinh sách băng đĩa, giảng pháp cho người khác nghe gọi là **Gieo Duyên**
4. Những gì đã đến và chưa đến với mình gọi là **Nhân Duyên**
5. Mình thường hay làm những việc thiện giúp đỡ mọi người gọi là **Thiện Duyên**
6. Mình thường hay làm những điều xấu ác hại người gọi là **Ác Duyên**
7. Mình làm việc gì cũng gặp phải sự trắc trở trái ý mình gọi là **Nghịch Duyên**
8. Mình làm việc gì cũng xuôi sẽ đúng với ý mình gọi là **Thuận Duyên**
9. Mình thường hay mắc phải những tật xấu gọi là **Nghiệp Duyên**
10. Có những việc mình chưa biết làm được hay không được gọi là **Tùy Duyên**
11. Trong cuộc sống những điều tốt đẹp may mắn thường hay đến với mình gọi là **Phước Duyên**
12. Có những điều tốt đẹp đến với mình hơn cả những gì mình mong đợi gọi là **Thắng Duyên**.

CHỮ DUYÊN TRONG TÌNH YÊU

1. Mới gặp nhau đã đem lòng yêu nhau gọi là **Hữu Duyên**
2. Khi người đó xa cách mình cảm thấy nhớ nhung gọi là **Ái Duyên**
3. Sau thời gian tìm hiểu rồi đi đến hôn nhân gọi là **Nên Duyên**
4. Khi chung sống với nhau vợ nói chồng nghe gọi là **Có Duyên**
5. Khi chung sống với nhau vợ nói chồng không nghe gọi là **Vô Duyên**
6. Hằng ngày vợ chồng thường hay cãi nhau gọi là **Nợ Duyên**
7. Mặc dù khổ đau nhưng vẫn còn chung sống với nhau gọi là **Còn Duyên**
8. Sau một thời gian chung sống rồi đường ai nấy đi gọi là **Hết Duyên**
9. Mình lấy phải một ông chồng xấu một cô vợ dữ gọi là **Bạc Duyên**
10. Mình lấy được một ông chồng tốt một cô vợ đẹp gọi là **Phúc Duyên**.

Thích Nguyên An

(Nguồn: Trích trong website <https://nguoiphattu.com->)

Nếu Bạn là người yêu thích những vần thơ đầy thiên vị của Thầy Thích Tánh Tuệ, chắc chắn rằng Bạn sẽ tìm đọc bài thơ Một Chữ Duyên dưới đây:

Một Chữ Duyên

Từng đối mặt ngàn ngày sao chẳng nhớ
Chỉ một lần gặp gỡ khó mà quên!
- Tình cảm con người chính là một chữ Duyên
Biển đời rộng, riêng một người ta thấy.

Nỗi khổ, niềm vui dẫn nhau sang từ đây
Từ độ mắt nhìn mà sóng dậy hồn ai.
Giọng nói câu cười, nếu phớt bỏ ngoài tai.
Lòng trong vắt, giọt mưa trôi trên lá.

Đâu ai bắt trời ta vào kẻ lạ?
Đường thênh thang sao chn ngã nhiều khê!
Khó mà quên, vì trót lỡ " mang về "
Một chữ Nhớ quyện đời vào duyên nghiệp.

Vòng luẩn quẩn, từ khi chàng có thiệp
Đợt sóng lan dần, viên sỏi chạm hồ thu.
Ôi trần tâm khởi động cuốn xa mù
Duyên và Nghiệp một đồng xu hai mặt.

Nhớ rồi Tương bởi cái nhìn, còn mắt
"Sắc cứ là hình sắc", có hề chi?
Mưa đâu làm trời buột bước chân đi
Thì gặp gỡ, thì chia ly, ai khổ?

Trong chữ Duyên vốn tiềm tàng chữ Nợ
Chữ sum vầy chôn nức nở chia xa.
Nhớ tìm quên, quên tìm nhớ, sa đà,
Đành xuôi ngược cõi Ta bà vô tận.

- Nào ai biết trở về làm mây trắng
Kiếp nhân vân xa vắng nẻo vòng quanh.
Thích Tánh Tuệ

Kính cảm niệm công đức Thầy Thích Tánh Tuệ.

Thơ và nhạc là niềm vui thanh nhã của những ai có tâm hồn nghệ sĩ, phải không Bạn?
Đề tài về chữ Duyên cũng được nói đến qua bài hát Duyên Phận do ca sĩ Như Quỳnh giới thiệu qua youtube dưới đây. Xin mời bạn thưởng thức nhé.

[Như Quỳnh - Duyên Phận \(Thái Thịnh\) PBN 99 - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=ycGfvA1vkR8)
<https://www.youtube.com/watch?v=ycGfvA1vkR8>

Không biết bạn thì sao, chứ người viết nghe đi nghe lại bài hát này nhiều lần và thấy "thấm" lắm bạn ạ! Smile!
Từ đây, người viết tiếp tục sưu tầm thêm xem có ca sĩ nào hát bài hát này xuất sắc như Như Quỳnh hay không? Bây giờ nhạc Bolero đang là thể loại nhạc "hot" nhất và được nhiều người ưa thích nhất ở Việt Nam. Các ca sĩ trẻ ở Việt Nam đã trình diễn nhạc Bolero trong các buổi trình diễn âm nhạc và đã được giới

thường ngoạn đón nhận một cách nồng nhiệt

Mời bạn thưởng thức tiếng hát của Jang Mi. một tiếng hát trẻ mới nổi lên, thu hút được sự quan tâm của người yêu nhạc trên internet vì hát hay và xinh đẹp nên được tặng danh hiệu là "hot girl Bolero" hay "thánh nữ Bolero".

Xin mời bạn thưởng thức:

[DUYÊN PHÂN \(Cover\) - Jang Mi - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=Rm_K5OW8MiY)

https://www.youtube.com/watch?v=Rm_K5OW8MiY

Thế là bạn và tôi đã có duyên gặp gỡ nhau về phương diện văn nghệ ở nơi đây qua bài viết hôm nay rồi, bạn nhỉ?

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN-404-ORTB817-12418)

THÙ DAI?

Đào mồ, cuộc mả trả thù
San bằng bình địa tron tru làm gì?
Hồn oan đảng định đoạt chi?
Ôn Trên đã quyết độ trì người ngay!
Ý Nga, 21.1.2018

ĐẸP NGAY!

Lùm xùm rắc rối Việt gian
Vài tên lẻ tẻ to gan trở nghề
Người ngay ai muốn cận kề
Thấy đâu đẹp đó, giữ Lễ thẳng ngay.
Kẻ gian sinh sự, hay gây?
Ta cần đoàn kết dẹp bày nghênh ngang!
Ý Nga, 21.1.2018

Chung Tình

(Cảm tác khi đọc truyện *Dây Tơ Hồng* của **Đỗ Dung**)

Hết thu rồi lá vàng rơi một nửa
Chuyển sang đông tình vẫn chưa màu úa
Cần nắng ấm, hỏi Xuân về chưa nhỉ?
Lá cuối cùng rơi rụng một đêm mưa!

Đêm từng đêm đã bảo "đừng nhớ nữa"
Sao vô tình trời lạnh tiếng mưa rơi
Tim se thắt quắt quay... khơi đóm lửa
Nhớ mất rồi... cay mắt để lệ rơi!

Mấy xuân qua lòng vẫn còn khắc khoải
Người tìm người mong thỏa nỗi nhớ thương
Cơn bão tình đón đau đầy khổ ải
Bởi chung tình khó hiểu chữ tình chung!

ĐẰNG LÀ NỢ!

Cúi, luôn, đỡ, bợ, chực chờ
Thăng quan nhanh chóng, thời cơ bắt ngờ
Ăn mừng tiến chức tinh bơ
Trung Ương hụ hợ, trợ trợ mập mờ.

Ngoài vòng luật pháp nhờn nhờn
Mèo sa hủ mỡ: hốt, quơ, nhầy nhờn
Ăn chơi, hớn hờ dưới cờ
Đỏ tanh mùi máu, vật vờ, phát phơ.
Ý Nga, 21.1.2018

CHỊ EM ƠI ĐOÀN KẾT!

Khéo ở nhé! Chuyện trong nhà, ngoài ngõ
Nhắc nhở nhau thấy việc phải cùng làm
Tốt thế thì hoàn hảo chuyện Bắc-Nam!
"Đông tay vỗ thì nên kêu" rôm rốp.

Có cao kiến thời chọn cho phù hợp
Chị dẫn rồi, em phải vác cây đi
Chần chờ chi, đêm tối, rừng thấy gì?
Cộng rình rập, chả lẽ ta ngồi ngáp?
Ý Nga, 21.1.2018

NGÃN NGỜ NHẠC VÈ

Tan trường tha thướt, trắng tinh.
Tóc thề thơ thới trữ tình, tung tăng.
Nói năng nhón nháo nhiều nàng
No nề nhí nhánh. Ngỡ ngàng nam nhi!

Đến đây điều đứng đường đi
Đáy đi, Đây đứng đừng đi đường đi:

Nhớ còn đây vì lòng còn thương hở?
Trời dẫu cao không đủ lấp sầu mơ
Ai bảo ai... lỡ làm kẻ chung tình
Chợt thức giấc... biết mình đang trần trở

Người gặp người đã trọn một ước mơ
Xin giữ mãi như ngày đầu gặp gỡ
Tình vẫn đây dù đời vui đi nữa...
Tháng năm trôi tình đẹp vẫn như thơ...
Phạm T. Thu Hương

*Có cô cong cớn, chích chèo,
Có cô chảnh chọe chán chề, chê chanh,
Lụa là lóng lánh lung linh,
Lửng lơ, lấp ló... Lòng lạnh láng láng.*

*Mãi mê môi mộng, mơ màng
Mượt mà mê mệt. Mang mang, mù mờ.
Muôn màu mong muốn, mộng mơ
Mang mang mền mọ, mảy mò mênh mông:
Dịu dàng dằng dấp dù dong...
Dùng dăng, dọ dẫm dòng dòng du dương.
Á Nghi, 20.1.2018*

Tình Cảm Ấm Áp Là Gì Nhi?

Bây giờ vẫn còn là trong mùa Đông nơi xứ Mỹ dù rằng chúng ta chuẩn bị đón Tết Nguyên Đán năm Mậu Tuất 2018 vào Tháng Hai sắp tới.

Mấy tuần vừa qua, Canada và các tiểu bang ở miền Đông nước Mỹ khổ sở vì các cơn bão tuyết. Trong cái giá lạnh của mùa Đông mọi người đều cần được sưởi ấm với cái máy sưởi ấm bằng điện hay bằng gas cho ấm áp thân thể để không bị cảm lạnh hay bị cảm cúm rất nguy hiểm đến tính mạng, nhất là đối với những người cao niên.

Dù là người cao niên hay trẻ tuổi, tất cả chúng ta đều cần sự ấm áp về thể chất lẫn tình cảm.

Từ tầm quan trọng của sự ấm áp, người viết chợt nhớ đến bài thơ “Ấm Áp Là Khi...” của Thầy Thích Tánh Tuệ vừa mới gửi đến người viết. Xin phép Thầy cho phép người viết được chia sẻ đến những thân hữu người viết tình cảm ấm áp này. Xin mời bạn cùng đọc với người viết nhé;

Ấm áp là khi...

Ấm áp không phải là khi
Ngồi cạnh kê bên bếp lửa,
Mà là lúc ta ngồi giữa
Một bầu không khí thương yêu!

Ấm áp đâu phải mặc nhiều
Một lần hai, ba chiếc áo.
Là khi giữa trời mưa bão
Đằng sau... choàng áo cho mình.

Ấm áp là... sống hữu tình
Biết trao ánh nhìn thông cảm,
Một que diêm bùng lửa sáng
Đầy lùi âm đạm mùa đông.

Nào phải mũ len, áo lông

Mới nghe đời thêm ấm áp!
Là khi gặp được bạn lòng
Bên tách trà nồng, hương ngát.

- Được sống trong nhà Phật Pháp
Tâm hồn ngày mỗi thăng hoa
Dù đời vẫn cứ mưa xa
Vẫn thế, lòng ta ấm áp.

Đâu phải thật nhiều quà cáp
Mới thấy dào dạt niềm vui,
Ấm áp những khi... ngậm ngùi
Có một bờ vai tin cậy.

Không phải xoa bàn tay lại
Cơn lạnh mùa Đông qua đi.
Là đường đời lúc gian nguy...
Chợt ai đến chìa tay nắm.

Thà khi "lạnh ngoài, trong ấm"
Đời vui, dù sống cảnh nghèo,
Hơn là "ấm ngoài, trong lạnh"
Sang giàu vẫn cứ cô liêu...

Như Nhiên -Thích Tánh Tuệ

Kính cảm niệm công đức của Thầy Thích Tánh Tuệ.

Tình cảm gia đình là tình cảm ấm áp nhất của cuộc sống con người.

Trong một gia đình, tình cảm thương yêu ấm áp của cha mẹ là điều cần thiết cho đời sống tâm linh và tình cảm của con cái. Nếu cha mẹ bất hoà hoặc ly hôn thì thật đáng thương cho con cái của họ vì những đứa bé này sẽ mất đi một phần tình cảm, săn sóc chu đáo của mẹ hoặc của cha như khi cha mẹ sống chung với nhau. Khi nhìn những đứa trẻ vui cười sung sướng khi đi ăn uống, mua sắm, du ngoạn với cả cha lẫn mẹ trong gia đình, người viết thấy thương cảm, tội nghiệp cho những đứa bé của những cặp vợ chồng đã ly hôn nhau vì đứa bé chỉ có thể hoặc là đi với cha hoặc là đi với mẹ riêng rẽ nhau. Dĩ nhiên là đời sống tình cảm của những đứa bé này đã thiếu hẳn sự ấm áp của không khí một gia đình hạnh phúc có cha lẫn mẹ. Cuộc sống và ý niệm hôn nhân của thế hệ trẻ Việt Nam ở Mỹ bây giờ khác hẳn quan niệm hy sinh và chịu đựng của thế hệ cha ông được giáo dục theo nền văn hóa xưa ở Việt Nam ngày cũ. Giới trẻ bây giờ thích sống theo cảm tính và ý thích riêng của cá nhân hơn là nghĩ đến tình cảm thương yêu, nhẫn nhịn nhau như ông bà, cha mẹ ngày xưa. Cũng đành thôi!

Dù là ở giai cấp nào trong xã hội; quyền quý cao sang hay tầm thường dân dã, tình cảm ấm áp của gia đình vẫn là yếu tố cần thiết cho đời sống của một gia đình hạnh phúc.

Xin mời đọc mẫu chuyện dưới đây do người viết sưu tầm được trên internet, bạn nhé.

Những giọt nước mắt ấm áp của gia đình ông Obama

Theo Yahoo News, tại thành phố Chicago, nơi Đệ nhất phu nhân Michelle Obama sinh ra, lớn lên và gặp gỡ chồng bà, ông Obama đã tạo ra một trong những tràng

vỗ tay hò reo lớn nhất và dài nhất trong suốt bài phát biểu khi bày tỏ niềm tri ân với người vợ tận tụy của mình.

Bằng những lời chứa chan cảm xúc, ông nói: "Michelle LeVaughn Robinson, người con gái ở South Side, trong 25 năm qua, em đã không chỉ là vợ, là mẹ của những đứa con tôi, em còn là người bạn thân thiết nhất của tôi. Em đã đảm nhiệm vai trò mà em không hề đòi hỏi, và em đã giải quyết điều đó theo cách của em bằng sự duyên dáng và can đảm, phong cách và cả sự hài hước. Em đã biến Nhà Trắng trở thành nơi thuộc về tất cả mọi người. Và một thế hệ mới sẽ đặt ra những kỳ vọng cao hơn vì họ có em làm mẫu hình lý tưởng. Em đã khiến tôi tự hào. Em cũng đã làm cho đất nước này tự hào".

Bà Michelle ngồi ở hàng ghế trước trong lúc đám đông khán giả hò reo quanh bà, họ nhất loạt đứng lên vỗ tay tán thưởng rần rần và liên tục khiến bài phát biểu của ông Obama bị ngắt quãng.

Ngồi cạnh mẹ là cô bé Malia Obama. Cô bé cũng đang lau nước mắt trong lúc nghe cha mình nói. Và đó cũng là lúc tổng thống Obama bắt đầu nói tới hai cô con gái của ông.

"Malia và Sasha, trong những tình huống lạ lùng nhất, các con đã trở thành hai thiếu nữ tuyệt vời, các con thông minh và xinh đẹp, nhưng quan trọng hơn, các con là những người tử tế, chu đáo và đầy ắp đam mê.

Các con đã chịu đựng gánh nặng của những năm tháng sống trong cảnh bị dư luận luôn soi xét chăm chú một cách thật nhẹ nhõm. Trong số tất cả những việc đã làm được trong đời mình, điều cha tự hào nhất là được làm cha của hai con".

Cô bé Sasha Obama đã không thể đi cùng gia đình đến Chicago vì vướng lịch thi ở Washington trong sáng ngày 11-1. Phu nhân Michelle ngồi cạnh Malia, bà vòng cánh tay qua vai con gái, hai mắt ứa lệ khi nghe chồng nói về hai con.

Cùng với những tình cảm sâu sắc dành cho vợ con, Tổng thống Obama cũng đã gửi những lời tri ân đầy cảm xúc tới ông Joe Biden, Phó Tổng thống đã đồng hành cùng ông trong suốt 8 năm. Ngồi cạnh ông Biden là vợ ông, bà Jill. Hai ông bà ngồi cạnh vợ con tổng thống Obama.

"Còn với Biden", Tổng thống Obama nói tiếp, "Anh đã là lựa chọn đầu tiên của tôi trong tư cách một vị trí đề cử, và là lựa chọn tốt nhất. Không phải chỉ vì anh đã là một phó tổng thống tuyệt vời, mà còn vì bên cạnh tất cả những điều khác, tôi đã có được thêm một người anh em. Chúng tôi yêu anh và Jill như người trong nhà, và tình bạn của anh vẫn luôn là một trong những niềm vui lớn nhất trong cuộc sống của chúng tôi".

Kết thúc bài diễn văn từ biệt của Tổng thống Barack Obama, đệ nhất phu nhân Michelle Obama đã chia sẻ trên tài khoản Twitter The First Lady của bà một tấm ảnh cũ chụp cả 4 thành viên của gia đình Obama.

Trong đó bà Michelle viết: "Rất đổi tự hào về tổng thống của nước Mỹ và về tất cả những điều chúng ta đã cùng nhau hoàn thành được. Một hành trình tuyệt vời với toàn những người xuất sắc. Em yêu anh, Barack".

(Nguồn: sưu tầm trên internet-Báo Tuổi Trẻ)

Bạn có cảm động không nhỉ?

Chúng ta là thể nhân tầm thường trong cõi nhân gian này nên lúc nào cũng lẫm xẫm với hai chữ Thiệt, Ác. Dĩ nhiên là chúng ta sẽ cố gắng tu tập để hành Thiệt tránh ác được phút nào mừng phút nấy, phải không Bạn? Một nghệ thuật Sống rất hay mà chúng ta cũng cần phải học tập để cho đời sống của mình được tốt đẹp hơn lên qua bài thơ Sống dưới đây:

Sống không giận,

không hờn, không oán trách

Sống mỉm cười

với thử thách chông gai

Sống vươn lên

theo kịp ánh ban mai

Sống chan hòa

với những người chung sống

Sống là động,

nhưng lòng luôn bất động

Sống là thương,

nhưng lòng chẳng vẩn vương

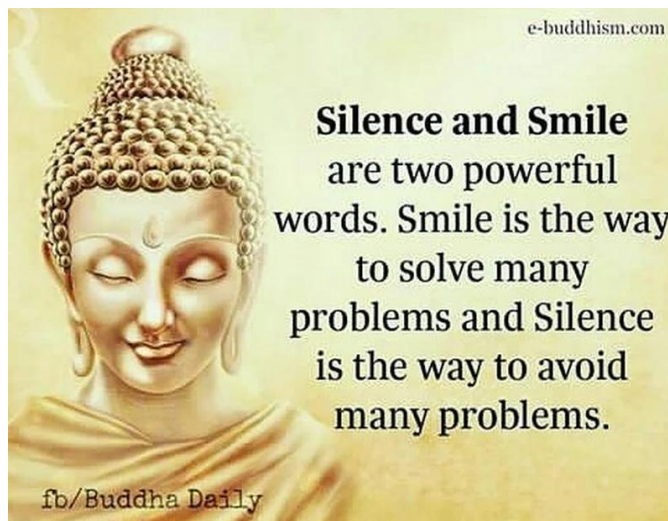
Sống yên vui,
danh lợi mãi coi thường
Tâm bất biến
giữa dòng đời vạn biến.
(Nguồn: Không rõ tác giả)

Xin mời xem *Youtube Tách Cà Phê Thi Vị* cho ấm lòng giữa trời đông lạnh giá nhé. Smile!

Tách Cà phê Thi Vị - YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=jFXt4SUApYw>

Hy vọng bạn luôn giữ ngọn lửa tình cảm ấp áp trong cuộc sống của Bạn nhé.
Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.
Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam
(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 403-ORTB 816-11718)

CẦN THIẾT

Đôi khi tôi cần một người đàn ông,
Để sai vặt chuyện trong nhà ngoài phố,
Hay những lúc trời chuyển mùa đổi gió,
Tôi có người để tâm sự buồn vui.

Ăn cơm tắm rửa xong, định ngả lưng ra sô-fa coi ti vi thì điện thoại rộ lên. Tôi biết ngay là Hoa. Tôi cầm phone nói luôn một lèo:

- Chuyện mưa nắng Calif. hôm qua nói rồi, còn chuyện gì nữa đây?

Hoa cười rúc rích:

- Thì chuyện mưa nắng Calif. tiếp theo...

Thế là thay vì nằm coi ti vi, tôi nằm ôm phone mặc tình cho con bạn nói cho sướng miệng. Điều mà tôi gọi là “Chuyện mưa nắng Calif.” là đủ chuyện trời ơi đất hỡi xảy ra ở Calif. Từ chuyện giá nhà đất, chuyện chợ búa, chuyện các ca sĩ Việt Nam, đến chuyện những cặp vợ chồng bỏ nhau, kiện nhau.

Xong màn tạp lục Hoa đi vào chủ đề chính là... tôi:

- Còn bồ bao giờ lấy chồng cho tớ được ăn cưới lần nữa? Chuyện anh Thịnh đến đâu rồi?

Tôi gắt lên:

- Tớ đã nói là không bao giờ có hai chuyến xe hoa trong đời tớ, biết chưa? Tớ không cần đàn ông, anh Thịnh vẫn chỉ là anh Thịnh, là một người bạn tốt của gia đình tớ bấy lâu.

Hoa không buông tha:

- Nếu bồ cảm thấy không thích anh Thịnh thì để tớ kiếm cho một người lý tưởng đúng như mơ ước.

- Ở đâu mà có sẵn vậy? Tôi hỏi giọng châm chọc.

- Ồ... thì tớ sẽ... tìm bạn bốn phương. Nghe nè: “Thiếu phụ 40, mộng mơ...”

- Thôi dẹp đi, có người lý tưởng bằng xương bằng thịt ngay bây giờ tớ cũng không thèm đâu, tìm chi cho mất công. Xong chưa? Cúp phone đi nhé, nói chuyện cả kê tội nghiệp hăng điện thoại quá.

Hoa vẫn còn tiếc rẻ:

- Bò còn tuổi xuân phơi phới mà gàn bướng quá, chỉ vì giận một người đàn ông mà thù ghét tất cả đàn ông. Rồi xem được bao lâu!

Hoa cúp phone rồi, tôi cũng không thành thói coi ti vì được nữa, đôi lúc những lời khuyên của Hoa cũng làm lung lay bức tường thành do tôi dựng lên đã 3 năm nay kể từ khi vợ chồng tôi ly dị.

Cường là tình yêu đầu của tôi, chúng tôi đã có một mái gia đình hạnh phúc suốt mười mấy năm trời. Vậy mà anh đã có tình yêu khác cũng thiết tha, cũng mãnh liệt như anh từng yêu tôi. Anh đã ly dị tôi.

Đó là một biến cố kinh khủng nhất trong đời tôi, đến bây giờ nghĩ đến tôi còn đau đớn bàng hoàng. Một tình yêu như thế, một tình nghĩa vợ chồng như thế, mà bỗng chốc đã vỡ tan không thể hàn gắn được.

Tôi thù ghét Cường, ghét cả lũ... đàn ông, và bướng bỉnh tự hứa không bao giờ yêu ai, kết hôn với ai nữa.

Đứa con trai duy nhất của tôi và Cường đã 18 tuổi, ba năm qua hai mẹ con sống với nhau dù chên vênh, dù sút mẻ vì thiếu vắng một người chồng, một người cha, nhưng cũng quen dần.

Năm nay Tú vào đại học ở Austin, tôi muốn con học ở ngay thành phố này nhưng Tú không thích, chả lẽ tôi bắt con phải chiều theo ý mình thì ích kỷ quá.

Hai mẹ con bàn nhau Tú cứ đến Austin học trước, tôi từ từ thu xếp công việc và bán nhà lên sau. Bao nhiêu kỳ vọng và tình thương tôi đều dành cho Tú, nhất quyết chẳng bao giờ hai mẹ con rời nhau, rồi Tú sẽ tốt nghiệp đại học, sẽ có việc làm, sẽ lấy vợ, có con. Tôi sẽ ra tay chăm sóc nhà cửa con cái cho nó, sẽ đỡ đần vun đắp hạnh phúc cho vợ chồng nó. Đời tôi hạnh phúc chẳng ra gì, đời con tôi phải tốt đẹp hơn.

Tôi vẽ vờ và mong ước thế, không biết đường đời có thẳng tắp cho tôi đi không? Hôm tiễn con đi Austin tôi buồn héo người, trở về căn nhà vắng chỉ mình tôi đã khóc quá chừng. Đến Austin Tú gọi phone cho tôi, tôi lại khóc làm cho Tú cũng khóc theo. Mấy tháng nay tôi sống với niềm tin là từ giờ đến cuối năm hai mẹ con sẽ đoàn tụ như cũ.

Chiều nay đi làm về tôi ăn cơm sớm để còn làm vài công việc. Cái cánh cửa trong phòng ngủ bị bung tấm ván ép mỏng ra nên cửa xệ xuống, khó mở ra đóng vào, cần phải đóng lại mấy hàng đinh nhỏ. Rồi một cái bếp bị hư, bóng đèn bị cháy...

Trời ơi, sao bao nhiêu thứ không bình thường đến cùng một lúc như thế này?

Suốt ba năm qua dù tôi đã khẳng định mình có thể sống suốt đời không cần một tên đàn ông nào bên cạnh, nhưng tôi vẫn ngầm hiểu rằng... có còn hơn không!

Biết bao chuyện lật vật tôi đã phải đụng tay tới, lòng can đảm của tôi cũng mòn theo năm tháng. Tôi chẳng vui về gì khi đẩy cái máy cắt cỏ ạch mấy tiếng đồng hồ mới xong mảnh sân nhỏ sau nhà. Vừa cắt cỏ tôi vừa khản thảm:

- Cỏ ơi, có thương tôi thì đừng mọc nhanh nhé!!

Cái xe của tôi cũng kiêu chuyện, một hôm bị chết máy dọc đường tôi phải đứng ở highway nắng gió hai tiếng đồng hồ mới có người quen đến chở về nhà và nghỉ một buổi làm.

Ôi, bao nhiêu thứ vất vãnh của cuộc sống đang về hòa nhau làm khổ thân tôi.

Những ngày hạnh phúc xưa tôi nào biết cuộc đời có nhiều cái khổ như thế. Tôi có thú đi chơi xuyên bang, mỗi năm vào mùa thu, hai vợ chồng và con lên xe đi về những tiểu bang xa để ngắm những cánh rừng lá vàng lá đỏ, để ngắm cả đất trời đang chuyển sắc thu. Hay đi thăm những danh lam thắng cảnh và hưởng những hương vị ngon lạ của từng nhà hàng, từng địa phương. Cường lái xe, tôi ngồi bên cạnh nhìn ngắm cảnh bên đường, còn thằng Tú có khi đang ngủ trong xe. Có lần vào ban đêm, xe chạy trên highway vắng, hai bên là cánh rừng đen kịt hoang vu. Biết tôi nhất gan Cường đã hỏi đùa tôi:

- Nếu bây giờ xe hư giữa đường em có sợ không?

Tôi đã trả lời đầy ắp tin yêu:

- Có gì mà sợ, có anh bên cạnh là em được che chở rồi.

Bây giờ đôi lúc nhớ con tôi muốn lái xe xuống Austin nhưng tôi ngại đường xa lỡ xe cộ hư lấy ai mà che chở? Chưa kịp ra tay làm việc gì thì điện thoại reo, tưởng là Hoa, tôi cầm phone lên định "van xin" nó tha cho tôi hôm nay không tán dóc sự đời được vì bận rộn lắm. Nhưng lại là phone của Tú, tôi mừng vui dù mới hôm qua hai mẹ con cũng đã nói chuyện với nhau rồi. Lần này Tú nói:

- Mẹ ơi, con muốn nói với mẹ một chuyện quan trọng. Mẹ nghe nhé?

- Con đừng có nói mẹ tìm hiểu bác Thịnh nghe, mẹ vẫn coi bác ấy là bạn của gia đình mà thôi

- Chính con đang muốn nói điều ấy vì con suy nghĩ hoài và chợt khám phá ra tại sao mẹ không sống cho đời mẹ mà cứ sống vui buồn theo con làm gì? Mẹ đừng hy sinh vô lý quãng đời còn lại của mẹ cho con. Bây giờ con học ở Austin, mẹ bán nhà theo con, rồi mai này ra trường con có job ở tiểu bang khác, mẹ lại bán nhà theo con nữa sao? Con sẽ có đời sống riêng của con. Nhưng chúng ta không bao giờ mất nhau đâu.

Tôi cảm thấy hụt hẫng và băng khuâng vì cú phone của Tú, nó có lý, tôi không thể bám theo con như cái đuôi làm gánh nặng vô hình cho nó.

Tôi nhủ tôi phải can đảm lên, từ cuộc sống ba người, còn hai người. Nay đường dài chỉ còn lại mình tôi.

Tôi ra vườn sau, vào nhà kho tìm đinh búa để sửa cánh cửa trước, kéo mỗi lần đóng mở nó nặng nề và kêu cọt két, nghe... rùng rợn, làm cho tôi... sợ ma.

Tôi bới chỗ nọ, tìm chỗ kia, mãi mới thấy hộp đinh mang vào nhà.

Chỗ hư cánh cửa từ trên cao, tôi phải mang ghế ra để đứng lên, tôi biết mình phải cẩn thận kéo có trượt chân ngã xuống bất tỉnh chẳng ai hay. Đứng lên ghế vững vàng rồi, tôi cầm búa, cầm đinh, ngay phút giây này tôi chợt nhớ những công việc như thế này Cường chỉ làm một chút là xong, vậy mà tôi còn mãi loay hoay.

Ôi, ước gì bây giờ có một người đàn ông bên cạnh, anh ta sẽ đứng trên ghế chứ không phải tôi, còn tôi sẽ đứng hiên ngang trên thảm, tha hồ mà chỉ huy mà phê bình.

Thôi, đừng có mơ hão huyền, nhất định đời mình không cần đàn ông. Tôi tự nhủ và hăng hái giơ búa lên.

Phật! Một cái, tôi hét lên, búa rơi, đinh rơi, và tôi nhảy khỏi ghế, ngồi xuống đất ôm lấy ngón tay đang chảy máu ròng ròng.

Vừa đau vừa tủi thân và hận đời khiến tôi khóc nức nở như đứa trẻ bị lạc mẹ.

Đang lúc máu đổ lệ rơi thì chuông cửa reo. Ai đến giờ này nhỉ? Tôi cố lết ra mở cửa và thấy Thịnh, tay xách túi đồ chắc mới đi chợ mua về. Anh chào tôi bằng nụ cười, nhưng tắt ngay khi nhìn thấy ngón tay tôi đang chảy máu. Anh quẳng túi đồ lên bàn hấp tấp và lo âu hỏi:

- Em sao thế?

Dù đang đau tôi cũng nhận ra Thịnh đã thay đổi cách xưng hô, không gọi tôi là “chị” như lâu nay anh vẫn gọi tôi. Còn tôi vẫn lịch sự như cũ:

- Thưa anh, tại cái búa...

- Búa rơi vào tay em hả?

- Thưa anh không. Tôi đóng đinh mà đóng vào tay mình.

Thịnh nói y như mình là chủ nhà:

- Thôi ngồi yên đây để anh băng vết đau cho. Nhưng mà sao em cứ thưa gọi với anh mãi thế?

Tôi lí nhí:

- Thưa anh...

Không cần nghe tôi trả lời hết câu anh đi vội vào phòng tắm để lấy bông băng, bao lâu nay là bạn thân của Cường, của gia đình tôi, anh đã quá quen thuộc mọi thứ trong nhà này rồi.

Tôi ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế để cho anh băng bó ngón tay, anh ngồi dưới chân tôi, đã lâu rồi mới có bàn tay đàn ông chạm vào tay tôi gân gù và thân mật như thế này, một cảm giác lạ lùng chạy khắp người tôi. Hình như những ngón tay tôi nóng bừng trong bàn tay anh.

Tôi... len lén nhìn anh, nét mặt và cử chỉ của anh là bao nhiêu âu yếm. Tôi ngại ngần định rút tay về, nhưng Thịnh đã giữ chặt lại, anh ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Đừng em, nghe anh nói...

Tôi vờ lạc hướng ngẫu thơ:

- Anh muốn dặn dò tôi cẩn thận với đinh búa chứ gì. Cám ơn anh tay tôi bớt đau rồi...

- Tại sao em lại chạy trốn chính mình như thế? Anh muốn nói yêu em mà.

Bức tường thành trong tôi đã sụp đổ trước ánh mắt thiết tha và lời nói chân tình của anh. Anh nói đúng, tôi không thể chạy trốn tôi mãi được.

Dường như ông trời đã sắp đặt sẵn, nói như thuyết nhà Phật có duyên thì đến với nhau, cũng như không duyên thì sẽ lìa nhau như tôi và Cường. Vợ Thịnh qua đời vì một căn bệnh cùng thời gian gia đình tôi đổ vỡ nên tôi và Thịnh bỗng trở thành hai kẻ cô đơn, anh thường xuyên đến thăm tôi, tình cảm anh dành cho tôi ngày càng có nghĩa tình yêu hơn là tình bạn.

Có thêm một người, thêm một tiếng nói, căn nhà không còn trống vắng nữa, tôi cảm thấy ấm lòng. Nhìn túi đồ trên bàn tôi hỏi Thịnh:

- Anh mua gì thế?

- Anh mới mua hộp trà ngon, anh không biết cách pha trà nên mang đến nhờ em pha hộ.

Pha trà đâu có gì khó, mà tôi có tay nghề như mấy người Nhật chuyên môn uống “trà đạo” đâu mà anh đến nhờ tôi? Anh chỉ kiếm cố đến gặp tôi thôi, khi yêu người ta vớ vẩn thế đấy.

Thịnh chột hỏi:

- À, mà em đang sửa cái gì vậy? Để anh làm cho...

Tôi hớn hờ kể luôn một mạch, cứ làm như tôi vừa thuê được anh thợ về sửa chữa tất cả những thứ hư hỏng trong ngôi nhà này:

- Cái cửa phòng ngủ nó bung ra, anh đóng lại giùm. Vội lại một cái bếp bị hư, cái bóng đèn không cháy. Còn nữa, cái chốt cửa bị lỏng, cái vòi nước trong phòng tắm bị nhỏ giọt bấy lâu nay, cái...

- Thôi thôi, em kể nhiều thế anh làm sao hết trong buổi chiều nay, để anh sẽ làm dần.

Ngay trong lúc này tôi thấy Thịnh cần thiết cho tôi, tôi cần được yêu thương, cần được chăm sóc, và căn nhà tôi cũng cần được chăm sóc.

Trong khi Thịnh ra sửa chữa cánh cửa thì tôi chuẩn bị nấu nước pha trà. Tiếng búa đóng lên nghe rộn rã, hình bóng người đàn ông trong nhà sao mà ấm cúng chớ che đến thế.

Tôi để ấm nước lên bếp, dù tôi chẳng thích uống trà chút nào, nhưng chốc nữa đây tôi sẽ vì anh cùng anh uống trà và để nghe anh nói chuyện. Một tình yêu sẽ bắt đầu...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Dây Tơ Hồng

1.

Buổi chiều sau cơn mưa, Hà thông thả đạp xe trên con đường Trần Quý Cáp. Hai hàng me cổ thụ vừa thay lá, thân cây nâu sậm, màu lá xanh non. Thỉnh thoảng gió lao xao, những giọt mưa còn đọng trên cành thả xuống những bụi nước nhỏ li ti. Thấm thoắt đã ba năm Sài Gòn đổi chủ. Hà nhớ ngày xưa ấy, những người con gái thời còn là sinh viên trường Dược, ríu rít chờ nhau trên những chiếc xe Honda, rủ nhau ghé vào những xe bò viên, bánh cuốn trên con đường này, hay phóng thẳng ra công viên trước Hồ Con Rùa ngồi uống nước dừa tươi sau giờ tan học. Giờ đây tan tác, Liên, Bích, Kim, Nga may mắn đi thoát trước ngày 30 Tháng Tư. Còn lại thành phố này, Ngọc, Trâm, Minh, Hà.

Hà còn nhớ hôm lang thang trên phố thì gặp Minh. Cả hai nhìn nhau mừng mừng, tủi tủi.

– Minh ơi, mi còn ở đây à? Gia đình có ai đi được không?

– Kẹt lại hết. Chả ai đi được. Nhà mi sao?

– Kẹt cả nhà. Chỉ có bà chị đang đi du học nên ở lại bên Úc.

Hà thương bạn, thương mình xót xa, nhưng lại mừng vì biết là còn thêm một người thân ở lại quê hương với nàng.

Sau khi ra trường, những người con gái ấy lần lượt lên xe hoa, còn mình Hà lẻ bóng. Có phải Hà khó tính như mọi người nói không. Giao, bác sĩ; Huy, kỹ sư du học bên Pháp về; Tuyền, giáo sư khá nổi tiếng, những người ấy đã từng theo đuổi Hà, có lần tưởng là xong rồi lại không xong. Có phải là Hà quá kén chọn như bà bác Hà thường nhắc nhở:

– Cô Hà ơi, liệu phiên phiên đi. Kén cá chọn canh mãi rồi để ba mươi cúng Giao Thừa đấy.

Bây giờ Hà đã trên ba mươi. Những lúc ghé thăm Ngọc, Trâm và Minh, cả ba ông chồng đều phải đi học tập. Những cô nàng trung diện một thời, vàng son một thuở, giờ đây phải lo lắng vì sinh kế, tần tảo nuôi dạy con thơ và vất vả thăm nuôi chồng. Mặc dù phải đương đầu với cuộc sống mới khó khăn nhưng hai vai Hà nhẹ tênh, không vướng bận chồng con. Đôi khi nàng nghĩ thế mà lại hay. Nàng chấp nhận, bằng lòng cuộc sống độc thân hiện tại.

Cuối năm 1979 gia đình Minh vượt biển thành công. Đầu năm 1980 chồng Trâm được tha về cũng kiếm đường mang cả nhà đi. Ngọc thử thách mấy phen, bị bắt mấy lần nên hoảng sợ không dám liều lĩnh nữa, đành ở lại đợi người anh bảo lãnh. Nhìn quanh, bạn bè, họ hàng, người quen lần lượt bỏ đi. Ngay cả ở trường Đại học Y khoa nơi Hà làm việc người ta cũng ra đi gần hết. Có lần trường thiếu giáo sư Sinh Hóa, cử Hà tạm thay thế, nàng cố gắng soạn bài, học hôm trước để hôm sau đứng lớp. Đứng trên bục giảng nhìn những khuôn mặt sinh viên nàng thoáng ngậm ngùi. Dưới chính thể này, tương lai họ sẽ ra sao. Đầu óc họ đang nghĩ gì. Chắc lại cũng toan tính tìm đường vượt thoát. Cuộc sống càng ngày càng khó khăn, không khí càng ngày càng ngột ngạt, trĩu nặng âu lo. Cột đèn biết đi cũng bỏ xứ mà đi!

2.

Hà nằm bẹp, thiêm thiếp trong khoang tàu chật hẹp, hai hàng người nằm dựa đầu vào vách thuyền, đầu chân vào nhau, xếp như cá hộp. Cuối cùng, năm 1981 hai chị em Hà và Hương cũng có mặt trên chiếc thuyền con vượt biển. Bản chất yếu đuối, có bệnh tim từ bé, lại thêm say sóng nên sau khi nôn thốc tháo Hà nằm lịm, thoi thóp tiêm sinh. Cũng may mẹ Hà đã sửa soạn cho hai cô con gái một túi sâm cất thành lát mỏng nên mấy ngày lênh đênh Hà chỉ ngậm sâm mà sống.

Qua ngày thứ năm may mắn tàu của Hà gặp tàu Cap Anamur đang đi trên biển Đông vớt người nguy khốn. Bác sĩ trên tàu đã chẩn bệnh và cứu chữa tận tình, săn sóc Hà rất chu đáo.

Vừa bước chân lên đất liền của đảo Palawan thuộc Philippines, người còn lao đao, mặt đất như bập bênh trên sóng, Hà nghe một giọng nói ngọt ngào cất lên từ loa phóng thanh của trại:

– Xin mời bà Hà Thị Phương Hà đến bệnh xá gấp!

Chả hiểu việc gì, hai chị em Hà lật đật gửi túi hành lý cho người cùng tàu, hỏi đường lên ngay phòng y tế.

– Chị Phương Hà?

– Dạ vâng, tôi mới nghe loa gọi.

– Tôi là Du, trưởng phòng y tế ở đây. Tôi được tàu Cap Anamur báo cho biết chị là bệnh nhân cần chữa trị gấp và phải chăm sóc đặc biệt.

Hà cười:

– Thưa bác sĩ, tôi đã tới được đây. Có chữa bệnh cũng đợi tôi thu xếp xong nơi ăn, chốn ở đã chứ.

– Chị Hà, chị cẩn thận, nếu chị để chậm trễ thì có chuyện gì xảy ra chị chịu trách nhiệm đấy!

– Vâng, để chúng tôi an cư xong tôi sẽ lên trình diện bác sĩ ngay!

Hà mỉm cười tinh nghịch, chào Du rồi cùng em ra về.

Sáng hôm sau vừa thức dậy sau một giấc ngủ say, tiếng loa phóng thanh của trại đã vang lên:

– Xin mời bà Phương Hà lên phòng hành chánh.

Hai chị em háp tấp dắt nhau đi. Đến nơi Du niềm nở ra đón:

– Chào chị, đêm hôm qua hai chị em ngủ ngon? Mấy ngày trên tàu chắc mệt lắm, tôi xin phép mời hai chị em đi ăn sáng.

Hà trầm nghĩ: “Mời ăn thì đi ăn, ta đang đói bụng đây!” Cả ba vào một quán ăn nhỏ trong trại. Tô mì nóng hổi, thơm phức làm Hà tỉnh táo, khỏe khoắn hẳn lên và cố dụi nhìn kỹ người bác sĩ trẻ.

– Trông bác sĩ quen quen. Ở Việt Nam bác sĩ làm việc tại đâu?

– Tôi trông chị cũng quen lắm chị Hà ạ. Cả đêm qua tôi thao thức mãi không biết đã gặp chị nơi nào?

– Bác sĩ tốt nghiệp trước hay sau 75?

– Tôi ra trường năm 1977.

– Hồi đó tôi làm việc trong phòng “Pharmacology”. Bác sĩ có học tôi không vậy?

Du vỗ trán:

– À, đúng rồi. Tôi nhớ ra rồi. Tôi có học chị vài giờ. Chị dạy Sinh Hóa mà!

– Ô, Vậy Du là học trò tôi đây nhá. Nhất tự vi sư, bán tự vi sư, phải không?

Cả ba cùng cười xòa. Hà trêu thêm:

– Từ nay trò không được kêu réo cô trên loa phóng thanh nữa đó nha! Cô có bệnh tim. Nếu lỡ có bề gì thì lần này trò phải chịu trách nhiệm. Nghe chưa?

Biết chỗ ở rồi, ngoài những lần gặp nhau tại bệnh xá để chữa bệnh, Du đến thăm chị em Hà luôn. Chị em Hà ở chung nhà với mấy người bạn cùng tàu, sau họ phải chuyển sang Bataan để học tiếng Đức trước khi đi định cư. Du ngỏ lời mời chị em Hà đến ở chung. Du tạm trú cùng bà chị ruột, chị dâu, một chị bạn và đứa cháu gái hơn một tuổi. Hai chị em Hà dọn vào thì nhà toàn phái nữ, trừ Du. Đã có sẵn ba bà chị, Hà nghiêm nhiên xưng chị với Du khi biết chàng kém nàng hơn năm tuổi.

Căn nhà nhỏ trên đảo vui vẻ, rộn rã tiếng cười vì những câu chuyện dí dỏm và lối đùa nghịch, cách nói chuyện duyên dáng của Hà. Được vài tháng mấy bà chị đi Mỹ định cư, còn lại chị em Hà chờ ngày đi Úc và Du tình nguyện ở lại trại thêm mấy tháng để giúp đỡ người tỵ nạn. Ngoài việc lo cơm nước và dọn dẹp nhà cửa, thỉnh thoảng Hà cũng lên nhà thương phụ với Du săn sóc bệnh nhân. Những buổi sáng hai người ngồi nhâm nhi tách cà phê nóng, những lúc rảnh rỗi thong thả rong chơi. Một buổi chiều hai người đi dạo trên bãi biển, hàng dừa nghiêng trong nắng và ngoài khơi màu xanh ngút ngàn của trời, của nước như sáng rực lên lúc chiều tà và rồi lịm tắt dần theo ánh hoàng hôn. Gió quần quýt bước chân. Tóc bay bay theo gió. Nhìn khuôn mặt đẹp trai, vẻ điềm đạm, chững chạc rất đàn ông của Du, nàng thầm nghĩ không biết ai đó có điểm phúc chia sẻ cuộc đời với chàng. Ở cùng nhà, đi làm việc chung, Hà càng nhận ra nhiều ưu điểm của Du và lòng càng thêm ngưỡng phục.

Bỗng nhiên Hà như xây xẩm, choáng váng muốn ngã. Du vội giơ tay ra đỡ Hà, giọng hốt hoảng:

– Chị Hà, chị có sao không?

Rồi ân cần:

– Chị mệt rồi, để Du đưa chị về.

Du dịu dàng dìu Hà đi và nàng dựa vào người đàn ông ấy, như đi trong mơ.

Thoạt đầu, nhìn hồ sơ bệnh lý của Hà, Du tự nhủ phải cố gắng giúp đỡ, chữa trị cho bệnh nhân này. Người thiếu nữ ấy không tỏ lộ chút gì sợ hãi về căn bệnh khá hiếm nghèo, nàng rất hồn nhiên, vẫn cười đùa vui vẻ. Nàng bị hở van tim nên dễ mệt và nhịp tim đập hỗn loạn không đều. Du như bị cuốn hút bởi sự lạc quan và óc châm biếm, khôi hài đặc biệt của Hà. Có những lúc chính Du lo lắng thì Hà còn tìm cách trấn an hoặc kể những câu chuyện tiếu lâm để khỏa lấp không khí nặng nề và làm chàng vui lên. Càng ở gần chàng càng quý mến Hà.

Kể từ hôm ấy họ gần gũi nhau hơn. Hà chăm sóc bữa ăn chu đáo và Du săn sóc bệnh tình cho nàng thật cẩn thận. Con bé Hương tham gia vào những sinh hoạt trên trung tâm văn hóa nên cũng bận rộn và vui với bạn bè. Cho đến ngày Du lên đường đi Đức định cư. Buổi chia tay bịn rịn, Du đã siết chặt tay Hà và nhìn sâu trong mắt nàng, cả hai đều rung rung:

– Chị Hà, Du sẽ nhớ chị lắm, mong rằng chị không quên Du và những ngày tháng êm đềm ở trại. Có địa chỉ của chị bên Úc, Du sẽ liên lạc. Chúc hai chị em vui vẻ, mau chóng đi định cư.

Buổi tối, nằm trên chiếc giường gỗ, nhìn lên cái đỉnh màn. Bâng khuâng, bâng khuâng... Những tình cảm Du dành cho Hà phải chăng chỉ là những tình cảm đơn thuần của bác sĩ với bệnh nhân. Có phải là tình yêu không, khi Hà vẫn coi Du như em vì Hà luôn đặt nặng vấn đề tuổi tác, các bạn nàng lập gia đình với những người hơn sáu, tám hoặc mười tuổi; khi đi học, những nam sinh viên đồng khóa, ngang tuổi, nàng luôn coi như đàn em. Cứ như thế hồn nàng lên đèn... Ngày xưa, ngày mà nàng tưởng như đã chọn Giao, tưởng như ra trường sẽ làm đám cưới, thế mà chỉ vì một hôm, qua câu chuyện vô tình Giao kể về một người bạn sắp ngỏ lời cầu hôn với người yêu thì khám phá ra cô nàng bị suyễn nặng, anh chàng đã kiếm cách rút lui trước sự ngỡ ngàng của gia đình cô gái. Hà nghĩ đến mình, cũng bị bệnh tim, thế là lòng tự ái nổi lên, nàng tự ý tránh xa và cố tình không gặp Giao nữa.

Đến ngày hai chị em Hà được chuyển qua Manilla chờ máy bay đi Úc, Hà nhận được thư của Du kèm một tấm ngân phiếu hai trăm dollars: “..... Chị Hà... đây là số tiền trợ cấp đầu tiên Du lãnh. Gửi chị ngay vì Du nghĩ là chị cần hơn...”

Thật cảm động về sự quá chu đáo của Du. Hà rất vui nhưng vẫn một thoáng ngại ngùng.

3.

Chị em Hà sang Úc vào Tháng Sáu. Ở Sài Gòn Tháng Sáu trời mưa, Tháng Sáu mùa hạ có những cơn đường phượng đỏ ngập trời. Ở đây mây xám ảm ảm, trời mùa đông lạnh buốt... Hà co ro trong chiếc áo ấm, nhớ nhà, nhớ cha mẹ, nhớ các em còn kẹt lại, nhớ con nhỏ Ngọc còn ở Việt Nam và không biết mấy đứa bạn đi được đang ở những nơi nào. Khuôn mặt Du hiện lên rõ nét, Hà cũng thấy nhớ Du thật nhiều, Hà nghĩ phải chăng đó chỉ là tình cảm tự nhiên của một người đối với một người đã quá tốt với mình. Hà nhớ đến chuyện “Vòng Tay Học Trò” của Nguyễn Thị Hoàng và bật cười, không lẽ lại là “Vòng Tay Học Trò 2”.

Hà đi học lại để lo hội nhập vào cuộc sống mới. Đầu đặn hàng tuần Hà nhận được thư của Du. Thư càng ngày càng tha thiết hơn. Những lá thư Du nói gần, nói xa nàng đều trả lời tránh né hoặc đùa giỡn để khỏa lấp. Hà nghĩ đến Du, chàng trai ba mươi tuổi, tương lai phơi phới. Còn Hà, ốm đau, yếu đuối, Hà có gì để đáp lại tình Du. Liệu Hà có đem được Hạnh Phúc đến cho Du không. Liệu tình yêu của Du có thật sự là tình yêu bền chắc không hay chỉ là lửa rơm bùng cháy nhất thời.

Du cứ đuổi thì Hà cứ chạy. Hồi còn học Trung Vương, một bà giáo đã khuyên học trò rằng “Tình Yêu là một cuộc chạy đuổi trên một cái vòng tròn. Người con gái khôn ngoan phải biết dừng lại để làm đích chứ không phải là kẻ đuổi theo”. Bây giờ nàng đang bị đuổi và nàng chẳng chịu dừng. Mối tình đẹp quá, nàng tưởng như trong mơ, Du toàn hảo, Du tuyệt vời, Du yêu nàng tha thiết, Du yêu nàng đắm say. Tại sao Hà không nắm bắt cái Hạnh Phúc trong tầm tay đó. Hà yêu Du. Hà biết rõ là nàng cũng yêu Du. Khoảng cách tuổi tác không còn là vấn đề nữa. Du đã trưởng thành, là chỗ dựa bảo đảm, vững chắc cho cuộc đời nàng. Cuộc tình đẹp quá, đẹp như giọt sương long lanh trên cánh hoa buổi nắng sớm, dưới nắng ban mai giọt sương long lánh như viên kim cương. Hà muốn giọt sương ấy mãi đẹp. Nàng sợ, sợ viên kim cương đó chỉ là một chút phù du, sẽ tan biến, sẽ mất đi như một ảo ảnh... “Du ơi, Du có hiểu cho Hà không?” Tình chỉ đẹp khi còn dang dở, nếu Hà nhận lời lấy Du, thực tế có còn đẹp như mơ không. Giọt sương long lanh ấy còn tuyệt vời không. Hay lại biến thành giọt nước mắt của đau khổ, của tủi hờn.

Mấy năm trời rông rã thư từ qua lại, Hà đã học xong và có việc làm, nàng đã cùng mấy chị em lo thủ tục bảo lãnh cho cha mẹ và mấy người em. Cuộc sống độc thân của Hà đã ổn định. Hà vui với gia đình, vui với công việc. Nước Úc hiền hòa, êm ả. Con người lịch sự, nhẹ nhàng, không có những tranh đua, những bon chen, giành giật. Nếu nhận lời lấy Du, Hà phải sang Đức, xa chị em, xa những gì đã quen biết ở đây để làm lại tất cả từ đầu. Cuộc sống lứa đôi vào thực tế sẽ ra sao ở tuổi này. Hai người có hòa hợp được không hay cứng cỏi cả rồi. Cá tính ai cũng mạnh mẽ, nếu có đụng chạm ai sẽ nhường ai. Tình yêu của tuổi trẻ thật thánh thiện, trong sáng, đúng nghĩa của tình yêu. Có thể chỉ vì một mái tóc, bàn tay, giọng nói, tiếng cười hoặc chỉ vì một ánh mắt mà yêu nhau chết bỏ, có lấy nhau cho bằng được để rồi tới đâu thì tới. Còn nàng, suy nghĩ, phân vân, so đo, cân nhắc... Có còn là tình yêu không.

Mỗi buổi sáng Hà dậy sớm đi bộ khoảng nửa tiếng trước khi sửa soạn đến sở làm. Con đường vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe qua. Hai bên đường, những căn nhà xinh xắn núp sau vườn hoa nhỏ nhỏ hiền hòa. Hà vươn vai thở hít khí trời trong sạch. Không gian là của nàng, thời gian là của nàng. Cuộc sống nàng thật sự thanh thoi, tự do như những cụm mây trắng lang thang trên bầu trời bát ngát, bao la. Phòng ngủ của Hà xinh xắn, lúc nào cũng gọn ghẽ, ngăn nắp. Chiếc giường chăn ấm, nệm êm, Hà có thể vui mình trong đó hay thoải mái duỗi thẳng chân tay. Qua khung cửa sổ, một vòm trời xanh, Hà có thể thả hồn theo những cụm mây bồng bồng hay gửi tâm sự của nàng vào gió, vào mưa.

Cho đến một ngày Hà nhận được thư của Du, chỉ vồn vện mấy câu:

Hà ơi! Du yêu Hà. Du yêu Hà thật rồi, yêu Hà thật nhiều... Mong Hà nhận lời cầu hôn của Du. Trả lời “Yes” Hà nhé!

Hà choáng váng! Đúng vào lúc đó Hà nghe một người bạn quen bên trại tị nạn cho biết gia đình Du đang đi hỏi vợ cho chàng, một cô nàng bác sĩ xinh đẹp, con nhà giàu, kém Du vài tuổi. Tim Hà buốt như dao cắt. Tại sao Du đi hỏi vợ còn viết lời tỏ tình với Hà, ngỏ lời cầu hôn. Tại sao. Hà hỏi gió, hỏi mây, hỏi Trời, hỏi đất rồi lại hỏi chính lòng mình. Du có yêu Hà thật tình như chàng vẫn viết không. Du có coi mình như một trò đùa không. Hà có sợ mất Du không. Hà thật mâu thuẫn, mâu thuẫn với chính mình. Trong con người tưởng như kiên cường, vững vàng ấy, nghị lực phi thường ấy cũng có lúc mềm như cọng bún thiêu. Hà vẫn đi làm, vẫn tươi cười với những người xung quanh nhưng lúc một mình trong phòng vắng nàng lặng lẽ, tái tê.

Du,

Du hãy nghĩ đến tương lai rục rịch của Du. Chúng mình là bạn tốt, bạn quý mến của nhau là quá đủ. Du hãy lo vun xới, xây đắp Hạnh Phúc của chính mình.

Thân,

Hà

Gửi thư đi rồi lòng Hà vẫn ray rứt, băn khoăn. Hà chịu để mất Du hay Hà từ chối Du vì lòng tự ái. Hà đã để lỡ bao cơ hội trong đời chỉ vì quá tự ái. Nhất là trong tình yêu, đôi khi sự tự ái đi đến chỗ cao ngạo. Đối với Hà, tình yêu không van xin, không tranh giành, không cướp đoạt.

Thôi đành “Trả hết cho người, cho người đi...” và “Đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người...” từ nay xin... “Nghìn trùng xa cách” (mượn lời trong bài NTXC của Phạm Duy).

4.

Mới năm giờ chiều mùa đông, bầu trời xám, thấp, buồn ủ ê. Hai hàng cây bên đường trụi lá, vương lại những bông tuyết trắng. Những cây thông và tùng vẫn xanh tươi khoác thêm chiếc áo bông. Mặt đất như một thảm tuyết dày trắng xóa, trừ lòng đường còn lộ chút nền nhựa đen vì được xe cào tuyết qua lại luôn. Du lái xe về,

sau một ngày làm việc mệt nhọc tại nhà thương. Hôm nay Thứ Sáu của chàng, mai được nghỉ hai ngày cuối tuần.

Mở cửa bước vào căn phòng độc thân, bếp núc nguội ngắt, lồng chông mấy cái bát đĩa dơ trong bồn rửa chén, Du vặn tăng độ lò sưởi để xua đi sự lạnh lẽo và cho voi bớt nổi cô đơn. Sau bữa ăn tối qua quýt cho xong, Du thả người trên chiếc ghế sofa. Không gian tĩnh lặng, trống trải. Nghĩ đến Hà, bên Úc bây giờ đang mùa hè, ngập nắng. Hà có nghĩ đến Du không.

Là con áp út trong một gia đình sáu anh em trai, một gái, tất cả đều đã lập gia đình, một mình Du còn độc thân. Cha mẹ chàng ở Việt Nam luôn nhắc nhở, hối thúc chàng lấy vợ. Mấy bà chị em dâu giới thiệu hết người nọ đến người kia. Tại sao lòng chàng thật dửng dưng. Có những cô trẻ, đẹp, quyến rũ, đầy đủ những điều kiện cho bao chàng trai ao ước nhưng qua cách ăn mặc, lời nói, cử chỉ của các nàng, Du không nghĩ là mình có thể xây dựng một gia đình hạnh phúc với những người đó. Gần đây mẹ chàng nhắc đến Yên, một cô gái con của một bà bạn của cụ, cùng nghề với chàng, đi du học, sau biến cố 1975 đã ở lại bên Pháp. Dưới mắt cụ hai người thật xứng đôi và hai quốc gia gần nhau nên có cơ hội dễ dàng qua lại để gặp gỡ, tìm hiểu. Du chỉ âm ừ, không muốn để mẹ lo buồn.

Thật sự Du cũng thèm một gia đình hạnh phúc, mơ một cuộc sống lứa đôi. Đối với Hà, Du thấy như tìm được một sự huyền nhiệm. Hà không đẹp lộng lẫy nhưng có sức quyến rũ lạ lùng. Du nhớ giọng nói ríu rít, tiếng cười khanh khách giòn tan khi vui vẻ của Hà và những lúc buồn bã đôi mắt như sâu voi vợ và khi có vấn đề gì phải suy nghĩ thì đôi mắt trầm tư ấy lại có dáng vẻ đăm chiêu, dịu dàng... Trong Du đây ấp hình ảnh, kỷ niệm với Hà. Du tự hỏi tại sao Hà lại vượt biên ở thời điểm đó, lại được tàu vớt đưa vào đúng nơi chàng làm việc. Tại sao khi gặp mặt nàng lần đầu tiên, đem về chàng đã thao thức, nhớ nhung. Phải chăng chàng đã gặp đúng con người của định mệnh.

Anh Du,

Con trai yêu quý của mẹ, Mẹ đã già yếu lắm rồi, còn mình anh chưa yên bề gia thất, mẹ buồn lắm. Mẹ mong được đi dự đám cưới của anh trước ngày mẹ nhắm mắt về với ông bà. Mẹ của Yên cũng sang chơi luôn mà mẹ chưa dám trả lời dứt khoát với bác. Anh đã gặp cô Yên chưa? Hôm cô ta về thăm nhà, mẹ thấy con bé xinh đẹp, ngoan ngoãn, dễ thương. Sao anh lừng khừng thế? Nếu anh đã có đám nào rồi thì cho mẹ biết để mẹ yên tâm.

Mẹ

Nhận được thư của mẹ, Du không biết trả lời sao đây! Hà đâu biết nỗi khổ của Du. Áp lực bốn phía đổ ập lên đầu chàng. Mặc dù Du biết rằng cũng chỉ vì thương yêu chàng mà mọi người lo lắng.

Khi gửi lá thư cầu hôn đi, Du hồi hộp mong chờ, lòng nóng như lửa đốt, đếm từng phút, từng giây. Ngày nhận được lá thư từ chối của Hà, Du thật bẽ bàng. Chàng đã nằm thượt trên giường, đau đớn!

Buổi sáng, nắng ban mai lùa vào phòng Du qua khung cửa sổ. Bầu trời xanh thăm thẳm, màu nắng vàng hanh, tuyết trắng xóa, cảnh vật thật trong trẻo tinh khiết, những bông tuyết nhẹ nhàng bay. Ước gì có Hà... lại Hà!

Du biết Hà sẽ yêu cảnh này lắm, những ngày sống ở đảo Du biết Hà yêu thiên nhiên, yêu từ ngọn cây, cọng cỏ. Con người rung động khi mặt trời mọc, lặng người khi mặt trời lặn xuống dần và buồn bã khi màn đêm từ từ buông. Hà sống rất giản dị, ngăn nắp, thiên nhiên về nội tâm. Ở bên Hà, Du cảm thấy an bình, êm ái. Du thầm hỏi lòng mình, chàng yêu Hà, chàng không đòi hỏi một điều gì ở nàng. Chàng tương đối thành công và đủ điều kiện là một người chồng tốt. Tại sao Hà cương quyết chối từ cái hạnh phúc chàng ao ước đem đến cho nàng. Tại sao. Du thu xếp công việc, xin phép nghỉ hẳn một tháng, nhất định sang Úc một chuyến để hỏi cho ra lẽ, để quyết tâm chinh phục quả tim mà chàng biết đã từng lỗi nhịp khi khám bệnh cho Hà.

5.

Trong lòng chiếc phi cơ phản lực 747 bay đêm xuyên lục địa, tiếng động cơ êm nhẹ như tiếng rừ rừ. Ngoài khung cửa sổ, trời đêm trong trẻo, vàng trắng mười sáu tròn xoe tỏa làn sáng bạc lặng lẽ theo chàng. Du ngả lưng vào thành ghế, thả hồn về dĩ vãng, nhớ những đêm trăng trên đảo Palawan, Du và Hà đi bộ, tắm mình trong ánh trăng lung linh huyền ảo. Cả hai cùng im lặng mà sao lòng Du ngất ngây, như chấp choáng men say. Nhớ hình ảnh Hà ngồi bên chiếc bếp than, mặt rịn mồ hôi, nướng từng chiếc bánh, để sau khi đi dạo về ba người sẽ ngồi nhâm nhi với tách trà nóng. Nhớ hình ảnh Hà loay hoay trong bếp, chăm chú vào những việc tầm thường như nhặt rau, thái thịt. Hà yêu công việc nội trợ, nàng như đổ vào những món ăn tất cả sự yêu thương nên những mâm cơm giản dị, trình bày đẹp mắt, mới ngon lành làm sao. Hình ảnh người thiếu nữ không rời tâm trí Du. Cái không khí an bình, ấm cúng ấy đã quyến rũ chàng và chàng đã khát khao có một gia đình với bóng dáng Hà quanh quẩn gần bên.

Tại phòng khách sạn, Du tỉnh dậy sau một giấc ngủ vùi. Lật cuốn sổ điện thoại Du chợt thấy số điện thoại của Hương, em Hà.

- Hello! Cho tôi nói chuyện với cô Hương.
- Hương đây ạ! Xin lỗi ai ở đầu dây?
- Anh Du đây!
- Trời! Anh Du, anh đang ở đâu?
- Anh đang ở Úc đây này. Chị Hà khỏe không em?
- Anh chưa gặp chị Hà à?

Gần một tiếng qua điện thoại, Du được Hương cho biết là cha mẹ của Hà đã được sang đoàn tụ với các con hơn một tháng nay. Hương còn cho chàng biết thời gian đầu Hà lẩn tránh không dám nhận lời Du vì còn đợi bảo lãnh cha mẹ. Nay hai cụ sang rồi thì Hà lại nhận được tin Du sắp lấy vợ nên Hà tự động rút lui cho chàng dễ dàng quyết định cuộc đời mình. Du bàng hoàng khi biết những chuyện này. Tội nghiệp Hà quá. Hà đã không hỏi thẳng chàng để biết sự thật mà ngấm ngấm buồn tủi một mình. Con người ấy luôn nghĩ đến tha nhân, lo cho hạnh phúc của người khác trước mình.

Nhìn chiếc đồng hồ tay, bây giờ đang giờ nghỉ đi ăn trưa của Hà đây. Du thay quần áo đến sở của Hà. Du xoay xoay tách cà phê. Trước mặt Du, Hà trẻ trung trong chiếc áo đầm mùa hè vải trắng viền những chùm hoa nhỏ xinh xinh màu tím. Khuôn mặt trắng xanh, dịu dàng. Du đã giải thích hết những hiểu lầm của Hà, giải tỏa những tin đồn tai hại không biết ai đã ác ý đưa đến tai nàng, Du khẩn khoản ngỏ lời cầu hôn lần nữa, trực tiếp:

- Hà nhận lời Du, Hà nhé. Tám năm qua không đủ chứng minh cho Hà tấm lòng thành thật, tấm lòng yêu thương của Du đối với Hà sao? Hà còn định hành hạ Du đến bao giờ?
- Hà không thể chối bỏ là Hà cũng yêu Du nhưng Hà vẫn có những e ngại. Hà muốn Du hạnh phúc. Hà có thể sống một mình như Hà đang sống. Du có thể lấy người có những điều kiện hơn Hà nhiều. Hà không muốn Du sẽ có những đau khổ, dằn vặt sau này.
- Hà, thế nào là Hạnh Phúc? Tiền bạc, địa vị... có đem được hạnh phúc cho mình không? Lấy người mình không yêu có hạnh phúc không? Nếu Hà cứ khăng khăng không nhận lời làm vợ Du thì Du cũng sẽ ở vậy như Hà. Du cũng sẽ không lấy ai hết!
- Du có nhớ là Hà không được khỏe không? Điều đó dằn vặt Hà, khiến Hà trăn trở nhiều đêm. Ở tuổi của Hà, Hà còn có thể cho Du những đứa con không? Du ơi...Hãy nhìn vào thực tế. Vì yêu Du nên Hà nghĩ những chuyện về xa. Nhiều lần Hà đã nói với Du, Hà muốn Du hạnh phúc... vì Hà yêu Du. Du biết không!
- Hà muốn độc quyền và độc tài trong tình yêu à? Du là bác sĩ săn sóc sức khỏe cho Hà mà Du không biết bệnh tình của Hà sao? Du sẽ đem lại cho Hà một đời hạnh phúc. Chúng mình sẽ hạnh phúc. Hà tin Du, hãy tin ở Du đi!

Nước mắt trào ra như một dòng suối. Đôi vai Hà rung lên. Thôn thớt. Du với sang, nắm hai bàn tay Hà, siết chặt. Hết giờ nghỉ trưa Du đưa Hà lại sở làm, hẹn tối sẽ đến nhà thăm Hà và cha mẹ của nàng.

Ôm một bó hoa hồng, một túi trái cây và mấy hộp thuốc bổ để làm quà cho các cụ, Du nhấn chuông cửa.

Hà gọn gàng trong bộ quần áo trắng, mở cửa mời Du. Bữa ăn tối đã dọn sẵn trên bàn.

Hà nhỏ nhẹ:

- Hôm nay Du ở lại ăn tối với Hà, ba sang chị Vân chơi với cháu, mẹ mệt nghỉ trong nhà.
- Ánh đèn vàng ấm áp hắt ra từ chiếc đèn đứng ở góc phòng. Tiếng nhạc dịu êm. Căn phòng nhỏ ngăn nắp quá. Hai người ngồi thủ thỉ tâm tình, khuôn mặt Hà như tươi trẻ, rạng ngời.
- Để Du vào xin phép mẹ nhé!

Du khẩn khoản.

Hà lại trở lại hình ảnh con người nghịch ngợm hay trêu chọc Du trên đảo:

- Dám không?
- Hà cho phép?

Du lừng lững đứng lên gõ cửa phòng mẹ Hà.

Kéo chiếc ghế nhỏ ngồi bên giường cụ, Du ân cần hỏi han về bệnh tình cụ và nói những lời trấn an, vỗ về. Sau cùng chàng ngáp ngừng:

- Thưa bác, cháu xin phép bác cho cháu được cưới Hà.
- Tôi có nghe em Hương, em Hà nói chuyện về cậu. Cám ơn cậu đã săn sóc trông nom các em thời gian trên đảo. Cám ơn cậu đã thương và muốn cưới em Hà. Chuyện vợ chồng là duyên số trời định. Ông Tư Bà Nguyệt

có xe sợi chỉ hồng thì mới được. Hai người phải bằng lòng mới được. Cậu để tôi hỏi ý kiến em. Nếu em bằng lòng thì chúng tôi cũng bằng lòng.

Trả lời những câu hỏi của cụ về nhà cửa, gia cảnh, công ăn việc làm một lúc, Du xin cáo từ đi ra để cụ nghỉ. Bước ra phòng khách, Hà hồi hộp đợi chờ.

Du trịnh trọng thì thào:

– Mẹ bảo để hỏi em, nếu em bằng lòng thì mẹ bằng lòng. Vậy “em” có bằng lòng không?

Hà nguyết yêu:

– Nè nè... chưa gì đã lợi dụng thời cơ, ai là “em” ở đây vậy?

– Anh, anh... “anh” là “em”. Vậy... em bằng lòng nhé!

Du ôm gọn Hà trong vòng tay. Đặt nhẹ một nụ hôn vào mái tóc đang lòa xòa trên trán. Đúng lúc tiếng hát Từ Công Phụng từ chiếc cassette vang lên nhẹ nhàng:

“Nếu có điều gì vĩnh cửu được... thì em ơi... đó là tình yêu chúng ta”.

Bữa ăn tối êm ả, hai người đắm đuối nhìn nhau, Du như đang say say, Hà như đang bay bay. Hạnh phúc quá ngọt ngào để hai người phải hỏi lại nhau tại sao đã để vượt đi một thời gian quá dài.

Ban đêm, vùi mình trong gối chăn quen thuộc, Hà ôn lại sự việc diễn tiến trong ngày. Mọi việc đến như một cơn lốc, Hà không kịp chống đỡ. Du xuất hiện thật bất ngờ, những khăn khoản giải bày, những ám ức được giải tỏa, ánh mắt trìu mến, khuôn mặt thật đáng yêu... Du đã đem đến cho nàng một cơn lốc, cơn lốc của yêu thương. Khi thấy Du từ phòng mẹ ra Hà càng cảm phục sự thành thật và quyết tâm của chàng. Du đã nói, tám năm là một thời gian quá dài để thử thách, Hà muốn hành hạ Du đến bao giờ... Du ơi, Hà không muốn hành hạ Du, Hà thật sự muốn Du hạnh phúc. Chúng ta đã nói ra hết ngày hôm nay, Du hiểu được Hà và nay Hà đã thật sự hiểu lòng Du và tình yêu của Du dành cho Hà. Hà hứa với Du, hứa với lòng mình, chúng ta phải hạnh phúc, phải hạnh phúc... Cứ như thế Hà thiếp đi trong giấc ngủ bình yên, ngập tràn mộng đẹp.

Du trở về khách sạn, lòng lâng lâng sung sướng, chàng mỉm cười với tất cả những người chàng gặp trên đường đi. Chàng muốn hét to lên cho mọi người biết niềm vui của mình. Chỉ mới có một ngày mà... Ôi, Hạnh Phúc!

Quăng mình trên giường, xoắn dài chân tay, còn một tháng ở đây, chàng làm gì?

Tuần lễ sau đó Hà còn đi làm nên mỗi buổi chiều Du đến nhà Hà ngồi chơi cho đến khuya, như những cặp tình nhân trẻ dại thời xưa, chỉ đến ngồi chầu để được ở bên nhau, nhìn thấy mặt nhau cho đỡ nhớ. Cuối tuần hai người mới đi thăm những thắng cảnh quanh vùng. Hà thích phong cảnh thiên nhiên, những nơi sông núi hữu tình hay ra vùng biển với đất trời bao la.

Du suy nghĩ, chàng còn ba tuần nữa là phải trở về Đức, không biết đến ngày nào lại có dịp sang đây. Không lẽ hai người cứ mãi là Ngưu Lang Chức Nữ không bắc nổi nhịp cầu Ô Thước.

– Hà!

– Du nói gì?

– Hay... chúng mình làm đám cưới, Hà sang Đức cùng với Du lần này... được không?

– Làm gì gấp thế? Du đã xin phép hai cụ bên nhà chưa?

– Bố Mẹ Du mong lắm, biết tin Du lấy vợ thì các cụ rất mừng. Hà không biết chứ, các cụ nhắc nhỡm luôn đấy.

– Để Hà hỏi ba mẹ Hà xem sao.

Hà nhí nhảnh tiếp theo:

– Muốn đem tui đi, có mình tui tứ cố vô thân để dễ bề bắt nạt tui hả?

Du long trọng đưa tay lên:

– Xin thề, không bao giờ làm Hà buồn. Xin suốt đời bảo vệ “em”, không bao giờ dám ướnh em bằng một cành hoa.

– Không ướnh bằng cành hoa, ướnh bằng củi tạ phải không?

Cả hai cùng phá lên cười. Biết là đùa giỡn nhưng lòng Hà như ấm lại, tự ái đàn bà được vượt ve. Không hiểu sao mỗi lần Du gọi Hà bằng em, Hà thấy như mình bé nhỏ hẳn bên chàng.

Một tuần sau, đám cưới Hà Du diễn ra trong vòng thân mật, gia đình Hà có mặt đầy đủ. Bên phía Du, vì thời gian gấp rút và đường xá xa xôi nên cha mẹ Du chỉ viết thư, điện thoại sang xin phép và nhờ bên thông gia lo liệu giùm mọi chuyện. Cũng may có gia đình ông anh con bác trưởng tộc ở đây nên hai cụ đã nhờ vợ chồng anh đứng ra đại diện họ nhà trai.

Du sang Úc tìm Hà vào một đêm trăng, chuyến về của Du, đem theo con người của định mệnh cũng bay vào đêm trăng vì thời gian cách nhau đúng một tháng. Qua khung cửa sổ, vầng trăng tròn, sáng lung linh đi theo

suốt cuộc hành trình, như chứng kiến hạnh phúc của hai người đã thật sự tìm ra nhau. Hà ngã đầu vào vai Du, giấc ngủ bình yên, êm ả.

Căn phòng độc thân của Du không còn là căn phòng bừa bãi nữa mà là tổ ấm của hai chú vành khuyên.

6.

Hà lững thững đi bộ trong cảnh tĩnh lặng của một buổi sáng mùa thu. Thời gian thấm thoát thoi đưa, Hà đã sống với Du gần hai chục năm. Đã qua lại con đường này từ ngày có con bé Bảo Châu, Hà gần như quen từng gốc cây, bệ đá, từng hàng rào, từng căn nhà xinh xắn dọc hai bên đường.

Nhớ lại năm mới sang, Hà lo học tiếng Đức và tìm hiểu những phong tục tập quán nơi ở mới để hội nhập; sửa soạn ôn lại bài vở để lo kiếm việc làm. Buổi sáng nào Hà cũng đi bộ hơn nửa tiếng như thường lệ, thì giờ rảnh nhàn vào phòng tập và bơi lội. Sức khỏe càng ngày càng khả quan, Hà yêu đời hơn, với bản tính lạc quan, thêm vào tình yêu của chồng, trông nàng tươi trẻ hẳn ra. Được hơn một năm, con bé Bảo Châu ra đời, hai vợ chồng ngập tràn hạnh phúc. Ông Bà ngoại, các bác, dì và cậu của bé từ Úc lần lượt sang thăm. Nhìn hạnh phúc của con, hai cụ đã khóc vì sung sướng. Nay hai cụ đã ra người thiên cổ.

Con bé được sáu tháng thì Du Hà quyết định mua căn nhà này. Hà tự tay vun xới khu vườn nhỏ, tự tay trồng mấy gốc Anh Đào và cây hoa Mộc Lan, những cây khi mới trồng nhỏ xíu nay đã thành cổ thụ. Con bé Bảo Châu đem niềm vui đến cho cả nhà. Hai vợ chồng yêu con còn hơn báu ngọc nên hai người đồng ý để Hà ở nhà trông con, một mình Du đi làm, lo phần tài chánh cho gia đình. Hà cũng yên phận nội trợ, chu toàn cơm nước, trang trí nhà cửa, săn sóc, dạy dỗ con. Thì giờ rảnh Hà đọc sách, vá may.

Chỉ vài tuần nữa con bé Bảo Châu sang Úc du học, còn lại hai vợ chồng già lo lắng cho nhau. Nhớ con thật nhiều, nhưng con chim non đủ lông, đủ cánh, sớm muộn gì cũng đến ngày cất cánh bay xa.

Về đến nhà, nhìn qua khung cửa sổ, khu rừng phía xa rực rỡ dưới nắng sớm. Từng mảng màu nửa vàng nửa xanh của những cây sồi cao như làm nền cho những mảng màu đỏ thắm, vàng tươi của mấy loại lá Phong. Mỗi ngày nào đứng bên cửa sổ nhìn lá lìa cành nàng không khỏi ngậm ngùi, tỉ mỉ theo dõi từng chiếc lá. Có những chiếc chao lượn nhẹ nhàng rồi êm ả rơi xuống. Có những chiếc chúc đầu rút xuống thật nhanh. Có những chiếc run rẩy mãi mới chịu bút ra khỏi cành... Không kể khi có những trận cuồng phong, những chiếc lá xoắn tít trên không, vật vờ trong gió, đập vùi mãi tới tả tơi mà vẫn chưa được nằm xuống. Hà lần thân chạnh nghĩ đến kiếp người, cũng chẳng khác gì kiếp lá, cũng từ già cõi tạm này mà mỗi người một cách ra đi.

Thấm thoát mới tàn thu mà nay đã lại vào thu.

Buổi chiều sửa soạn cơm nước xong, đợi chồng con trở về, ngồi trong chiếc ghế bành nhìn qua cửa sổ, mặt trời lặn dần phía xa. Chiều từ từ buông xuống nhẹ nhàng. Hà đã có một cuộc sống hạnh phúc giản dị, êm đềm. Hà đã gặp hạnh phúc đó và đã biết gìn giữ, nâng niu, biết hài lòng với những gì mình đang có.

Phải chăng đây là chốn Thiên Đường. Thiên Đường hay Địa Ngục là do ta.

Đỗ Dung

Lạc Lối

*Cuộc đời đâu tuyệt đối
Hình như không biết đối
Tìm đâu ra chân lý?
Cho lòng không bối rối!*

*Trái đất tròn không vuông
Với muôn loài chim muông
Thiên nhiên còn thay đổi
Vũ trụ thả hỏi chuông...*

*Ta giật mình thức giấc
Trời còn đêm chưa sáng
Giải ngân hà sao băng
Trăng tàn trong tiếng nấc.*

Ngày đi: "Sợ ai buồn"

Chiều Tàn

*Chiều tàn - mặt trời đang hấp hối
Nhấp nhô đợt sóng ánh vàng rơi
Ai bảo tàn phai hết đẹp rồi?
Trời mây tuyệt diệu lúc hoàng hôn.*

*Viễn vọng thiên văn nhìn trời cao
Chiều nay nắng ấm biết mai sao?
Thôi để ông trời lo nắng gió
Còn ta dân dã ngắm trăng sao.*

*Chiều tàn - mặt trời trông đẹp nhất
Em đôi mắt mộng ngắm nhìn mơ
Tia nắng dịu dàng không chói mắt
Lòng dâng cảm xúc thả hồn thơ.*

Thi nhân lặng nhìn trời mây nước

Ngày về để ai trông?
Nắng nhạt hong lệ tuôn
Mắt môi sầu đợi mong.

Hãy cho đi là nhận
Thánh thiện chớ phân vân
Lỡ làm người trần tục
Ta thất vọng, thật chân.

Thức tỉnh qua cơn mộng
Tương thành người thiên cổ
Nhận ra đời bể khổ
Vô tình mãi viễn vông...
Phạm T. Thu Hương

CÀ PHÊ BUỔI SÁNG

Bên Cà phê buổi sáng
Mang thương nhớ vấn vương
Chút hương nồng lãng mạn
Tình như hoa như sương.

Vùi say trong hạnh phúc
Quên đất trời đảo điên
Khi tình lên cao vút
Nỗi đau cầu triển miên.

Em như người mất trí
Khi anh bỏ ra đi
Trời cao sao vị kỷ
Căng đôi bờ phân ly.

Tách Cà phê kê đó
Sao chẳng vui chẳng đầy
Nét chữ tên Quỳnh Võ
Ai kể môi! Còn đây.

Sáng nào đang còn...nướng
Hương Cà phê vào phòng
Mời: Công nương dậy muộn
Thường thức. Tình. Ấm lòng.

Bốn năm rồi, có lẽ
Tự pha chế Cà phê
Môi môi lời khe khẽ
Anh nhé! Uống đừng chê.

Trên trời anh thấu hiểu
Em sống giống thiên nhiên
Buồn vui xuôi tịch chiếu
Thiền. Cắt đứt ưu phiền.

Nhạc sĩ cung đàn phím vi vu
Họa sĩ bút sơn đường lá lướt
Mực pha màu đẹp tím chiều thu.

Chiều tàn - mặt trời đang đi ngủ
Sáng mai lại thấy một bình minh
Ngày đêm xoay tròn trong vũ trụ
Anh và Em chung một ... hành tinh...
Phạm T. Thu Hương

Thoáng Buồn

Tôi nào muốn để buồn đến đâu nhỉ
Nó chợt về gõ cửa chẳng hỏi tôi
Và vô tình đưa tôi vào nỗi nhớ
Thắm thía buồn, tôi viết đôi buồn đi...
Phạm T. Thu Hương

TÌNH LÀ XUÂN!

(Cảm tác nhân nghe THÚY NGÀ hát: “TÌNH LÀ NHẠC”
NGUYỄN HỮU TÂN phổ thơ THÚY NGÀ,
hòa âm ĐỖ HẢI)

*

Tháng Hai Ấu, Mỹ: Lễ Tình
Tháng Hai này Tết của mình nữa nha!
Hỏi nhau: già chưa hay đã...
Mới hai mươi, bỗng chốc mà... già chi?

Anh Yêu thủ thi sinh nghi
Đa nghi, em cũng thâm thì đầy đưa
Bàn qua, hai đũa cù cưa
Say sưa tán lại, vẫn chưa thấy già.

Chúng mình lãng mạn con nhà...
Trao nhau tình tứ, thế là trẻ luôn
Hơi đâu suy nghĩ, thêm buồn
Tình Yêu và Tết: ngọn nguồn rõ Xuân!
Á Nghi, 14.1.2018

CHỜ

(Chia sẻ với chị T.H.)

*

Mãi mê bến lạ, bờ xa
Anh không còn nhớ hồng hoa của mình
Thì em phải học hy sinh
Trong, ngoài, sau, trước giữ tình chờ anh.

Trồng hoa để héo khô cành

Kiều Mộng Hà

Jan 14-2018

THẤY MÀ THƯƠNG!

- Hờn chi một kẻ quen tên?

Chuồn thêm bách bệnh, cổ quen, tim nhờ.

- Người Ta dây nợ, tình hồ

Buông duyên, nhờ sợi dây tơ hồng xòe.

Quên rồi! Duyên chẳng chịu se

Chỉ thương rù quên, ai dè quên đau.

Chợ phiên xanh mượt trâu cau

Về nhà chỉ thấy một màu nhớ nhung

Lửa thương nhớ, cứ bập bùng

Việc nhà quên quên, chấp chùng dở dang

Trí, tâm quênh quạng, quênh quàng.

- Tại ai có kẻ làng nhàng? Thấy thương!

Tháng Hai vốn ngọt như đường

Mua chi lắm muối? Canh trường chắm me?

Em ơi! Chị hiền kể nè:

Khi người yêu nói, lắng nghe đi nào

Mạch nha vốn dĩ ngọt ngào

Me chua, muối mặn ôm vào làm chi?

Á Nghi, 11.1.2018

ĐÔI KHÔNG KHÍ

Rủ anh xuống phố rong chơi

Hai thân bệnh hoạn trên đời một hôm

Ở nhà kén cá, chọn cơm

Thì mình sẽ thử món thơm xír người.

Khoác "jean" ngoài áo hoa cười

Bên anh áo đẹp da trời ngày xưa

Chân vui biết mấy cho vừa

Nhìn nhau âu yếm đủ thừa ngày vui.

Á Nghi, 11.1.2018

Mong chi hoa nở thắm Nhành Yêu Thương

Biết yêu? Chuyện chỉ bình thường,

Phi thường ở chỗ canh trường chờ nhau.

Á Nghi, 14.1.2018

ĐỪNG ÔM NỬA MẢNH

Phải rồi, mình đã của nhau

Nửa kia nửa nợ khép vào khớp y

Khớp rồi chớ để phân ly

Ai ôm nửa mảnh cũng thì khổ đau

Á Nghi, 11.1.2018

AI KIA SAO MÀ...!

(Cảm tác nhân nghe THÚY NGA hát:

"XIN MỘT CHÚT THƯƠNG YÊU"

Tình khúc VIỆT CƯỜNG phổ thơ THÚY NGA,
hòa âm ĐỖ HẢI)

*

Ngây thơ, thánh thiện, dịu dàng

Trớ trêu nè Tết rộn ràng nhịp tim

Kiểu này cứ phải đi tìm

Cả năm lận đận! Lặng im sao cùng?

Nhớ nhung nhạc oán, thơ chùng

Thơ toàn nhớ dáng ngược ngùng Ai Kia

Chớ chi hứa hẹn sẽ chia

Cơ duyên lỡ gặp, hôn lia xác tôi!

Đi tìm giao điểm lời thôi

Để em chia bớt bồi hồi nhớ thương

Đường em đi, lắm kẻ vương

Khiến tôi nổi trận ghen tương tức cười.

Thơm trà, nồng rượu chưa khui

Mông Ba, mông Bốn ngủi ngủi, đăm chiêu

Tâm thanh, trí tịnh một điều

Tự nhiên xuống núi học yêu chi vậy?

Nàng đàn Đông, động đàn Tây

Chiều khờ thi sĩ, sáng ngày bóng hình

Sự sinh biến mất thông minh

Sự sinh sinh sự si tình, tại em!

Á Nghi, 11.1.2018

*NGÙI NGÙI: buồn rầu

CHUYỆN NGƯỜI GIÀ Ở MỸ

Mùa này có dịch cúm lan tràn khắp mọi nơi. Có lẽ không nhà nào là không có người ở trong tình trạng "thương quê hương nước mắt (nước mũi) lưng tròn (?)"

Và chiều nay tôi cũng phải đến văn phòng bác sĩ nhờ B/S... khám bệnh, chứ không dám nói đi... khám B/S. Chuyện ngồi ở phòng đợi cả giờ đồng hồ là chuyện thông thường, nếu đúng giờ mới là... chuyện lạ. Phòng đợi nơi tôi đến chật kín người, mà đa số là "người Việt nam ta".

Dẫu không phải là người tò mò, lỗ tai mình cũng phải... tiếp nhận những chuyện... buồn vui nơi phòng đợi. Phải thương cho những cụ già sống xứ này mà không hề biết lái xe "muốn đi đâu phải nhờ con cháu, nhiều khi phải khẩn cầu, mà nó rảnh thì nó giúp, nó trả lời bận thì mình phải... mượn người chờ, cầu cạnh nó nhiều khi thắm hơn con chó!" nghe bà cụ nói mà bắt... phát rầu.

Bà cụ khác cũng nói: "giờ chồng chết rồi, chắc phải về VN mà sống, chứ ở bên này khổ quá, nhờ con cháu không được, suốt ngày không làm sao ra khỏi nhà, nhờ nó thiếu điều muốn... lạy lạy. Bên VN nếu có \$500 đồng một tháng, là sống... phở re!" Tôi lại... tự hỏi: Có thiệt không đây? Nếu đi làm, có tiền retire thì muốn sống đâu thì sống (hoặc ăn theo tiền retire của chồng thì được), chứ... tiền già của chính phủ cấp thì làm sao mà ở luôn được nhỉ? Mà nếu đã đi làm thì sao... không biết lái xe? cũng uổng thật!

Cửa văn phòng B/S mở toang, một "băng ca" của EMS do hai người Mỹ da màu lực lưỡng đẩy vào, tôi cũng hơi... giật mình, tưởng có người bệnh nặng, cấp cứu khẩn, bèn cầu nguyện cho nạn nhân được bình an. Nhưng cũng tự thắc mắc tại sao lại không đưa thẳng vào bệnh viện, ER mà, vô phòng mạch B/S làm gì? Nằm trên băng ca là một... cụ bà VN còn rất... tráng kiện, lại có người... giúp đỡ (của home care) đi theo.

Thì ra, "cụ bà" có "tí bệnh", nhưng ngồi... mệt (?) nên gọi văn phòng B/S để nhờ xe tới nhà chở đến cho B/S khám bệnh. Nằm thì... khỏe hơn... ngồi! Xe EMS có ký "hợp đồng" với phòng mạch BS, để chở những người ốm yếu không ngồi lâu được (lần đầu tiên mới biết có vụ này).

Thì ra người Già ở Mỹ... sướng quá sức luôn, chỉ đến phòng B/S thôi mà được... nằm khỏe re trên băng ca có người đẩy đến, đâu cần phải bệnh gì nặng lắm đâu. Còn được... khỏe hơn nữa là có đủ "Me-di-care lẫn me-di-caid" có nghĩa là... không phải trả đồng xu các bạc nào cả!

Chứ không như những người suốt đời đi làm đóng thuế, giờ đến tuổi hưu phải.... mua đủ thứ bảo hiểm, nếu không muốn ....sạch sành sanh số tiền dành dụm được vì một... căn bệnh hiểm nghèo.

Vừa cảm cảnh cho những "Bà mẹ VN" thì đọc ngay cái tin này trên net. Bà con "yêu" này, về dự đám tang của mẹ ruột mình, thay vì đưa Mẹ đến nghĩa trang, tiền đưa Mẹ lần cuối về một nơi nào đó... không bao giờ còn gặp lại nữa, thì bà con "yêu" trở về nhà Mẹ để "ăn cắp" số tiền dành dụm của Mẹ mình! Cuối cùng bị cảnh sát... thộp cổ. Ôi con ơi là con! (hình trên

net nên chỉ đưa vào FB)

Hoài Niệm

Tuyết Lạnh Tình Nồng

Bây giờ là Mùa Đông nơi xứ Mỹ. Tuần vừa qua Canada và các tiểu bang miền Đông đã gánh chịu những trận bão tuyết kinh hoàng giá rét cực kỳ nghiêm trọng. Các đài truyền thông đã thông báo nhiều tin tức, nếu nghe

và thấy những hình ảnh của trận bão tuyết tuần rồi ở miền Đông, bạn sẽ thấy hết hồn ngay. Đáng sợ quá!

Mời bạn đọc bản tin ngày 1-3--2017 của đài VOA tiếng Việt dưới đây:

"Bốn mươi triệu người dân sống dọc theo bờ biển phía Đông Hoa Kỳ đang chật vật trong bão tuyết. Từ tối ngày 3/1 đến sáng ngày 4/1, băng tuyết đầu tiên bắt đầu di chuyển qua khu vực trung Đại Tây Dương thuộc miền Đông Hoa Kỳ.

Dự kiến bão tuyết sẽ gây ảnh hưởng lớn đến vùng đông bắc Hoa Kỳ, có thể có hơn 20 cm tuyết ở thành phố Boston, bang Massachusetts, buộc các trường học phải đóng cửa vào Thứ Năm 4/1. Ngoài ra gió mạnh gây lốc xoáy dự kiến sẽ tràn vào bờ biển bang New England và Canada. Khu vực ven biển từ bang Virginia đến bang Maine đã ra cảnh báo bão tuyết.

Các nhà khí tượng ví cơn bão tuyết này như một quả bom do áp lực không khí giảm mạnh chỉ trong vòng 24 giờ, nên tạo ra những cơn gió mạnh. Trong khi đó, hiện tượng tuyết rơi, đóng băng đã xảy ra tại nhiều khu vực của Hoa Kỳ mà từ trước đến nay rất hiếm thấy.

Tuyết đã phủ kín mặt đất ở thành phố bang Florida lần đầu tiên trong gần 30 năm qua. Hiện tượng đóng băng đã làm cho các tuyến đường cao tốc ở bang Georgia và bang Carolina trơn trượt và nguy hiểm.

Ở những nơi khác, không khí lạnh dữ dội đang bao phủ phần lớn nước Mỹ từ vùng Trung Tây đến phía Đông và tận đến phía Nam.

Nhiệt độ cao ở khu vực International Falls, bang Minnesota hôm thứ Tư 4/1 là -19 độ C.

Các nhà dự báo nói rằng không khí lạnh và nguy hiểm sẽ kéo dài đến cuối tuần này ở phần lớn các vùng trên nước Mỹ, sau đó nhiệt độ sẽ tăng lên chút ít.

Mặc dù được xem là nơi có điều kiện thời tiết ôn hòa, thủ đô Washington DC những ngày này cũng đã ghi nhận nhiều lúc nhiệt độ ngoài trời xuống dưới âm 15 độ C. Thời tiết đặc biệt giá lạnh trong mùa đông năm nay đã khiến cho khu Quảng trường Quốc gia vốn luôn đông đúc du khách trở nên vắng vẻ lạ thường.”

Mời bạn xem video "Giá Lạnh đặc biệt tại Washington DC" trong bản tin ngày 1-5-2017 của đài VOA tiếng Việt qua link dưới đây:

05/01/2018

[Giá lạnh đặc biệt tại Washington DC - VOATiếngViệt](https://www.voatiengviet.com/a/gia-lanh-dac-biet-tai-washington-dc/4192744.html)

<https://www.voatiengviet.com/a/gia-lanh-dac-biet-tai-washington-dc/4192744.html>

(Nguồn: trích trong www.voatiengviet.com)

Chưa hết đâu, sáng nay người viết còn nhận thêm một tin tức khác từ đài CBS do một người bạn văn nghệ vừa mới chuyển đến. Xin mời bạn đọc:

“New York, New York. (CBS) – Theo Đài Quan Sát Núi Washington, điều kiện trên đỉnh núi Washington quá khắc nghiệt vào sáng hôm qua 6 tháng 1.

Nhiệt độ đã giảm xuống tới mức lạnh thứ nhì trên trái đất. Tại New Hampshire, nhiệt độ xuống tới âm 36 độ F, với gió lạnh là âm 90 độ F (âm 68 độ C). Đỉnh núi Washington nằm ở độ cao 6,288 foot so với mực nước biển.

tai nạn xe hơi, tê cóng, chấn thương do trượt và té.” (Nguyễn Trân)
(Nguồn: Email bạn gửi- Cám ơn chị Thu Hoa- THĐL)

Điều kiện khắc nghiệt cũng xảy ra tại nhiều nơi ở vùng Đông Bắc và dự trù kéo dài cả cuối tuần. Hôm qua, cảnh báo gió buốt được ban hành tại vùng Đông Bắc, trong đó có Burlington, Vermont, với nhiệt độ là âm 1 độ F và gió lạnh là âm 30 độ F. Nhiệt độ tại cả Philadelphia và New York đều xuống tới âm 8 độ F, với gió lạnh ở Philadelphia là âm 11 độ F. Tại Hartford, Connecticut, nhiệt độ xuống tới âm 10 độ F và gió lạnh là âm 20 độ F. Tại New Jersey, nhiều người chọn ở trong nhà thay vì ra đường để đương đầu với nhiệt độ một con số. Nhiều người khác dọn dẹp sau trận bão đổ hơn một foot tuyết xuống một số nơi vào đầu tuần qua.

Tại Rhode Island, các bệnh viện điều trị cho hàng chục người bị thương liên quan tới bão, khi khu vực trải qua một đợt băng tuyết lớn.

Tại Providence và Newport, ít nhất 40 người được điều trị vì các bệnh liên quan tới thời tiết, từ đau tim hay bị thương khi cào tuyết,

Tuy nhiên, người viết lại nhận một tin vui từ những anh bạn đồng môn QGHC Miền Đông đã tổ chức thành công buổi Tiệc Tân Niên 2018 của hội Cựu Sinh Viên Quốc Gia Hành Chánh Miền Đông Hoa Kỳ hôm 6/1/2018 tại nhà hàng Harvest Moon Falls Church Virginia lúc 12 giờ trưa. Mặc dầu tuyết lạnh đầy trời nhưng quan khách và thầy trò xưa cũ vẫn gặp nhau để chuyện trò thân mật vui vẻ bên nhau. Thật đáng khen!

Kính mời xem phóng sự buổi tiệc Tân Niên của hội Cựu Sinh Viên Quốc Gia Hành Chánh miền đông Hoa Kỳ hôm 6/1/2018 tại nhà hàng Harvest Moon Falls Church Virginia lúc 12 giờ Trưa do đài THVN HTD thực hiện qua link dưới đây

[Tân Niên Cựu Sinh Viên Quốc Gia Hành Chánh miền đông ... - YouTube](#)

<https://youtu.be/Mli5uUAqMrs>

Thật là đáng khen cho tinh thần làm việc của Hội CSV/QGHC Miền Đông và tình cảm thân thương của bạn bè ở vùng tuyết lạnh. Quả thật là:

"Tuyết Đông lạnh nhưng tình người vẫn ấm- SL" Smile!

Người viết xin thành thật góp vui cùng với quý anh chị đồng môn QGHC Miền Đông nhé. Smile!

Chúc Mừng! Chúc Mừng!

Từ những việc vui buồn của cuộc sống con người trong chốn nhân gian này vừa được người viết chia sẻ với bạn ở trên, chúng ta phải công nhận

rằng tình cảm yêu thương nhau vẫn là yếu tố quan trọng trong cuộc đời.

Xin mời bạn đọc lời tâm tình của người viết diễn đạt qua bài thơ dưới đây để làm kết luận cho bài viết hôm nay, bạn nhé.

Bên Song Cửa Nhìn Tuyết Đổ

Bên song cửa nhìn tuyết rơi nhè nhẹ
Từ trên trời bông tuyết trắng bay bay
Chẳng bao lâu bông tuyết trắng phủ đầy
Trên vườn cỏ, trên khóm hoa, khu phố

Nghe đâu đây lời kinh buồn phở độ
Cho kiếp người nay hợp lại mai tan
Như tuyết kia, như hoa nọ sẽ tàn
Khi nắng đến, khi mưa về! Tan tác!

Con người vốn có sẵn mầm thiện ác
Tùy cơ duyên hiển lộ cái Thiện Tâm
Như hoa kia vẫn trẩy nụ âm thầm
Trong Đông lạnh chờ Xuân về hé nụ

Dưới tuyết trắng cỏ non kia im ngủ
Tuyết tan rồi cỏ sẽ hiện liền ra
Như vô minh ở nơi cõi ta bà
Trí Tuệ đến Tâm Phật kia hiển lộ

Sẽ hướng dẫn người thoát ly biển khổ
Bằng từ bi, bằng nhân ái, thương yêu
Bằng bớt tham, sân, hận, dục lạc nhiều
Biết tri túc, thân tâm ta an lạc

Bát Chánh Đạo! Hãy làm lành lánh ác
Lục Hòa cùng tăng chúng với tha nhân
Dầu lạ quen, tôi, bạn cũng vẫn cần
Lời thân ái trao nhau khi gặp gỡ

Nơi trần thế cửa thiên đường rộng mở
Đón chào người nhân ái có thiện tâm
Biết ăn năn, biết sửa đổi lỗi lầm
Tuyết Đông lạnh nhưng Tình Người vẫn ấm

Sương Lam

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN MCTN 402-ORTB 814-1418)

ÔI CHAO!

Diện đồ tươm tất sáng trưng
Chúng mình ra phố tung bùng đèn hoa
Tháng này hết Tết người ta
Nhưng mai sắp nở vàng hoa bên Nhà.

*

Minh đi bưu điện trước nha
Quà Xuân Chiến Sĩ lơ là được đâu
*(Ngày xưa Người Lĩnh đi đầu
An dân, kiến quốc, chẳng cầu lợi riêng
Hào hùng, gian khổ, truân chuyên
Mấy ai được sống an nhiên: tiền, quyền).*

Bỏ thư an ủi Mẹ hiền,
Thư thăm anh, chị... cao nguyên đói
nghèo
*(Già còn trồng trọt, nuôi heo
Chỉ vì gốc linh, đói meo gia đình).*

Xong rồi, đừng đình, trùng trình*
Ghé mua quà cáp tạ tình thầy, cô
*(Tuổi già ai cũng héo khô
Đón đau nhìn cả cơ đồ tiêu tan).*

Sẽ san đủ cảnh cơ hàn
Tự nhiên tắt ngúm hân hoan đầu ngày
Thôi! Về anh nhé! Hôm nay
Gói, chia bạn rộn chân tay, quên buồn.

*

Đi ra hí hửng ngập hồn
Trở về sâu muộn, nhớ Nguồn.

Ôi chao...

Ý Nga, 9.1.2018

*TRÙNG TRÌNH: đừng đình

AI LO CÙNG TÔI?

Niềm riêng sắc nhọn nổi buồn
Nhớ Ba, thương Má lệ tuôn u hoài.
Niềm chung lo ngại một mai
Mất Nhà, dân tộc lạc loài về đâu?
Việt gian, Việt Cộng hai đầu
Dân tôi ở giữa nghẹn ngào niềm đau!
Xuân đây Hán hóa sắc Tàu
Tết vui tranh đấu, san hà đỏ tanh!
Ý Nga, 9.1.2018

NGƯỜI THƯƠNG BINH

(Hồi hương công đức cho bác TRẦN NGỌC ANH (Calgary, Canada))

*

Tết đưa nhưng nhớ trở về
Gợi màu mai, cúc vàng quê mượt mà
Đưa hồn nhớ Mẹ, thương Cha
Những ngày êm ả ngọc ngà đầu năm.

Tết rồi! Phải nhớ hỏi thăm
Những Người Yêu Nước đang nằm Ngục Đen,
Những Thương Binh vốn chẳng hèn
Xông pha chiến trận, đáng khen dường nào!

Năm nào cũng nhớ gửi trao
Chút quà gói vụn ngọt ngào kính thương
Năm nay thêm chút bất thường
Phong bì phúng điếu thấp hương một người
Thân nhân nhờ chuyển về nơi
Khổ đau, khôn khó, toi bởi trời xa.

Chúc Anh mạnh khỏe tuổi già
Tân niên đất Tổ quê ta hết thù
Cùng dân phá Ngục Âm U
Giúp dân góp sức Cửa Tù phá tung

Cám ơn sĩ khí hào hùng
Dan thơm vẫn giữ hương chung: Cộng Hòa.
Ý Nga, 9.1.2018

Tình Thơ, Tình Mơ

Đêm thật khuya, Vi không tài nào chợp mắt. Nàng cố dỗ giấc ngủ bằng cách tập trung đếm hơi thở. Chỉ một lúc là đầu óc nàng lại lan man suy nghĩ, không thể tiếp tục đếm được nữa. Buổi tối nay, trong tiệc cưới con gái của một người em họ, Vi đã nhìn thấy Huy. Vẫn ánh mắt ấy, vẫn khuôn mặt ấy, Vi đã nhận ra ngay dù có hẳn thêm những dấu vết của thời gian. Gần nửa thế kỷ còn gì! Những hình ảnh, những kỷ niệm của mối tình đầu thơ mộng của một thời con gái lần lượt hiện về.

Ngày ấy, tại một buổi tiệc ăn khao của một nhóm bạn ở nhà Trâm sau khi có kết quả kỳ thi Tú Tài phần Hai, Vi đã gặp Huy. Mái tóc bông bênh, cặp mắt tinh cảm, giọng nói trầm ấm ấy đã cuốn hút nàng. Cả một mùa hè hai người đã có những dịp gặp gỡ dù chỉ là những buổi ngồi nói chuyện tại nhà Trâm. Sau đó Vi thi đỗ vào trường Dược, Huy lên năm thứ ba trường Y. Cuộc tình đẹp như thơ, hai người rất là tâm đầu ý hợp. Dù chưa một lời chính thức tỏ tình, chưa một lời giao ước, hẹn thề, Vi tự nhủ rằng hãy giữ sợi dây liên lạc nhẹ nhàng ấy, hãy tận hưởng những ngày tháng lãng mạn với hương vị thơ mộng của tình yêu, hãy trân quý những chăm sóc, chiều chuộng, những nhớ nhung, mong chờ nhau... Đợi đến lúc cả hai cùng ra trường mới bàn đến chuyện hôn nhân. Vi đưa Huy về trình diện cha mẹ. Cả cha mẹ Vi đều quý người thanh niên đáng mến ấy. Sau một thời gian như đu thân, Huy đưa Vi về thăm gia đình chàng. Nhà Huy nghèo, thật nghèo. Cả nhà sống trong một căn nhà chỉ vừa bằng một căn buồng một bề bốn thước, một bề năm thước, trong một ngõ hẻm khu chợ Bàn Cờ. Nhà trống trơn, sàn gạch hoa lau sạch bóng. Đồ đạc chỉ vồn vẹn có một bộ bàn ghế nhỏ kê sát cửa sổ nhìn ra con hẻm, chắc là vừa làm bàn ăn, vừa làm bàn tiếp khách và bàn làm việc cho cả nhà. Trên tường quét vôi màu xanh ngọc có đóng hai cái kệ gỗ để bày bát nhang, chân nến dùng làm bàn thờ Phật và bàn thờ ông bà. Phía tường bên kia treo một tấm tranh vẽ một bình hoa hồng màu cam đem sự ấm áp tươi vui cho căn phòng. Một căn gác lửng rộng bằng một phần ba gian nhà, chỉ cao đủ cho một người ngồi thẳng, dùng làm nhà kho để cất hết gói chiếu, mùng mền và mấy chiếc thùng gỗ chắc là để chứa quần áo. Một chiếc bàn thấp và một kệ sách nhỏ nằm ngoan ngoãn ở một góc của căn gác xép. Bước ra sau, một khoảng sân nước lót gạch tàu màu đỏ. Một dãy chum, vại bằng sành màu gan gà có nắp đậy cẩn thận, được xếp thứ tự sát vách tường.

Nhà tuy nhỏ nhưng rất gọn gàng, sạch sẽ. Tiếng Huy:

- Đố cô bé biết những gì trong mấy cái vại này nào?

- ???

Huy mở nắp một chiếc vại gần nhất, những miếng dưa cải chen chúc nhau dưới làn nước vàng lợt, trong veo.

Vi reo lên thích thú:

- Dưa chua!

Bên cạnh là mấy vại dưa nén nguyên cây, tiếp đến là vại cà pháo, cà bát và mấy chum đầy tương bắc.

Bà mẹ của Huy có một sạp bán dưa, cà, tương, chao trong chợ Bàn Cờ. Chính tay cụ muối dưa, nén cà, làm chao, ủ tương và tự tay cụ đem ra chợ để bán lẻ. Buổi tối có những hàng cơm vào nhà mua và Hà, em gái Huy thì đi bỏ mồi cho mấy tiệm cơm tấm giò chả và mấy sạp bán cơm tấm quen.

Gia đình Huy sống trong cảnh thanh bần, đạm bạc. Bà mẹ Huy vất vả, răn dạy; hiền lành, phúc hậu; chịu khó làm lụng và chắt chiu dành dụm. Hoàng, người anh cả của Huy là sĩ quan của binh chủng Thiết Giáp. Anh đóng quân ở miền trung, đã lập gia đình và có bốn đứa con trai. Đứa lớn nhất gần bảy tuổi và cu Út mới biết bò. Hà, cô em gái Huy đang học năm cuối trung học. Ông cụ thân sinh của Huy bị đầu tở trong đợt cải cách ruộng đất ngoài Bắc, đã vì uất ức mà chết. Biết gia cảnh của Huy, Vi càng yêu chàng tha thiết hơn.

Cuộc tình Vi và Huy êm ái, nhẹ nhàng trôi. Những buổi tối ngồi bên nhau trong phòng khách nhà Vi, dưới ánh sáng ấm áp của chùm đèn trên cao toả xuống. Hai người thủ thỉ kể cho nhau nghe những chuyện ở trường, chuyện bạn bè, chuyện về gia đình, về những đứa cháu, chuyện trời mưa, trời nắng. Có khi cả hai chỉ ngồi yên lặng thả hồn theo tiếng hát Thái Thanh, Anh Ngọc, Duy Trác, Mai Hương... Không gian chỉ là phòng khách nhưng hai tâm hồn như hòa quyện vào nhau. Cô sinh viên mới lớn ngập tràn hạnh phúc, bơi lội trong dòng

sông bát ngát yêu thương. Thịnh thoảng Huy ở lại dùng bữa với cả nhà và những đêm rằm hai người được phép lên sân thượng, cùng ngồi bên nhau trên chiếc ghế xích đu, ngắm vàng trăng sáng vàng vạc ở trên cao.

Mùa hè năm Mậu Thân, sau khi Vi thi đậu xong năm thứ hai, Vi đã đợi Huy đến chơi như thường lệ nhưng Huy không đến. Chàng biến mất, không một lời từ biệt, không một lời giải bày. Cả trăm câu hỏi hiện ra mà không có câu trả lời. Suốt mấy tháng trời Vi buồn bã, ủ rũ như người mất hồn. Đến chỗ nhà Huy ở Bàn Cờ thì cả nhà đã dọn đi, không ai biết họ đi đâu và sạp hàng đã sang lại cho người khác. Vi sững sờ, đau điếng. Chuyện lạ lùng như trong một giấc mơ. Không lẽ Huy chỉ đến với nàng như một chuyện đùa. Dù sao nàng vẫn thấy nhớ Huy thật nhiều. Với linh cảm của một người con gái nàng cảm nhận được tình yêu và sự trân quý của chàng dành cho nàng. Và đối với Huy, Vi có sự ngưỡng mộ, tôn thờ. Không lẽ chuyện tình đẹp ấy chỉ như hạt sương long lanh đã tan đi dưới ánh nắng mặt trời. Huy ơi, tại sao, tại sao... Sau những cố gắng tìm kiếm, dò hỏi khắp nơi, ngay cả Trâm và những người bạn của Huy mà nàng quen. Không ai biết. Đất nước Việt Nam nhỏ bé vậy mà chàng như đã bốc hơi!

Thời gian cứ lững lờ trôi, Vi cố xua đi hình bóng Huy, những kỷ niệm của chàng. Những ray rứt, nhớ nhung khiến nhiều lúc Vi như ngộp thở. Nàng tránh né bạn bè, rút mình vào vỏ ốc cho đến khi ra trường, với sự hối thúc của gia đình, sự khuyên răn, nài nỉ của mẹ, Vi mới lập gia đình với Khoa, bạn của anh Vi, cùng đi du học bên Pháp về thăm nhà. Hai gia đình quen biết nhau, là hàng xóm của nhau từ ngoài Hà Nội. Vi đã cố quên Huy, xua đuổi hết những hình ảnh về Huy để xây dựng hạnh phúc của chính mình, làm tròn bổn phận của một người dâu hiền, vợ thảo. Sau đám cưới ít lâu Vi theo chồng sang Pháp. Nhớ đến Khoa, người chồng gần bốn mươi năm đầu gối tay ấp. Khoa không cho Vi mỗi tình đầu lãng mạn, thơ mộng nhưng Khoa đã bao bọc, che chở Vi, cho nàng một đời hạnh phúc, cho nàng hai đứa con ngoan. Những kỷ niệm với Khoa dày hơn, đầm thắm hơn. Khoa đã thực sự cho nàng bờ vai rắn chắc để nương tựa và một vùng ngực bình yên để nàng trở về sau những lúc gặp hoạn nạn, trắc trở trong đời. Vậy mà Khoa cũng đã bỏ nàng mà đi một cách ngỡ ngàng. Trong một buổi đang vui vẻ làm vườn với nhau Khoa đã ngã xuống và không bao giờ dậy nữa.

Hai người con của Vi sang Cali lập nghiệp nên sau khi Khoa mất hai chị em đã thu xếp cho mẹ sang ở hẳn bên này.

Buổi tối nay, Vi đã giật mình khi nhìn thấy Huy bằng xương, bằng thịt. Vi định tới để hỏi cho ra lẽ câu chuyện mà Vi vẫn âm ức cả nửa thế kỷ nay. Nhưng rồi Vi lại tăng lờ, tránh mặt... Và đầu óc cứ miên man, Vi chìm dần vào giấc ngủ.

Buổi sáng nắng vàng tươi, tiếng chim hót líu lo. Vi ra vườn sau làm vài động tác thể thao. Chợt tiếng chuông điện thoại reo vang, Vi chạy vội vào nhà nhấc máy.

- Hello, xin lỗi, dạ, có phải đây là nhà bà Khoa?

Tim Vi như thắt lại. Giọng Huy, dù có khàn đục theo thời gian nhưng cái giọng Bắc Kỳ âm áp ấy Vi không thể quên.

- Dạ... Xin lỗi ai ở đầu dây?

- Tôi, Huy đây!

Một chút yên lặng, hình như cả hai bên cùng nghẹn ngào.

- Vi ơi, xin phép cho anh được xưng hô như ngày xưa. Hôm qua nhìn Vi anh nhận ra ngay nhưng không dám đường đột. Anh dò hỏi tìm được phone của Vi. Đứng như trời sắp đặt cho anh có cơ hội nói lên lời phân trần, tạ lỗi cùng em. Cho anh biết khi nào anh có thể gặp Vi?

- Có gì anh cứ nói. Vi đang nghe...

Im lặng một lúc Huy chậm rãi kể chuyện ngày xưa:

- Mùa hè năm ấy khi nhận được điện tín của người chị dâu, báo tin anh Hoàng bị thương nặng đang nằm trong quân y viện ở Huế. Anh đã bàng hoàng, hoảng hốt, vội đáp máy bay ra Huế để thăm anh. Đến nơi anh chỉ kịp gặp anh Hoàng lúc lâm chung. Anh Hoàng đã dặn dò gửi gắm anh trông nom vợ con anh ấy. Anh đã vừa khóc, vừa gật đầu hứa thì anh Hoàng trút hơi thở cuối cùng, như đã cố đợi chờ anh đến để trấn trối rồi mới yên lòng ra đi. Mẹ và Hà được tin ra ngay để lo phân tang lễ. Nhìn bốn thằng bé đầu quần khăn tang ngồi cạnh mẹ. Chị

Hoàng mỏng manh, eo là phủ phục trước quan tài. Không hình ảnh nào bi đát, xót xa hơn. Đang kỳ nghỉ hè nên ba mẹ con anh ở lại Huế để lên chùa tụng kinh cầu siêu cho anh Hoàng và trông nom đỡ đàn vợ con anh cho đến hết 49 ngày.

Vi ơi, từ khi di cư vào Nam, anh Hoàng đã như cột trụ gia đình. Anh vừa đi học vừa đi bỏ báo mỗi buổi chiều và làm phu bốc vác trong những ngày cuối tuần để nuôi cả nhà. Mẹ anh phải muối dưa, nén cà gánh đi bán để thêm thu nhập. Khi anh ấy đến tuổi động viên, vào trong quân ngũ anh vẫn tần tảo gửi tiền giúp đỡ mẹ để nuôi hai em. Đến ngày anh gặp chị Loan, một cô giáo tiêu học ở vùng anh đóng quân và hai người yêu nhau rồi nên vợ nên chồng.

Vi ơi, lúc nhìn anh Hoàng hấp hối lòng anh quặn đau. Anh ấy hơn anh có tám tuổi mà anh đã lo lắng cho cả một tuổi thơ của anh, anh không những là anh cả mà còn là cha, là bạn anh. Anh gần gũi khuyên nhủ, kèm cặp anh ráng học hành cho nên người còn anh ấy thì hy sinh làm lưng vất vả để lo cho gia đình, nuôi mẹ, nuôi em. Ngày anh hấp hối vì nặng lòng với mấy đứa con nên khi chưa gửi gắm cho anh, anh không thể nhắm mắt. Anh phải làm sao hả Vi?

Nghĩ đến Vi, nghĩ đến tình yêu của chúng ta anh thương Vi quá. Anh biết Vi sẽ buồn thật nhiều khi vắng bóng anh nhưng anh có nỡ đặt cả một gánh nặng của gia đình anh lên vai Vi không? Bốn đứa trẻ anh phải lo, mẹ anh ngày một già đi nữa. Vi ơi, tương lai em phối phối, con người nhân hậu như em phải được sống trong nhung lụa, phải được sung sướng cung chiều. Ngẫm đi, nghĩ lại, càng suy nghĩ kỹ anh thấy anh không xứng đáng với Vi và anh không thể làm khổ Vi. Mong em hiểu anh. Em có biết anh đã đau khổ và bị giằng xé như thế nào khi nghĩ đến Vi và đã quyết định xa Vi không?

Để tránh gặp Vi, anh đã quyết định thu xếp đưa cả mẹ anh và em Hà ra Huế. Anh xin chuyển về học tiếp tại Đại Học Y Khoa Huế và tìm chỗ dạy học thêm để kiếm tiền.

Khi anh ra trường thì được tin Vi lấy Khoa và theo chồng sang Pháp. Anh buồn cho anh vì biết là anh sẽ mất Vi vĩnh viễn nhưng anh cũng rất mừng cho Vi. Hàng ngày làm việc ở nhà thương, nhìn những chuyến xe chở thương binh từ chiến trường về, hình ảnh những người vợ trẻ đi đón xác chồng ám ảnh anh... Đắt nước chiến tranh tang thương quá. Vi đi xa tránh được những thảm cảnh này, anh yên tâm cầu chúc cho em và nghĩ rằng chắc chắn Vi sẽ hạnh phúc.

Ngày mai anh về lại tiểu bang Wisconsin lạnh lẽo. Chúc Vi một năm mới thật vui và hạnh phúc bên con cháu quây quần.

Tiếng Vi sụt sịt, nước nỡ không nói nên lời.

- Vi, em đừng khóc! Chúng ta đã đi gần hết cuộc đời rồi. Anh rất vui vì hôm nay đã nói hết với Vi. Anh luôn yêu Vi, cả cuộc đời này anh chỉ yêu có mình Vi. Mấy năm sau chị Loan đi bước nữa. Không trách chị được vì chị còn quá trẻ và chị yếu đuối như một cây tầm gửi, cần có gốc cây khác để quán quýt, nương thân. Anh ở vậy để lo cho các cháu. Anh không thể lập gia đình nếu không có tình yêu. Nhớ đến Vi anh xót xa và thương tiếc cho mối tình đẹp của chúng mình. Không một hình bóng nào có thể xóa mờ được hình ảnh Vi. Anh vẫn âm thầm theo dõi và an tâm khi thấy Vi hạnh phúc, Vi xứng đáng được như vậy. Và lại khi xa Vi rồi anh không muốn có những ràng buộc với người đàn bà khác. Lập gia đình thì những chuyện rắc rối không hay có thể xảy ra làm ảnh hưởng đến tình thương của anh cho các cháu. Chúng nó chỉ còn có chỗ nương tựa là anh thôi. Nhìn chúng nó khỏe mạnh, ngoan ngoãn, học giỏi anh rất mừng. Nay cả bốn đứa đã thành tài, đã yên bề gia thất và rất là hiếu đễ. Đó là những tác phẩm quý báu, phần thưởng quý báu của đời anh.

Qua vài câu chuyện với người quen ở đây anh biết Khoa đã mất mấy năm nay. Gửi lời chia buồn muộn đến Vi. Mong em luôn có sự thanh thản trong tâm hồn. Mong rằng buổi nói chuyện hôm nay khiến Vi vui hơn, yêu đời hơn vì biết được là lúc nào anh cũng yêu quý Vi và cho anh tạ lỗi vì những buồn phiền năm xưa của Vi, vì anh.

Thôi anh chào Vi nhé!

Bye nhé!

Buông ổng nghe xuống Vi thẫn thờ. Giọng nói Huy như đang còn văng vẳng quanh đây. Cả một cuộc điện đàm nằng chỉ nghe và khóc, muốn nói nhưng nghẹn ngào. Vi thấy thật thương Huy. Chàng đã hy sinh chính tình yêu của mình cho người mình yêu. Chàng đã sợ Vi khổ mà cắt đứt liên lạc với nàng. Chàng có biết đâu là Vi sẵn sàng chia sẻ nếu biết hoàn cảnh gia đình chàng như vậy. Chúng mình có nhiều cách để giải quyết mà.

Sao Huy đã quyết định độc đoán, bỏ nàng một cách bẽ bàng như thế. Huy không nghĩ đến cảm giác, suy nghĩ và những tổn thương của nàng sao.

Huy ơi, đúng như Huy nói, chúng mình đã đi đến đoạn cuối của cuộc đời. Những hạnh phúc hay đau khổ cũng đã qua. Cám ơn Huy đã giải tỏa hết nỗi niềm hôm nay. Vì cũng mong tâm hồn Huy luôn thanh thản. Chúng ta đã có duyên mà không nợ. Gặp nhau mà không được sống với nhau suốt đời. Gặp nhau mà đã để mất nhau. Bây giờ khi nghĩ đến nhau hãy nghĩ về một môi tình thơ, tình mơ. Mỗi tình ấy sẽ đẹp mãi trong tâm tưởng của chúng ta.

Qua khung cửa sổ, buổi chiều đang xuống thật êm đềm. Đường chân trời nhuộm một màu tím nhẹ nhàng, man mác, băng khuâng.

Đỗ Dung

Lặng Lẽ

(Cảm tác khi đọc truyện *Tình Thơ, Tình Mơ* của Đỗ Dung)

Cái buổi ban đầu chẳng nói ra
Nhưng anh ngầm hiểu mối tình ta
Bỏ đi không nói lời từ biệt
Không chia không sẻ những lo ra?

Anh nghĩ đến anh hay nghĩ em?
Tủi thân thương nhớ suốt ngày đêm
May em còn sống nhìn nhân thế
Nhìn thấy cuộc đời chút âm êm

Tình yêu? Cuộc sống? Anh cần nhắc
Bên anh, em hơi có khổ không?
Xem nhẹ tình em? Với khó khăn?
Muộn màng... thôi trách... chớ ăn năn

Không gặp lòng buồn thấy nhớ nhau
Gặp rồi vẫn thế có quên đâu!
Xa nhau để giữ tình xưa cũ
Dẫu biết... vô tình... đã mất nhau!

Tuổi đời mau quá... đến Thu Đông
Gặp gỡ hôm nay đã thỏa lòng
Người đây, tôi đây còn hiện hữu
Vô thường ... ngày đến... sẽ thong dong...

Phạm T. Thu Hương

Chiếc Lá Thu Đông

Thu dường như đến muộn
Đông về mặc lá rơi
Nhưng lòng còn ước muốn
Níu kéo đừng chia phôi.

Lời Chia Tay không Nói

(Viết cho những người trong nursing home.)

Trong căn nhà già khang trang, rộng rãi
Có những người sống rất âm thầm và dễ dãi
Họ sống cho phút cuối,
Lúc đen tối trái kín mít phũ phàng
Lúc món quà thượng đế tặng sẽ hết hạn thời gian.
Ai cũng khắc khoải, trăn trở, hoang mang...
Khi hết hạn, họ vội vàng sang ngang
Đột ngột rẽ hàng không lời từ giã
Người ở lại cũng chẳng xem là lạ
Đi đến là việc thường tình nơi khách sạn tạm dung!

PThúy

GIÃ TỪ CĂN PHÒNG NURSING HOME

(Viết thay chị Hồng Thủy khi nghe tin mẹ chị qua đời. Jan 09, 2018)

Mẹ tôi vừa qua đời,
Giã từ căn phòng trong nursing home quen thuộc,
Giã từ người bạn chung phòng không quen biết,
Hai người chung phòng nhưng chưa bao giờ nói chuyện,
Dù chỉ một câu,
Vì cả hai cùng già cùng mất trí như nhau.
Những lần tôi đến thăm,
Trong căn phòng nhỏ,
Bức màn chia hai người,
Hai thế giới xa lạ.
Mẹ tôi ngồi trong chiếc xe lăn gục đầu như tượng đá,
Bà kia cũng ngồi trong chiếc xe lăn,
Mắt nhìn mông lung về bức tường trước mặt,
Thỉnh thoảng cười cười chẳng ai hiểu vì đâu.
Mấy năm trời bên nhau,
Họ đã cùng thời gian ăn ngủ,
Cùng thở chung một bầu không khí,

Lá rơi... mùa đổi thay
Cho trái đất thêm ngày
Cho đời thêm nỗi nhớ
Hư hao tâm thân gầy.

Bước đi đoạn cuối con đường
Mới hay một chiếc lá vàng đang rơi
Thu còn vương vấn thu ơi!
Lá rơi chiếc cuối chơi vui đông về.

Bầu trời mây xám giăng ngang
Đông ơi sao để nắng vàng biệt tăm
Ngày trôi nhắc nhở tháng năm
Mưa trên phố núi ngại ngần đôi chân.

Sương mai trên cành
Hạt trắng long lanh
Như giọt lệ rơi
Vai gầy mong manh
Thu qua muộn màng
Đông giá mệnh mang
Đợi nắng uơm hồng
Xuân có về không?

Mặt trời đi ngủ đêm qua
Nắng ơi! Chút ấm ở xa chưa về
Ngày đông lạnh lẽo lê thê
Lang thang cõi nhớ cơn mê chiều nào.

Mảnh đời gió cuốn bay cao
Còn đây chiếc lá... đi vào... thu đông...
Phạm T. Thu Hương

Cùng trải qua những đêm yên lành
Những khi thức giấc,
Hay những khi ốm đau khó ở...
Hôm nay mẹ tôi qua đời,
Chiếc giường vắng người,
Tôi thấy bà bạn chung phòng của mẹ,
Vẫn ngồi trong chiếc xe lăn lặng lẽ,
Đôi mắt vô hồn,
Nụ cười ngu ngơ,
Bà đâu biết rằng người bạn bên giường kia vừa mới đi xa.
Ôi những người già,
Như mẹ tôi,
Như bà bạn chung phòng,
Sống trong nursing home những ngày cuối đời,
Chiếc lá cuối mùa tàn tạ,
Sẽ rụng rơi,
Và trở về cõi nguồn cát bụi.
Nguyễn Thị Thanh Dương

Hư Không

(Ý tưởng đến... Viết trong những ngày Mẹ bị stroke, ngày đêm ngủ say yên lặng không tỉnh dậy!)

Khoảnh khắc đi qua không thấy lại
Thời gian đâu có để mượn vay
Tất cả vô thường hơn một thoáng
Vô tình bỗng chốc vụt tằm tay.

Hư không là khoảng không gian ấy
Hạn hữu không là tựa bóng mây
Ai giữ ai cầm ai bắt được?
Để rồi hờ hững một vòng tay...

Kỷ niệm không còn trong ký ức
Một ngày đời đến tuổi hư không
Nhớ nhớ quên quên thời gian ảo
Bây giờ ta biết... để mai không.

Hãy nói với nhau lời muốn nói
Khi còn tri thức với mắt trông
Một mai từ già đi về cõi
Tình thương đâu có... gọi hư không...

Để ngày từ già với tay không
Thiên thu - trần thế... không xa lắm
Trước mặt đường đi vô hạn hữu
Sau lưng còn lại... một hư không...
Phạm T. Thu Hương

TÌM VUI CUỐI ĐỜI

Mâu đấng tìm bạn bốn phương trên báo làm bà Phụng cảm động và ngưỡng mộ: “Người đàn ông cô đơn mỗi tuần mang hoa đến mộ phần của vợ, 70 tuổi, nhà cửa ổn định, tài chính vững vàng, tinh thần thanh thoi, bao dung vị tha. Muốn tìm một phụ nữ 65 tuổi trở xuống để cùng nhau tìm niềm vui cuối đời.”

Người đàn ông tuổi xế chiều có nhà cửa và tài chính vững vàng đương nhiên là người khá giả lại thêm tấm lòng bao dung vị tha. Bà thú vị hào hứng nhất điều này.

Ông chắc là người chồng tốt luôn thương yêu vợ. Bà ước gì sau này bà qua đời có một người đàn ông nào sẽ vì bà hàng tuần mang hoa đến viếng mộ vợ như thế. Vừa thắm thiết tình vừa lãng mạn biết bao.

Bà Phụng đang cần tìm một người đàn ông có đủ hai điều kiện tình cảm và tiền bạc.

Bà hài lòng lời rao tìm bạn vì mình đúng tiêu chuẩn ông ta mong muốn và ngược lại ông ta cũng là mẫu người bà đang tìm kiếm.

Hai người đã email qua lại và gọi phone để tìm hiểu về nhau. Ông Năng góa vợ hai năm nay, các con thì ở xa. Ông muốn tìm người phụ nữ khác để bù đắp cho bao lâu nay phải chăm sóc và chiều chuộng người vợ suốt mấy năm trời nằm liệt giường sống đời thực vật sau cơn stroke rồi mới chịu ra đi.

Bà Phụng thì khác hoàn cảnh. Chồng bà mê cờ bạc, bỏ bê bà. Hai vợ chồng li dị và không con cái.

Bà muốn tìm người đàn ông tử tế, rộng lượng, cùng nhau vui hưởng hạnh phúc sau mấy năm trời cuộc sống gia đình sóng gió làm bà tiêu điều héo hon và có thêm người cùng bà trả cho hết gánh nợ nhà cửa bà đang cuu mang.

Hai tâm hồn cô đơn khác khoải bỗng gặp nhau cuối đường.

Sau những hình ảnh gửi trao họ hẹn ngày gặp mặt.

Bà Phụng ở nam California, ông Năng ở tiểu bang khác sẽ bay đến Cali. và ở nhà đưa con trai. California của cộng đồng người Việt không xa lạ gì với ông.

Địa điểm hẹn thơ mộng là một bờ biển đẹp của thành phố Newport Beach.

Bà Phụng đã chuẩn bị kỹ cho lần đầu hội ngộ, mái tóc nhuộm màu hung tươi trẻ, bộ váy áo gọn xinh, cái áo khoác bông lơi trên bờ vai, dĩ nhiên không thể thiếu mùi nước hoa thơm nhẹ nhàng quyến rũ. Không ai có thể tin người phụ nữ này đã 65 tuổi.

Ông Năng đầu đội chiếc mũ kiểu Scotland cổ điển nhưng không bao giờ lỗi thời, cổ quàng khăn màu xám bên chiếc áo sơ mi màu mận chín, ông trẻ trung thanh lịch và tao nhã như một văn nhân đúng như bà Phụng đã hình dung và mơ ước.

Nàng thơ và chàng văn cùng sánh vai đi bộ dọc theo bãi biển, gió biển lồng lộng, tiếng sóng vỗ vào ghềnh đá rì rào, mùi hương thơm từ hai phía trao nhau theo mỗi cơn gió càng làm hai trái tim thêm mơ màng say sóng dù sóng biển kia chỉ chạm nhẹ theo bước chân họ trên bãi cát mềm.

Chàng đã cầm tay nàng âu yếm hỏi:

- Mình về với nhau nhé?

Nàng dịu dàng ngoan ngoãn như cô gái mới mười bảy tuổi:

- Vâng ạ.

*****

Ông Năng sẽ thu xếp nhà cửa để dọn về California ở chung với bà Phụng vì bà không muốn rời khỏi nơi đây. Thương yêu vợ cách mấy ông cũng đành để bà ở lại rồi thỉnh thoảng về thăm mộ phần chắc bà ấy cũng thông cảm cho.

Bà Phụng muốn ông Năng về ở chung là có ý đồ riêng, hi vọng ông Năng sẽ giúp bà trả góp tiền nhà hàng tháng hay biết đâu ông hào hoa lịch sự móc tiền túi ra trả hết nợ cho bà thì bà sẽ hoàn toàn làm chủ căn nhà này.

Bà Phụng nôn nao chờ đợi người mới, cuộc sống mới với bao hi vọng tràn trề. Mấy bà bạn thân của bà Phụng bàn tán:

- Phụng muốn tìm lại hạnh phúc đánh mất từ người chồng phản bội trước kia đấy.

Bà khác thì thực tế:

- Nghe đâu ông này giàu có lắm, chắc Phụng vừa tìm người chồng, vừa tìm người phụ trả tiền nhà.

- Ừ nhỉ, sau khi li dị Phượng lấy căn nhà, tiếp tục trả mortgage, một mình làm sao trả cho nổi.

Một bà khác lại thực tế hơn:

- Tôi như Phượng cứ ở một mình, hoa mộng gì, tình yêu gì ở cái tuổi cuối mùa, ai cũng trở tính trở nết rồi thành “hoa cầm chướng” của đời nhau.

Ông Năng đã dọn đến ở với bà Phượng sau một buổi tiệc ra mắt họ hàng, con cái và bạn bè đôi bên.

Chẳng biết nhà cửa tiền bạc ông đã tính toán và để nơi đâu, bà Phượng chưa tiện hỏi, ông đến với bà cùng chiếc xe hơi cũ mèm, ông giải thích:

- Chiếc xe mua từ lúc mới tinh đến giờ, là kỷ niệm yêu quý của vợ chồng anh nên dù cũ anh cũng chẳng nỡ rời.

Ông ăn ở thật có tình có nghĩa.

Bà Phượng cũng khéo léo “khoe” căn nhà tình nghĩa của mình:

- Căn nhà của em cũng thế, mua từ lúc hai vợ chồng hạnh phúc ấm êm, nay dù tình duyên gãy đổ nhưng em vẫn muốn giữ làm kỷ niệm trong đời dù hàng tháng trả mortgage cũng vất vả lắm.

Bà nhấn mạnh:

- Nay có anh về căn nhà càng có ý nghĩa đối với em.

Khi về ở với nhau ông Năng không thể cả ngày đội chiếc mũ flat cap điệu đàng. Thì ra đầu ông bị hói nặng, từ phía trước tới đỉnh đầu không còn lấy một sợi tóc để gió có cơ thổi bay.

Bà Phượng thất vọng nhưng nhìn ngày này qua ngày nọ thành quen và bà tự an ủi thì mái tóc mình cũng bạc và xác xơ dần. Vấn đề chính là ông Năng giàu có và bao dung kia.

Bà vẫn cố giữ gìn hình ảnh đẹp trước mắt ông, mỗi tháng nhuộm tóc một lần khi màu tóc bạc chớm hiện ra nơi chân tóc đường ngôi.

Khi đã được chồng yêu thì nói gì chồng chẳng nghe theo.

Họ xứng đôi vừa lứa, hai người cùng cảm thấy đủ yên vui hạnh phúc trong thời gian đầu cuộc tình còn mới mẻ.

Chiếc xe cũ của ông Năng từ ngày về California nó thường xuyên dờ chừng, nay hư cái này mai hỏng cái khác nằm ì một chỗ, lại thấy ông Năng mang ra tiệm sửa.

Bà Phượng thăm dò góp ý:

- Anh bán xe cũ mua xe mới mà đi cho khỏe thân. Anh thấy xe của em từ ngày anh về đây có hư hỏng gì đâu. Đi gần hay đi xa em đều an tâm.

Ông trả lời cho xong:

- Ừ... ừ... để anh tính.

Nhưng ông vẫn cố xài cái xe cũ cho bằng được dù mấy lần công sửa chắc cũng bằng giá trị rẻ mạt của chiếc xe đã lỗi thời và cũ kỹ. Có khi ông Năng phải mượn xe bà Phượng.

Bà tò mò và thắc mắc nghĩ thầm, tiền bạc của cải ông để dành làm gì mà không lấy ra xài cho những chuyện hợp lý như mua xe? Con cái ông đều khá giả chúng đâu cần ông để của hồi môn. Hay là ông Năng chưa tin cậy bà nên vẫn giữ của phòng thân?

Sau một năm đời bỗng chẳng bình yên, tai họa ập đến, bà Phượng bị té ngã từ thang lầu xuống đất, vào nằm bệnh viện và về nhà với cái chân bó bột phải nằm trên giường dài hạn.

Ông Năng chăm sóc từ miếng ăn giấc ngủ, từ thay quần áo đến giúp đỡ bà vệ sinh cá nhân.

Trưa nay ông Năng vừa nấu xong nồi cháo thịt, đang lúi húi lục trong rổ bát tìm cái môi để múc ra một bát cháo cho nguội thì bà Phượng nũng nịu nhờ vả:

- Anh ơi trong lúc chờ cháo nguội anh pha cho em ly trà chanh với lại thay cho em cái khăn lau tay khác đi và anh giặt nốt...

Chắc lục đục trong bếp này giờ mới nấu xong nồi cháo, lại chưa tìm thấy cái môi nên ông Năng bực mình sờ sàng ngắt ngang:

- Nấu xong nồi cháo đi tìm gia vị hành ngò tiêu ớt đã mệt cả người, chưa kịp xong bà lại sai tiếp. Muốn có ly trà chanh thì bà phải nói hộp trà bà cất nơi nào, chanh bà để nơi đâu và đợi tôi nấu nước sôi pha trà. Bà hành tôi vừa vừa chứ.

Bà hờn mát đổi cách xưng hô:

- Thế mà ông đã hứa sẽ yêu tôi, chiều chuộng tôi đến ngàn đời.

Ông Năng chưa hết bực, quát lên:

- Phải, Nhưng nếu bà không nằm ăn vạ một đống như thế này.

Bà Phượng kinh ngạc và tức tưởi:

- Ôi giờ ôi, ông ăn nói thô lỗ với tôi thế hả...

Nổi lòng ông được dịp tuôn ra:

- Tôi thế đấy. Nói thật với bà nhé, suốt năm qua chung sống với bà tôi cố giữ hình ảnh người đàn ông tao nhã, mỗi lần chúng ta sánh đôi ra ngoài đường tôi phải ăn mặc chỉnh tề, quàng khăn lên cổ, đội mũ lên đầu và ăn nói văn hoa cho bà vừa lòng, tôi ngao ngán đến tận cổ rồi.

Bà Phượng bẽ bàng:

- Tôi đang định sau khi khỏi bệnh sẽ thưởng công ông chăm sóc tôi, mua tặng ông mấy cái khăn quàng nữa cho ông tha hồ chưng diện...

- Thôi khỏi... người ta làm diễn viên lên sân khấu chốc lát là xong vai, còn tôi diễn cả năm trời oải lắm rồi.

- Vậy mà tôi cứ tưởng ông mãi là người trong mộng của đời tôi.

- Thực tế đi bà ơi, ban đầu tôi cũng nghĩ bà là nàng thơ mà tôi may mắn bắt gặp giữa đường đời. Nhìn kìa, bà nằm trên giường bệnh hơn tháng nay tóc tai xác xơ bạc thếch chưa nhuộm và khuôn mặt bơ phờ với những vết nhăn nơi khóe môi, khóe mắt...

Bà Phượng giật mình nhớ ra mái tóc đã quá hạn chưa nhuộm. Bà cố bào chữa:

- Thì ai già mặt không có vết nhăn, đừng có thấy mấy bà tuổi từ 50, 60 trở đi mặt không có vết nhăn mà tưởng họ trẻ lâu, thẩm mỹ viện căng da cả đấy. Còn mái tóc này ừ, mai một khỏi bệnh tôi sẽ nhuộm lại...

- Thôi khỏi. Điều ấy không quan trọng với tôi nữa.

Bà Phượng mai mỉa:

- Ông nhìn lại ông đi, những lần gặp gỡ đầu tiên ông đội mũ tôi nào biết ông cố tình che đi cái đầu hói.

Tôi còn có tóc để chải để nhuộm đỡ hơn ông đấy.

Ông Năng thẳng thừng:

- Ván bài lật ngửa rồi, tôi với bà bất phân thắng bại nghe.

Bà Phượng tủi thân ôm mặt khóc, ông Năng đe dọa:

- Bà có thôi khóc đi không, đừng làm tôi điên máu thêm thì khỏi có trà chanh gì nữa, nước lạnh cũng không luôn...

- Đây... này... ông đừng có... khoe thói vũ phu, chồng tôi khi xưa tuy có bề bệ lãng nhãng nhưng chưa đối xử vô văn hoá với tôi đâu nhé.

- Đây... này... bà nói ai vô văn hoá, hả? Hà? Vợ tôi khi xưa tuy ốm đau nằm liệt giường nhưng chưa hành hạ tôi tàn khốc như bà nhé...

Bà Phượng giảm tốc độ nức nở, không dám trách ông Năng, dù sao ông cũng đã chăm sóc bà cả tháng nay và còn tiếp tục sau mấy lần tái khám nữa. Bà vẫn cần ông, đang chiều dụ ông một ngày nào đó sẽ cảm thông và giúp đỡ bà trả tiền nhà. Bà dịu giọng nói như an ủi ông:

- Tôi bệnh rồi sẽ khỏi mà. Chỉ còn một tuần nữa là đủ hai tháng để tháo băng.

Ông Năng vẫn hậm hực:

- Người già té ngã gãy xương chưa chết là may. Với lại ai dám bảo đảm là bà sẽ không xón xác té ngã cầu thang hay trong phòng tắm lần nữa chứ? Tôi lại phải hầu...

- Trời ơi, ông trù ẻo tôi đấy hả? Ông biết chiều chuộng vợ lắm mà, người đàn ông mỗi tuần mang hoa đến mộ phần vợ từng làm tôi cảm động đâu rồi?

Ông Năng cười khan:

- Ai rảnh mà mỗi tuần đi thăm mộ vợ và tốn tiền mua hoa chứ, tiền mua bó hoa tôi ăn tô phở cho sướng thân. Thoát được cảnh hầu hạ bà vợ nằm liệt giường, ai ngờ nay lại phải hầu hạ bà.

Bà Phượng được dịp vỡ òa những âm ức bấy lâu:

- Bây giờ tôi mới hiểu vì sao ông vẫn đi cái xe cà tàng cũ rích, chắc chắn không phải vì nhớ thương hình bóng người vợ cũ, mà vì ông hà tiện, tiền bạc để dành cho nó mục nát ra à, để về bên kia thế giới tiêu xài với ma à?

Bà hăng máu gào thêm:

- Về ở với tôi cái gì ông cũng xài chung xài ké. Hôm nọ mượn tiền tôi mấy trăm đồng sửa xe còn chưa trả đấy nhé

- Nợ tôi sẽ trả, hàng tháng tôi đều đưa bà mấy trăm đồng chứ có ăn nhờ ở đậu nhà bà đâu.

Bà Phụng cười khinh khỉnh:

- Vài trăm đồng một tháng của ông chưa đủ tiền một đĩa share phòng trong khi căn nhà này mỗi tháng tôi trả mortgage gần ba ngàn đồng bạc. Thế mà đăng lời rao tìm bạn vừa hoa mỹ vừa oai phong lắm liệt nào ôm hoa đến mộ vợ, nào nhà cửa ổn định, tài chính vững vàng, tinh thần thanh thoi, bao dung vị tha...

Ông Năng giải thích:

- Tôi đăng ôm hoa đến mộ vợ cho thơ mộng với cuộc đời, ý tôi muốn nói vẫn thương người vợ cũ, những điều còn lại tôi dỉ dỏm cho vui chứ không có ý lừa dối ai cả. Tôi nghèo mạt rệp, nhà cửa ổn định là ở diện housing đầy, tài chính vững vàng là tiền già lãnh hàng tháng cho đến chết đầy, có bảo hiểm sức khỏe chẳng tốn đồng nào là tinh thần thanh thoi vô lo đầy. Ở tuổi già không phải lệ thuộc nhờ vả con cái, với tôi thế là quá sung sướng. Tôi chỉ nói lên sự thật tại bà quá giàu tương tượng mà thôi.

- Thế sao ông không nói huych toạc ra cho tôi biết sớm.

- Tôi tưởng sẽ gặp người tình tri kỷ, ở với nhau sẽ hiểu nhau, nhưng bà chỉ dòm ngó tìm hiểu “gia tài” của tôi làm tôi càng ngại ngùng khó nói. Thôi thì tôi với bà chấp nói không có gì ràng buộc, bây giờ không hợp nhau thì chia tay.

Bà Phụng lại gào lên:

- À, thì ra thế, đăng nào cũng rút lui nên ông không cần che đậy sự giả dối thêm nữa. Ông thách thức tôi đấy hả? Mời ông ra khỏi nhà tôi. Mời ông ra khỏi cuộc đời tôi.

- Bà khỏi phải đuổi tôi cũng chạy bà luôn, tôi tưởng bà là một phụ nữ đã ném mùi khổ đau sẽ cùng tôi tìm niềm vui cuối đời, nhưng tôi đã lầm và tiếc lắm. Bà biết tôi tiếc gì không?...

- Cuối cùng ông cũng phải tiếc tôi thôi...

- Tôi tiếc... đã từ bỏ diện housing ổn định để dọn về đây ở với bà, trở về thành phố cũ tôi phải làm giấy tờ xin lại từ đầu mất nhiều công sức lắm. Bà rõ chưa?

*****

Ông Năng trở về thành phố cũ của ông. Vài tháng sau bà Phụng đọc thấy lời rao tìm bạn bốn phương của ông lại xuất hiện trên báo, lần này ông kinh nghiệm đăng rất thực tế rõ ràng: “Người đàn ông nghèo và cô đơn luôn mơ ước có tiền để mua hoa mỗi tuần đến thăm mộ vợ, 70 tuổi, nhà ở housing, tiền già, medicaid đầy đủ. Muốn tìm một phụ nữ để tri kỷ, để yêu thương nhau suốt quãng đời còn lại”.

Thôi thì bà cũng cầu mong ông Năng tìm được một người tình tri kỷ, nếu không thì cũng vợ được một bà già handicap hay bà nhà quê chán con chán cháu đang ăn welfare muốn tìm chồng ra ở riêng, may ra sẽ ở với nhau lâu dài.

Còn bà, bà sẽ cho share phòng để có thêm lợi tức trả tiền nhà và yên phận sống một mình. Tìm được một tình yêu đã khó bà không mong gì tìm một lúc được cả tình lẫn tiền ở cái tuổi già này nữa.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(November, 16, 2017)

HÒN!

*Mây chiều nũng nịu hờn anh
Thời gian ngừng lại trên mảnh cửa buồng
Thương ai ngờ nghech đợi chuông,
Ghét ai non nớt tránh luồng nước mưa.
Người buồn đợi sáng, chờ trưa
Chờ chi cũng lắm, không ưa đợi ... Người.*

*

*Mưa mưa mông chín, mông mười
Hạ nêu, hết Tết vẫn lười vớt mai
Hoa vàng hoa úa vì ai
Lá mai trở lắm, hoa phai sắc rồi!
Á Nghi*7.1.2018*

TẾT

(Viết tặng anh chị MN)

*

*Người đưa, kẻ đẩy lắm lời
Vẫn chưa tỏ ngọt phần đời nhớ nhau
Rì rào ngọn sóng bạc đầu
Tóc cùng lắm chấm một màu muối tiêu.*

*Có tiêu muối, thiếu chi nhiều?
Gừng chưa chấm muối, mặn điều phu thê!
Thương thay hai họ vụng về
Ôm hoài tình muộn, ủ ê muộn màng.*

*Kể từ lịch sử sang trang,
Nhà ai mà chẳng lỡ làng, dở dang?*

MÌNH À!

Mình anh, chỉ một mình anh
Bao nhiêu yêu quý để dành riêng ra
Mình ta, chỉ một mình ta
Thương nhau đến chết chẳng xa, không lia.

Mông Ba phân phát báo kìa!
Mình nên góp sức, Ai Kia chớ buồn.
Sắt son gìn giữ cội nguồn,
Anh em vất vả, luôn luôn mong chờ.

Chúng mình chung một giấc mơ:
“Bảo Tồn Văn Hóa, Màu Cờ Giữ Tươi”
Ở nhà ru rú, rệu người
Lấy ai đội đá, vá trời giùm em?
Á Nghi, 6.1.2018

THƯƠNG!

Nàng Xuân vào vườn mỉm cười chúm chím,
Phủ mềm mặt đất bao dấu chân chim,
Đàn trẻ ngây thơ má hồng mũm mĩm,
Anh nói “*Thương em!*” giữa cảnh êm đềm.

Em cũng thương anh tánh tình điềm đằm,
Len lỏi vào hồn chia bớt rối rắm
Mình sống thanh cao: rể hiền, dâu đảm.
Lập trường yêu Nước giữ không yếu mềm.
Á Nghi 6.1.2018

ĐẦU NĂM!

Thương anh, chín bỏ đầy mười
Chỉ xin vừa đủ tình cười trăm năm!
Bỏ vô: trăng khuyết thành rằm,
Bỏ vô cho đủ thắm đằm phu thê.

Cớ gì anh cứ toàn chê?
Ôm đau chi vậy? Nỡ nề tâm lo!
Đầu năm để bị dây vô
Cả năm cúm rúm co ro thở dài?

Vừa giao thừa, đã mông Hai
Hương Xuân đi nhé; kéo buồn cúc, mai
Nhìn anh thở vắn, than dài
Hoa nào chẳng héo, rũ dài đầu xuân.
Á Nghi, 6.1.2018

Thêm mùa Xuân nữa lại sang
Viết to chữ TẾT dịp dâng, chúc ai
Sang năm hồng sẽ hoa khai*
Nụ Yêu nở đẹp, mỗi mai người về!
Á Nghi, 6.1.2018
*KHAI: mở, khơi,

Cách Gì Ghi Nét ĐẸP Từ TÂM?

*Tôi từng vẽ nổi cô đơn lặng lẽ
Dáng một người ngời ngấm áng mây trôi
Cũng từng viết những dòng thơ ngân lệ
Đến một người từ thế giới xa xôi.*

*Tôi thâm ngắm vạn lần đôi mắt đỏ
Lạ kỳ chưa! Ánh mắt chứa màu VÔ
Màu mắt đỏ có nhiều lần làm khó
Mực pha rồi... Ngồi đợi gió hong khô.*

*Tôi cố vẽ trái tim người yêu dấu
(Mắt linh hồn, tim mới chính tình yêu)
Nét họa hoa tay, say đắm phiêu diêu
Chiều lãng đãng, trái tim yêu chẳng hiện.*

*Lòng bồng hiếu trong sắc màu vạn biến
Không màu nào giống như thật hiện hành
Vẽ hình anh, nhưng không vẽ TÂM anh
Tình yêu vẫn mãi trở thành ẮN SỐ.*

*Mệnh số con người cách chi tiết lộ
Thì cách gì ghi nét đẹp từ Tâm!!!
Đành thôi, tôi chấp nhận sai lầm
Gom màu sắc mắc treo phòng quá khứ...*

Kiều Mộng Hà

THEO NÀNG THƠ

Ta muốn viết bài thương thầm, nhớ trộm
Mà thơ ra toàn rục lửa Quê Nghèo
Đành len lén sáng chiều theo riu riu
Vần tiêu điều toàn cung điệu buồn hiu.

Sao không viết bài ngợi ca chan chứa?
Thơ ơi à! Cứ giữ Lửa giùm ta!
Đã yêu Nhà thì kiếp này hai đứa
Cùng song ca tranh đấu! Mình muốn mà!

Ta thương kính, em, Nữ Thần Giữ Lửa
Nàng Thơ Yêu: tiêu biểu người Quốc Gia
Em giữ cửa: lập trường luôn sắt đá!

LÒNG VÒNG CHỢ XUÂN

Nông dân họp chợ hôm nay
Ngày mai lễ lớn, nghỉ tay cày bừa
Thúng, nia, cần xé: rau, dưa
Kẻ mua, người bán: ôi, dưa khoe hoa...
Âm thanh chất phác quê mùa
Hương lái em chọn, gió lùa tỏa thơm.

*

Mua gì Mẹ sẽ nấu cơm?
Mà nghe hương Tết quyện rom rạ rồi!
Cá đồng kho với ớt tươi?
Hay là đĩa gỏi rôi bời rau răm?
Theo chân Mẹ, lựa rồi cầm
Vải may áo Tết, khen thăm mịn tơ...

*

Giật mình! Tiếc nuôi giấc mơ
Tay quơ, ném, ngửi, mó, sờ hư không
Thương phiên chợ Tết ruộng đồng
Em ru giấc ngủ: lòng vòng tiếp nha...

Ý Nga

Ngày chằm dàu, đêm tiếp nên giùm nha!

Đau vô hạn họa diệt vong, mắt Nước
Giàu sang chi khi Quê Mẹ nghèo nàn
Em hãy ráng mà noi gương Trưng Triệu
Chớ la cà theo Việt Cộng, Việt gian!

Bao cái Tết vẫn dậm ngàn, ty nạn
Mấy chục Xuân vẫn ách nạn giang san
Nhà ly tán, thơ ơi đừng than vãn!
Dân nghèo nàn, thơ sao được bình an?

Ý Nga, 4.1.2018

CHỌN HOA TẾT

Mai vàng, cúc lại vàng hơn!
Hoa vông, đào, phượng... đỏ hồng ngoại bang
Năm này Vàng phải về vàng
Dân thay vận thọ vững vàng tự do
Mua chi sắc đỏ dày vò
Thay Vàng, buồng bỏ Đỏ! Hò dô ta!

Ý Nga

Năm Mới Và Người Biết Sống

Trời Portland vẫn lạnh và vẫn có nhiều người vẫn phải ngồi bên song cửa nhìn ra đường với niềm thương nỗi nhớ xa gần. Tôi lại nhớ đến “con đường Duy Tân cây dài bóng mát” hay đường Trần Quốc Toàn dài hun hút rợp bóng cây xanh. Sau giờ tan học, tôi đã phóng xe Velo Solex, áo trắng sinh viên bay bay trong gió nhẹ trên đường về, theo sau là những “cây si” của một “Ngày Xưa Hoàng Thị”:
”... Em tan trường về
Anh theo Ngọ (“Sương”) về
Chân anh nặng nề
Lòng anh nức nở
Mai vào lớp học
Anh còn ngân nga... ngân nga...”
(Thơ Phạm Thiên Thư)

Và cũng từ đó, bản nhạc Ngày Xưa Hoàng Thị là “bản nhạc ruột” mà tôi yêu thích nhất và tôi vẫn còn xúc động mỗi khi nghe lời ca này. Smile!

Người ta thường bảo người già thường sống nhiều về kỷ niệm xa xưa, về tình cảm mến thương. Đúng thế! Tôi đã thấy những cụ già giọng nói nghẹn ngào khi nhắc lại kỷ niệm về những người bạn đã nằm xuống của thuở “chinh chiến điêu linh” ngày cũ hay kể lại những ngày sống khốn khổ ở trong các trại ty nạn

sau cuộc “hành trình tìm tự do” của họ. Và năm tháng cứ dần dần trôi trôi mãi, bạn và tôi cũng đã bước vào cái “tuổi không còn trẻ nữa” rồi, bạn ạ!

Người trẻ bận lo bon chen trong cuộc sống hằng ngày nơi hăng xướng, xí nghiệp; người già đang “giúp nhau tìm lại niềm vui” trong những buổi họp mặt của các tổ chức dành cho người cao niên hoặc sống âm thầm lặng lẽ nơi những viện dưỡng lão.

Những đứa trẻ lớn lên nơi xứ người nhớ gì về quê hương cũ và những người già nằm xuống bây giờ hồn phách ở nơi đâu? Nếu Bạn cứ mãi lo buồn, nghĩ ngợi như thế mãi thì bạn lại càng “chóng già” hơn nữa, cho nên bạn hãy cố gắng sống thích ứng vào đời sống của một “Già Ta, Già Mỹ” nơi xứ người cho vui với đời một tí, bạn nhé!

Người trẻ người già, người nào cũng có những giây phút bận rộn trong cuộc sống. Chính những giây phút bận rộn đó đôi khi lại có ích cho đời sống tinh thần và sức khỏe của bạn hơn là “ăn không ngồi rồi” vì người xưa vẫn thường nói “Nhàn cư vi bất thiện” dù rằng có người đã nói: ***“Bạn rộn khiến cho ta không thấy được cái đẹp của người mà ta thương yêu”***.

Thế là một năm nữa lại trôi qua và thứ hai tuần nào người viết cũng bận rộn viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân trên Oregon Thời Báo hằng tuần kể từ khi khu vườn Một Cõi Thiên Nhân của người viết được chính thức khai trương trên Oregon Thời Báo ngày 25 tháng 9 năm 2009.

Cũng không ngờ người viết cũng đã tâm tình với bạn đọc qua 400 bài viết rồi đây nhỉ! Smile! Thật tình, nhiều khi người viết cũng không nhớ mình đã viết những gì nữa vì đề tài viết nhiều khi đó là tâm sự của "phe kẹp tóc" chúng tôi, nhiều khi đó là tâm tình của ngay chính “y thị” người viết. Cũng có khi là một bài viết nói về "phe húì cua, đôi lúc tôi lại chia sẻ những tài liệu về sức khỏe, về niềm vui thanh thản trong một cõi thiên nhân, v.v. Trong đa số các bài viết, người viết thường chia sẻ những mẫu chuyện Thiên ngắn gọn của nhà Phật, những câu chuyện triết lý hay hay "như tiếng chim ca" của nhà Chúa, những mẫu chuyện vui mà người viết sưu tầm trên internet hay do bạn bè gửi đến. Tất cả những ý tình của người viết trong bài viết là muốn nói lên ước nguyện của bạn và tôi mong được sống vui, sống khỏe trong hiện tại và tập thực hành làm những việc thiện lành, vui mình ích người để cho thân tâm được an lạc. Chỉ thế thôi! Smile!

Xin được cảm ơn quý vị trong ban điều hành ORTB đã tạo phúc duyên cho người viết được chia sẻ tâm tình với những người bạn đồng tâm cảm và nhờ đây tôi có thêm được những người bạn mới và tôi cũng có thêm những niềm vui mới trong hiện tại.

Người viết cũng xin cảm ơn quý độc giả đã dừng chân nơi khu vườn MCTN nhỏ bé này để đọc những lời tâm tình của tôi qua 400 bài viết được đăng tải nơi đây. Lòng thương mến của quý độc giả dành cho người viết là niềm vui, là hạnh phúc của tôi vì chúng ta cùng được vui, cùng được yêu thương lẫn nhau.

Người viết nhớ là đã đọc ở đâu đây câu văn dưới đây:

“Cuộc sống có ba điều hạnh phúc: có ai đó để yêu thương, có việc gì đó để làm và có cái gì đó để hy vọng. (Khuyết Danh)

Như vậy là quý độc giả và người viết, chúng ta có thể được xem như là người có hạnh phúc rồi đây nhé vì chúng ta có đủ 3 điều kể trên. Bạn vui và bằng lòng chứ nhỉ?

Mời quý thân hữu xem youtube dưới đây do người viết thực hiện và xin được xem như là lời Chúc Mừng Năm Mới của người viết kính gửi đến quý vị nhé.
Smile!

Chúc Sức Khỏe An Vui Hạnh Phúc

<https://www.youtube.com/watch?v=dRPAe0gpQo0>

Năm mới 2018 đến, chúng ta thường lập ra chương trình làm việc và học tập mới.

Xin mời quý bạn chịu khó đọc bài viết Người Biết Sống của Thầy Thích Tánh Tuệ chuyên chia sẻ với người viết và hy vọng sẽ giúp ích quý bạn có một đời sống tốt đẹp hơn khi thực hành được những lời khuyên bảo quý báu này:

Người biết sống!

Sống lâu và sống đẹp thì ai cũng thích, nhưng làm thế nào để có được cuộc sống ấy?

Muôn sống lâu và sống đẹp, ta cần thực tập hết lòng một trong những điều sau đây:

- Giữ tâm bình thản, trước những biến động của cuộc sống.
- Đừng khởi tâm sân hận đối với những gì bất như ý xảy ra với mình.
- Đừng khởi tâm tham đắm đối với những gì của mình và không phải của mình.
- Đừng khởi tâm não hại người và vật.
- Sống hết lòng và chân thật, mặc chuyện đời đời đối trá.
- Sống tinh táo, không đua đòi, mặc chuyện đời chen lẫn say mê.
- Ăn uống có tiết độ, nhai nhuyễn và nhất là đừng sử dụng những thực phẩm có hóa chất và đua đòi theo cảm giác.
- Thực tập mỉm cười với những bông hoa và trẻ thơ mỗi ngày.
- Đừng nghe và nói những câu chuyện vô ích.
- Hãy nỗ lực làm với những gì mà mình nghĩ là đúng nhất, để tránh tâm ân hận và giữ tâm thoải mái trong khi làm.
- Thực tập mỉm cười với những gì vui buồn của quá khứ, khi chúng hiện về trong tâm ta hay trong khi ta ngồi một mình tĩnh lặng.
- Đừng so sánh mình với người hay gia đình mình với gia đình người hay quốc gia này với quốc gia khác, vì sao? Vì giữa đời này không ai giống ai, không gia đình nào giống gia đình nào, không xứ sở nào giống xứ ở nào, nên ta không cần phải so sánh, khiến tâm ta sinh ra mặc cảm hay đua đòi mệt mỏi, mà chỉ cần nghĩ tới những gì tốt đẹp và nỗ lực thực hiện để cái đẹp do ta nghĩ đó, trở thành hiện thực trong đời sống của ta, dưới nhiều hình thức sống động khác nhau.
- Đừng để ý đến chuyện xấu của người khác, vì người ấy không phải là mình, nhưng khi nghĩ đến điều xấu của người khác, thì điều xấu trong tâm mình có cơ hội khởi lên, làm cho tâm mình vẫn đục và làm cho nét mặt của mình mất đi thánh thiện tươi vui.
- Ta phải biết thực tập lắng nghe và học hỏi. Học hỏi từ cuộc sống và lắng nghe những biến đổi từ các cảm thọ và từ những chủng tử vận hành trong tâm thức, trong từng nhịp thở có ý thức của mình, để có khả năng biết rằng, những gì ta không muốn người khác làm cho mình, thì mình cũng đừng bao giờ làm cho người khác.
- Đời người không phải là một trăm năm, mà chỉ tồn tại trong từng hơi thở, nên ta phải sống đẹp, sống hết lòng và thanh thoi trong từng hơi thở của ta, để mỗi hơi thở của ta đều có khả năng đưa ta đi đến đời sống cao thượng. Một đời người được xem là lãng phí, là vì họ lãng phí ngay trong từng hơi thở của chính họ.

- Ta phải biết nuôi dưỡng ý thức sống cùng và sống với, nếu không có ý thức này, ta sẽ bị cảm giác cô đơn đánh lừa và ta sẽ bị chết đói ở trong cảm giác ấy.
- Ta đừng khởi tâm tranh giành với bất cứ ai ở trên cõi đời này, vì ở trên đời này không có ai là số một cả và chẳng có ai là quan trọng cả. Số một và quan trọng chỉ là những ảo giác do ngã tưởng biến hiện.
- Ta phải biết ở giữa đời không có ai xấu và tốt một cách quá đáng, vì mọi sự xấu tốt ở trên đời đều tự thay đổi khi có cơ duyên, khiến cho đời sống của ta không rơi vào cạm bẫy của sự hy vọng hay thất vọng quá đáng.
- Ta thực tập để tự biết khả năng và giới hạn của mình trong lúc tiếp xử với mọi người và muôn vật, để khỏi rơi vào những lầm lỗi đáng tiếc, khiến về sau dẫn sinh tâm ân hận.
- Ta phải thực tập hạnh đầu tư những gì tốt đẹp vào tâm thức ta và vào trong cuộc sống của ta, đó là hạnh đầu tư có ý nghĩa và lâu dài nhất.
- Ta phải biết đầu tư và kinh doanh những gì tốt đẹp trong tâm thức ta, khiến nguồn vốn ấy phát triển lớn mạnh ra trong đời sống của ta, trước khi ta bắt tay kinh doanh bất cứ lãnh vực lợi nhuận nào trong xã hội.
- Ta hãy thực tập nghĩ đến những gì tốt đẹp mỗi ngày khi mặt trời lên và sau khi mặt trời xuống núi.
- Mỗi ngày ta phải biết dành một giờ để thực tập làm những việc khó làm, nhằm nuôi dưỡng những ý chí và nghị lực trong ta. Chính ý chí và nghị lực giúp ta vượt qua những khó khăn và thành công trong cuộc sống.
- Đừng tự phong thánh cho bản thân mình và cũng đừng để ai phong thánh mình, mà phải biết tạo điều kiện cho những hạt giống thánh trong tâm mình biểu hiện, ngay trong hành động của chính mình mỗi ngày đối với cuộc sống và hãy giúp cho những hạt giống thánh nơi người khác cùng sinh khởi.
- Đừng nói nhiều về đạo đức hay từ bi, mà hãy sống từ bi và đạo đức ngay trong những hành động của chính mình đối với mọi người và muôn vật.
- Cuộc sống lâu dài và đẹp nhất là cuộc sống được nuôi dưỡng bởi tình yêu giản dị.

Như Thị

(Nguồn. Email của Thầy TTT. Kính cảm niệm công đức Thầy Thích Tánh Tuệ).

Năm cũ đã qua, thời thì ta hãy quên đi những phiền muộn của năm cũ để mà vui với cái vui của năm mới sắp đến. Mùa đông lạnh lẽo rồi cũng qua đi để đón chào xuân đến. Dưới đám tuyết trắng kia vẫn có những mầm non đang im ngủ, nhưng rồi khi tuyết tan đi mầm non kia sẽ xuất hiện và sẽ nở hoa kết trái xinh đẹp như cũ.

*Dưới tuyết trắng cỏ non kia im ngủ
Tuyết tan rồi, cỏ sẽ hiện liền ra
Như vô minh ở nơi chốn ta bà
Trí tuệ đến tâm Phật kia xuất hiện*

(Bên song nhìn tuyết đổ - Thơ Sương Lam)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

BUỐM LẠC GIỮA RỪNG HOA

Hôm nay đã vào xuân. Trong vườn hoa đẹp nở đầy. Vườn nhỏ nhưng vì tôi yêu hoa nên có trồng nhiều loại khác nhau, ngoài những cây lớn như cam, mơ, táo, mận mà mùa xuân nào cũng đua nhau nở hoa trời lộc, còn những loại khác như hoa hồng, cúc, mai, hoa giấy, nhiều nhất là hoa đại màu vàng sắc sỡ chẳng hề tốn tiền mua, tốn công trồng trái đầy trên đất, điểm tô cho khu vườn thêm sắc thêm hương. Thế nhưng thật là kỳ lạ; chỉ có một chàng bướm trắng đang bay lượn trong vườn, dù tôi đã chẳng mời “Bướm ơi, bướm hãy vào đây, cho tôi hỏi nhỏ câu này chút thôi.” * Chàng bướm nhỏ, cánh mỏng manh, bay đi bay lại một mình giữa rừng hoa... Rất khác với cảnh một ngày cuối thu nào đó, khi thấy một bầy bướm vàng quanh quẩn trong vườn tìm hoài chẳng ra một cánh hoa nào, làm tôi thương tình ái ngại. Lo cho bướm buồn, nên tôi đã năn nỉ bầy bướm “Bướm ơi, bướm hãy tìm hoa, vườn nhà người khác vườn tôi hoa nghèo.” Giờ đây vườn nhiều hoa như vậy mà chỉ có một chàng bướm thôi. Trời có vẻ như bất công! Bướm có Bướm Đêm (Túy Hồng), Bướm Trắng (Nhất Linh) vậy chắc cũng có bướm Ngày, Bướm Xuân, Bướm Thu. Căn cứ vào hai sự kiện đã chứng kiến, tôi kết luận là làm kiếp bướm cũng có số hên xui. Tên Xuân may mắn, còn tên Thu tiêu điều. Nghe đâu còn một loại Bướm Đen nữa mà ai gặp nó thì rất xui. Tôi lại đâm ra lo hãi; Bướm Thu làm sao sống nổi khi cả hoa già cũng không có, làm sao Bướm Xuân có thể viếng đủ hết các hoa vườn nhà mình. Tôi tự hỏi việc mình liên kết hoa với ong bướm có đúng hay không...

Nhìn quang cảnh hiện giờ, tôi lại liên tưởng đến những gì đã xảy ra ở trên tàu trong chuyến đi cruise cuối thu năm 2007 trên chiếc tàu Monarch Of The Seas dạo nọ. Sao mà giống với cảnh chàng bướm trong vườn hoa mùa xuân này của tôi quá! Tôi xin kể lại về chuyến đi ấy với một số tình cảnh, cảm nhận mà tôi còn nhớ được...

Một nhóm gần 50 người của một hội đoàn tôn giáo ở Los Angeles đã rủ nhau cùng đi. Mai, một bạn gái trong hội đó rủ tôi đi cùng. Vì cũng muốn biết đi cruise vui thế nào mà họ cứ tổ chức đi hoài nên tôi đồng ý nhập bọn.

Con gái tôi chở Mai và tôi từ San Diego lên bến tàu ở Los Angeles khoảng 3 giờ chiều. Nhờ đã lên internet, chuẩn bị đầy đủ vé, giấy phép lên tàu, passport, ký quỹ tiền tiêu trên tàu cả rồi nên khi đến chỉ cần trình ra cho trạm kiểm soát, xong rồi là có thể lên tàu ngay, không phải sắp hàng chờ. Tưởng mình đến sớm, ai dè lên tàu rồi mới thấy đã đầy người trên đó. Nghe đâu đến 5 giờ chiều tàu mới rời bến nhưng 1 giờ chiều hành khách đã được phép lên tàu, và được tự do đi lại ăn nhậu. Các chuyến cruises vẫn từng nổi tiếng với những chuyến đi kỳ thú, phục vụ chu đáo, và ẩm thực rất phong phú đó mà.

Chiếc tàu nhìn từ xa thấy nhỏ xíu, nhưng khi đến gần mới thấy nó to quá chừng chừng! Vào trong càng thấy nó rộng thênh thang trông chẳng khác chi một khách sạn siêu sao trên đất liền. Từ ngày suýt chết đuối vì vượt biên, nhiều năm sau đó tôi đã xa lánh vùng biển vì nỗi sợ hãi ám ảnh. Vậy mà khi lên chiếc tàu này tôi thấy rất yên tâm. Phải chăng nỗi ám ảnh của tôi quá nhỏ so với chiếc tàu khổng lồ, đã bị nó át mất đi rồi?

Đang đi tìm phòng mình, chúng tôi chợt khựng lại vì có tiếng đàn ông giọng Bắc rất ngọt ngào gọi giục sau lưng:

- Phía trước có phải là cô Mai không? Phòng Mai ở đâu vậy?

Câu hỏi thấy bình thường nhưng tôi là người hay thắc mắc nên liền thấy buồn cười, nghĩ thầm trong bụng: “Đàn ông gì mà chưa chỉ đã hỏi phòng người ta!”

Mai là người Nam, tánh tình bộc trực mà ngây ngô. Nghe hỏi thế liền nhìn tôi:

- Chị Hoa nhớ phòng mình số mấy không?

Tay mò vào xách tay của mình để tìm giấy tờ, mắt thì ngó qua xem thử anh chàng này ra sao. Anh ta mặt mày trông cũng sáng sủa, dễ mến, người cao ráo trông thanh nhã ra phết. Vừa tìm ra giấy tờ, chưa kịp trả lời số phòng thì anh chàng đã quay lưng chạy mất với tay xách nách mang. Hình như đang theo một người nào mà chàng ta sợ lạc.

Mai đứng ngăn người ra đó. Phải đợi tôi nhắc thì mới tỉnh, nhớ lại mình đang cần phải đi tìm phòng để cất đi mấy của nợ đang phải kéo trên tay, vác trên vai. Nghe người ta nói ra biển lạnh lắm nên ai cũng mang theo măng tồ, áo ấm nên phải xách đùm đê. Mai vừa đi vừa tiết lộ:

- Đó là anh Khanh. Chị Hoa có biết anh không? “Buồn cười chưa!” Cười thâm trong bụng, tôi cũng trả lời:
- Làm sao mà tôi biết được chứ? Cả đời tôi chưa gặp bao giờ. Hề hề...
- Chị không biết cũng phải; anh ấy ở trên Los Angeles. Là một người bạn em thường gặp trong Hội. Anh ấy còn độc thân (?), trường ban nhạc, chơi nhạc trong những tiệc cưới và các buổi văn nghệ ở Santa Ana và Los Angeles. Hèn chi mà giọng nói ngọt ngào như đang ca! Tôi nghĩ. Nghe Mai quảng cáo cho anh chàng, tôi nghĩ bụng “Kiểu này coi bộ không xong rồi!”

Vất vả len qua những lối đi không mấy rộng trên tàu với hành lý người khác để ngón ngang, rồi cũng tới cái phòng của chúng tôi, ở deck 4, phòng ngay giữa lòng tàu. Nó nhỏ như gì đâu! Người này phải vào trước cất đồ vào cái ngăn cũng nhỏ xíu, rồi người kia mới vào được. Này nhé! Phòng có 2 cái giường, có nệm gối lịch sự, giữa hai đầu giường có một bàn nhỏ để điện thoại và làm bàn viết. Dưới bàn viết có 4 hộp nhỏ cho khách để đồ linh tinh (nhưng chủ tàu đã để sẵn những đồ linh tinh, mình vô ý dùng thì phải lấy tiền đã ký quỹ ra trả giá đắt.) Trên trần có gắn TV. Phòng vệ sinh và phòng tắm cũng đang hoang vắng, có cả máy sấy tóc! Nhưng mà thứ gì cũng nhỏ xíu. Giường thì chỉ đủ một người nằm. Ai có tật trở mình khi ngủ thì coi chừng, rớt liền một khi. Khách nào muốn tới thăm thì ráng mà ngồi trên giường, bao giờ muốn đi thì chủ phải lên ngồi đầu kia của giường nhường lối cho khách đi ra. Phòng tắm cũng chỉ đủ cho ta tắm với cái vòi sen, lờ ngó mở hé cửa là nước ra ngoài phòng chơi liền. Phòng ở có hai người, người nào không muốn cho người khác thấy mình trần truồng thì phải vào phòng tắm này, chịu khó leo lên nắp bồn cầu để thay đồ may ra khỏi bị ướt. Tại cái closet nó chật quá nên tôi đẩy luôn vali của tôi vào dưới gầm giường nhường chỗ đó cho Mai. Đại diện nhóm chúng tôi mua nhiều vé loại rẻ, được bớt giá nên giá rất thấp, chỉ \$139 mỗi người. Đi chơi 4 ngày 3 đêm mà chỉ phải trả chừng đó tiền thì còn than phiền gì nữa? Chúng tôi bảo nhau.

Hai đứa tôi đứa nào cũng con nhà lành hay mắc cỡ nên đã thay phiên nhau vào phòng tắm để thay áo quần. Đi ra mặt mày khô ráo nhưng óng quăn thì ướt nhẹp. Đâu có sao, cứ đi tìm đồ uống cho khỏi khát đã. Tiện dịp thì đi quanh quần xem tàu bè ra sao.

Chạy loạn một hồi mới tìm ra được phòng ăn mà người ta bảo là phục vụ 24/24. Chỉ đang khát chưa thấy đói, nhưng thấy phòng ăn đầy thức ăn ngon nên chúng tôi cũng nhào vào lấy mỗi đứa một đĩa thức ăn, rồi đi kiếm chỗ ngồi ăn. Phòng ăn đầy người, kiếm chỗ thật khó khăn. Bỗng Mai kêu lớn, mừng rỡ:

- Anh Khanh kia kìa chị Hoa. Mình đến đó ngồi chung đi! Hình như có chị Lan nữa đó.

Không cần hỏi ý tôi, Mai bước nhanh tới ngay sau lưng họ: “Anh Khanh ở tầng nào vậy?” (Tôi giựt mình.

Đàn ông hỏi phòng còn đỡ, đàn bà hỏi phòng đàn ông ngon lành?) Người đàn bà ngồi bên cạnh “Anh Khanh” quay lui thật nhanh, đón câu hỏi liền:

- Chào Mai. Mình ở tầng 4, sát ngay phòng anh Khanh đây. Muốn thì cứ ngồi đây luôn cho vui! Tụi mình ăn cũng sắp xong rồi đây. Giọng Bắc Kỳ 75 chưa lè. Nhìn sắc diện của người đàn bà, tôi hỏi thầm không biết bà vui thiệt không!

Thấy chúng tôi tay bạn cầm đồ ăn đồ uống, Khanh kéo thêm 2 ghế cho chúng tôi ngồi.

Mai oang oang giới thiệu (như thể cho cả phòng cùng nghe):

- Đây là anh Khanh, còn đây là chị Lan. Anh Khanh đã gặp chị Hoa rồi, còn chị Lan chắc chưa biết chị Hoa đâu nhỉ?

Tôi nói:

- Tui cũng chỉ mới gặp Lan lần đầu. Rất vui được quen biết hai anh chị. Tôi định thông qua thủ tục cho nhanh để thường thức mở đồ ăn nóng hổi rất hấp dẫn của mình.

Chàng Khanh hỏi:

- Các cô có ai bị say sóng không vậy?
- Say sóng gì đâu anh Khanh. Êm quá trời mà. Mà tàu chưa đi sao biết được? Mai đáp.
- Em mấy lần đi vượt biên, có lần cũng buồn nôn, nhưng bây giờ không sao. Thấy Khanh nhìn mình, cô Lan trả lời.

Thấy tôi chăm chỉ với việc ẩm thực, Khanh cười hỏi:

- Còn cô thì sao cô Hoa?
- Tui à? Đi vượt biên trên chiếc thuyền nhỏ bị sóng dồi lên dập xuống đến 9 ngày 10 đêm, trên thuyền ai cũng ọp mửa tùm lum mà tui chẳng bị chi cả. Bao tử tôi tốt lắm. Miệng nhai, tôi vừa cười vừa khoe.

Anh chàng:

- Thế đó ai biết tên Monarch of the Seas của chiếc tàu này có nghĩa gì không?

“Hết chuyện rồi hay sao mà hỏi tào lao vậy cha?” Tôi nói thăm. Mai nhanh nhẩu:

- Em nghe nói tàu này từ lâu đã đưa khách đi cruise hoài, có uy tín lắm.

Anh chàng liền thao thao bất tuyệt, như muốn khoe ta đây thông kim bác cổ:

- Cái chữ Monarch có nghĩa là Ông Vua. Tôi có nghe về một loài bướm có tên là Monarch. Loài bướm này có đôi cánh vàng viền trắng đen lớn và đẹp lắm. Nhưng dù là bướm vua đi nữa thì vẫn nhỏ xíu, đôi cánh quá mong manh, chỉ cần một cơn gió mạnh đã đủ tả tơi rồi, làm sao xuyên đại dương cho được? Có lẽ họ muốn ví chiếc tàu này là Ông Vua của biển cả thì đúng hơn phải không các cô? Cũng mong là thủy quái, long vương ở đại dương khi thấy Ông Vua sẽ nể mặt cho đi qua để mình vui chơi ít ngày. Nói xong chàng ta tự tán thưởng mình bằng một nụ cười duyên rất điệu dàng.

Thấy Khanh có vẻ có kiến thức về loài bướm mà từ lâu tôi đã rất thích nên tôi hỏi thử chàng ta:

- Thế anh Khanh nghĩ chi về liên hệ giữa hoa và bướm?

Khanh đáp:

- Tôi nghĩ người ta ghép từ Hoa Bướm vì họ thấy ở đâu có hoa là ở đấy có bướm. Chỉ là họ không biết có nhiều lúc bướm chẳng tìm thấy hoa... (Nhìn tôi, miệng cười duyên.)

- Anh Khanh tiêu lâm quá! Nhưng điều tui muốn biết là mối liên hệ thực sự của chúng mờ.

Đến đây thì chàng ta nhú mày suy nghĩ, đắn đo hơn:

- Cô Hoa chắc cũng biết rồi mới hỏi thế phải không? Hoa và ong bướm thuộc loại khác nhau thì làm sao có dục tình hay tình yêu được? Như vậy ghép chúng với nhau làm sao được nhỉ? Một con bướm làm sao làm tình được với một cái cây! A, tôi nghĩ ra rồi! Ha ha!

Chuyện người ta đang đến hồi gay cấn vậy mà nàng Lan cắc có đứng lên từ ghế:

- “Tụi mình” đến đây sớm, từ lúc 2 giờ chiều lận. Giờ đã 4 giờ chiều rồi. “Tụi mình” đi đã nhé!

Thấy Lan nhìn mình, Khanh phải đứng lên theo. Không quên nhìn Mai và tôi nhắc nhở:

- Hai người ăn uống cho nhanh đi! Tàu sắp điểm danh và thông báo về biện pháp an toàn trước khi rời bến đó. Nhớ lên boong sớm đi!

Chúng tôi gật đầu cảm ơn Khanh. Ngẫu nhiên tôi bắt gặp cái liếc muốn dứt đuôi con mắt của Lan. Mai thì có vẻ hệt hăng trong đôi mắt từng nổi tiếng Sầu Mộng. Những phát hiện tình cờ này làm tôi để ý đến liên hệ phức tạp của những người trong Nhóm từ đó. Chúng tôi ăn nhanh cho xong, rồi lên boong như Khanh đã nhắc. Sau khi nhân viên của tàu hướng dẫn cách xử dụng life supports (phao cấp cứu có sẵn trong mỗi phòng cho hành khách) gặp trường hợp rủi ro bất ngờ, và chi tiết cần biết khi ở trên tàu, v.v. thì còi tàu hú lên. Tàu nhổ neo rời bến.

Chờ cho mọi người tản mát, khi boong tàu chỉ còn lại thừa thớt ít người, tôi và Mai ra lan can đứng ngóng vào nơi mình vừa rời xa. Bến tàu ở cảng này lớn quá! Nước mênh mông sâu thăm thẳm. Nhớ lại cảm giác khi chiếc thuyền nhỏ 18m chở 81 người chúng tôi vượt Cửa Đại ra biển lớn 24 năm về trước; quay quắt buồn khi nghĩ rằng mình phải vĩnh biệt quê nhà và bà con thân yêu. Lần này khác hẳn, chỉ thấy nôn nao trông đợi những điều mới mẻ nơi xứ lạ. Theo lịch trình có sẵn, 3 điểm đến sẽ là: 1) Vịnh San Diego, để cho hành khách ngắm cảnh Cabrillo Monument, lên bộ xem downtown SD hoặc trượt nước ở Harbor Island. 2) Rosarito Beach bên láng giềng Mễ, cho khách đi ăn đồ biển và mua sắm. 3) Catalina Island, để thăm hòn đảo đẹp, và rồi trở về bến cũ ở Los Angeles.

Tiếng Mai chột cát lên, cắt đứt suy nghĩ lan man của tôi:

- Hồi này anh Khanh bảo ghép Hoa với Bướm là không đúng, vì chúng nó thuộc hai giống khác nhau. Chi thấy đúng không?

Câu hỏi này vậy mà khó trả lời đây, nhưng tôi cũng ráng nói theo cách hiểu của tôi:

- Hoa là thảo mộc, bướm là sinh vật, sao có thể làm tình với nhau được? Cũng chẳng ai tin chúng có tình cảm để nói chúng gần gũi sinh tình. Những người có tâm hồn nghệ sĩ thấy bướm luôn vờ lượn bên hoa nên tưởng tượng ra chuyện tình cảm thơ mộng vậy thôi. Truyện Bướm Trắng của Nhất Linh, hay Bướm Đêm của Túy Hồng chẳng hạn. Bướm Đêm trong truyện của Túy Hồng tả một người con gái ăn sương bắt hạnh. Thực ra thì có thể nói ong bướm như là mai dong cho các hoa đực hoa cái. Mai thấy không? Bướm dù đực hay cái đều cần hút mật, liếm phấn nơi nhụy hoa (của hoa đực cũng như hoa cái) để sống còn, chúng mang phấn từ hoa này qua hoa kia, nhờ vậy mà hoa cái thụ phấn của hoa đực để kết quả. Loại cây cối lưỡng tính phải có

được có cái mới truyền giống được. Một công đôi ba việc, có lẽ là ý Ông Trời. Ông muốn ong bướm phải làm việc mới được ăn. Bướm bị trách thật là oan ức!

- Chị Mai, Hoa ơi! Đang làm gì đó? Sao chưa xuống phòng ăn? Mọi người đang đợi kia.

Nghe vậy, tôi và Maivội đi theo “Cúc” (Mai giới thiệu.) Đi trên tàu êm như đi trên đất liền, không một chút tròng trành nên khó mà biết tàu đang chạy hay đã nghỉ đêm. Mai và Cúc đi trước, tôi theo sau. Tôi loáng thoáng nghe họ nói chuyện về chàng Khanh với một cô Hồng nào đó hẹn hò với nhau, rồi một cô Lê nào đó ghen. Hai cô vừa mới gây nhau, suýt đánh nhau nữa.

Tôi xin kể “sơ sơ” về chiếc tàu này nhé! Monarch of the Seas cùng 22 tàu du lịch lớn nhỏ khác thuộc một công ty có tên gọi là Royal Caribbean Cruise Line (RCCL). Các tàu chở người đi du lịch khắp năm châu bốn biển, tổ chức thành những chuyến đi dài ngắn khác nhau và có những lộ trình khác nhau. Tàu này, chỉ là hạng trung mà có thể chứa được đến 2,772 người khách. Tàu chia làm hai phía, có cầu thang bộ và thang máy đi lên hai bên. Hình như bên trái những tầng dưới toàn phòng cho hành khách, bên phải thì dành cho đủ loại sinh hoạt như phòng khách (cũng là văn phòng làm việc của nhân viên an ninh và hành chánh) hai phòng ăn lớn gọi là Vincent's or Claude's. Viking Crown Lounge giống như đại thánh đường cho những buổi trình diễn văn nghệ. Nhảy đầm thì có Schooner Bar, Boleros, Sound of Music, xem biểu diễn hăm bà lẳng ở Circuit Night Club. Ai muốn thử thời vận thì đến casino ở tầng 5. Nếu thắng tiền thì quây rượu ngay đó, có tiệm bán áo quần thời trang, tiệm nước hoa, nữ trang, đồ kỷ niệm, đồ cổ. Có Beauty Shop, có Spa. Một Fitness center có nhiều máy móc rất tốt. Chúng tôi định sẽ đến tập lúc nào rảnh, nhưng hóa ra mình đã nhìn nó lần đầu cũng là lần cuối. Tầng 11 (phía trái của tàu) là chỗ chúng tôi hay tới ăn uống. Nhưng phía phải thì có hồ tắm khá lớn, dọc hai bên có ghế dài cho người ta tắm nắng. Nghe đâu ở tầng 7 có đường đi bộ xung quanh có kiếng che cho những ai sợ gió máy. Sinh hoạt trên tàu hàng ngày có bingo, đấu thầu các họa phẩm, đồ cổ, có phòng chơi games, ... Ai muốn xem phim thì vào Sound of Music mà xem, đủ loại phim mới cũ, hay dở. Ai muốn đọc sách thì vào thư viện để... giết gân (vì ngay ở dưới đó là ban nhạc giết chơi liên tiếp ồn ào chịu không nổi.) Hằng đêm có trình diễn văn nghệ, hài kịch, nhạc kịch, magic shows, hòa tấu do các ban nhạc rất nổi tiếng được mời đến. Có thể nói trên tàu có đủ thứ làm cho già trẻ lớn bé lúc nào cũng vui, và nhất là lúc nào cũng no say. Vui nhất là hoa bướm có dịp tìm nhau. Thường hoa chỉ ở một chỗ, bướm phải tìm hoa. Nhưng khi mà cả hoa lẫn bướm từ bên VN sang (nói riêng) đều di động, còn đôi sắc thay hương để đi tìm nhau nữa thì còn gì vui bằng!

Phần lớn những bữa ăn của chúng tôi đều ở Windjammer trên tầng 11 và tiệm pizza trên tầng 12. Tôi và Mai chỉ đến phòng ăn chính trong bữa tiệc Thủy Hành Đoàn chào mừng hành khách, và bữa ăn cuối để từ biệt. Minh nhà quê, vào đó được bồi bếp của họ tiếp đãi lịch sự kiêu quý tộc, một tiếng Sir hai tiếng M'm sượng thấy mò, nhưng chúng tôi không đến vì ở phòng ăn buffet muốn đến lúc nào thì đến, muốn ăn gì thì ăn. Hơn nữa cách trình bày rất đẹp, đồ chua khắc hình chạm kiểu mỹ thuật vô cùng. Đồ ăn hằng trăm món, đồ Tây, đồ Tàu, đồ Nhật đủ cả. Minh có thể ngồi bên cửa sổ hoặc ra ngoài lan can tàu để vừa ăn vừa ngắm trời trăng mây nước.

Bữa ăn tối đầu tiên ở phòng ăn chính, tôi mới biết Nhóm của Mai đông như thế nào! Phần họ chiếm đến 7 cái bàn dài. Chúng tôi đến trễ, nếu không nhờ có chàng Khanh sốt sắng nhường ghế và kéo thêm ghế giúp cho chỗ ngồi thì chắc phải lỉnh quỳnh lắm. Mai còn biết người này người kia, tôi thì chẳng biết ai cả. Ai chào mình thì mình chào lại thôi. Toàn những khuôn mặt lạ, nên cũng ngán. Nghe nói có cả sư phụ của họ đi nữa. Nghe rằng người này có thể nhìn mặt mình mà đoán có hồn linh nào ám mình không hay có thể nhìn thấu tâm tư thâm kín của mình xuyên qua đôi mắt thì tôi càng thêm ngán. Yên chỗ rồi, đã kêu món ăn rồi nên tôi cũng rảnh rang nhìn quanh. Thấy cứ một ông thì có một bà ngồi bên, có đến chừng 15 cặp như vậy, nên tôi đoán đó là 15 cặp vợ chồng. Còn lại, ngoại trừ tôi và Mai thì còn khoảng trên 10 người đàn bà, tuổi từ 40-60 đang ngồi chung với nhau, quanh chàng Khanh. Vậy là sau khi nhường chỗ cho tôi và Mai, chàng Khanh liền được đám này hoan nghênh mời nhập bọn. Đàn bà độc thân nhiều quá! Từ ngày chồng tôi mất, biến tôi thành kẻ độc thân, tự nhiên trong tôi phát sinh ra lòng lân mẫn đối với đàn bà lẻ loi như mình! Bữa ăn là dịp cho tôi quan sát thiên hạ chứ tôi và Mai làm sao mà ăn nổi nữa! Đã ních một bụng no nê trên tiệm buffet trên kia khi vừa mới lên tàu rồi. Vì thế tôi đã giả bộ như một mệnh phụ, tay dao tay nĩa, khều khều miếng cá salmon, chút salad, hớp một ngụm nước, ăn uống nhỏ nhẹ như mèo ăn. Ý nghĩ này làm tôi cười tủm tỉm. A! Còn xem chàng Bướm Khanh đối xử với các bông hoa biết nói kia ra sao! Tôi đưa mắt nhìn, thấy họ kẻ gắp món này kẻ nhường món nọ cho chàng. Sắp cười phì, chợt chạm phải cái mặt ông sư phụ của họ, cặp mắt đang chiếu tướng mình nên đành phải lấy khăn che miệng giả vờ ho. Hình như ông ta đọc thấy chữ ở trong đầu, trong

mắt tôi hay sao ấy, vì tôi thấy mắt ông như đang cười. Muốn nghiêm chỉnh thì tôi phải nhìn đi nơi khác thôi. Ngồi bên tôi là Mai, bên trái tôi là hai bà già người Tàu khoảng trên 80, sau lưng tôi là một cặp vợ chồng, ông chồng như có bầu 6 tháng. Nghe Mai thì thầm rằng cặp này giàu lắm. Cô vợ trước là ca sĩ, hát rất hay, lại rất xinh đẹp. Ông đi nghe hát phải lòng nên cưới cô về. Theo cách xưng hô và câu chuyện giữa họ, tôi đoán cặp vợ chồng này dẫn theo mẹ vợ, mẹ chồng theo. Họ hạnh phúc quá! Các cameramen đến từng bàn chụp hình cho từng người. Một cặp trai gái Mỹ từ đâu không biết chạy đến sà xuống xin chụp hình chung với tôi và Mai. Còn hẹn chúng tôi sáng mai ra đại sảnh xem hình (Chắc là muốn tôi trả tiền hình giùm họ.) Ngồi bên những người lạ hoắc, chẳng có chuyện gì mà nói nên tôi và Mai rủ nhau đông.

Dù Mai đã dặn trước tôi là phải mang quần áo đẹp theo để đi khiêu vũ và chụp hình, nhưng tôi xuề xòa quen rồi, dù có mang theo đồ đẹp cũng không thấy thoải mái nên vẫn mặc một áo đầm rất giản dị. Còn Mai thì diện áo đầm rất thời trang, nghe đâu mới mua hết hơn 200 đô, tai mang hoa tai, tay đeo dây hạt xoàn lóa mắt. Mai trông đẹp hẳn sau khi chụp hình. Mai bảo đi chụp hình phải diện mà. Thế rồi chúng tôi lên đường đi xem Ông Vua Bướm sinh hoạt ban đêm ra sao...

Vừa ra tới đại sảnh, mấy thợ chụp hình lại ùa tới đòi chụp hình nữa. Có lẽ vì Mai đẹp quá chăng? Không cho họ cũng chụp bừa, vậy nên tôi và Mai chụp chung vài kiểu trước cái trụ có để bình bông thật lớn, rồi mỗi đứa chụp riêng. Vừa lúc có khách đến đông, họ mới chịu buông chúng tôi ra. Đang nhìn quanh chưa biết nên đi đâu thì chợt thấy nhiều người trong Nhóm bạn từ nhiều ngã đi về phía chúng tôi. Thấy chúng tôi họ chào hỏi qua loa rồi đi lên cái thang máy ngay sau lưng chúng tôi. Quý cô/ bà người nào cũng diện thật đẹp, rực rỡ dưới ánh đèn 200 watts của đại sảnh. Chúng tôi vừa định theo họ thì thấy Khanh đi tới, có cả chụp bóng hồng kèm trước theo sau. Ôi chà! Mấy cô mỗi người mỗi vẻ, rực rỡ, sặc sỡ với những bộ cánh có lẽ là đẹp nhất của mình. Bao nhiêu người trên tàu nhìn họ trầm trồ. Khanh cho hay là ở trên deck 6 sẽ có show kiểu Broadway hay lắm nên xem. Chúng tôi tháp tùng họ, làm phái đoàn Hoa Bướm trở thành đúng 1 tiểu đội. Viking Crown Lounge rộng lớn là thế mà lúc đó đông nghẹt. Thế là đoàn phải phân tán. Tôi và Mai len lỏi leo lên ngồi trên những bậc xi măng cao ở cuối rạp. Chỗ này rất tiện, xem rõ trên sân khấu, theo dõi được ai ra ai vào, và có gì chạy cũng lẹ.

Thuyền trưởng, một phụ nữ xinh đẹp lên tiếng chào mừng chúng tôi, cùng giới thiệu các nhân viên trực thuộc lớn nhỏ trên tàu. Được biết tất cả trên 800 người phục vụ cho chuyến tàu này. Tiếp theo là những màn hòa tấu, vũ nhạc, magic show của David Copperfield nổi tiếng. Sau đó hình như là còn những màn rất hay, nhưng mà... bướm vờn, hoa lượn, vờn qua lượn lại làm rối trí tôi mất! Dưới ánh đèn mờ của sảnh phòng, một bóng người len lỏi đi ra, chút sau thêm một bóng nữa. Tiếng Mai bên tai tôi: "Ai mà trông giống như anh Khanh." Rồi: "Giống như chị Hồng". Thì ra Mai để ý từng người từng chi tiết. Đã nghe được chuyện hai cô Hồng, Lê hồi nãy rồi nên tôi cũng cảm thấy hồi hộp.... Giữa lúc khán giả đang thích thú xem màn vũ hấp dẫn trên sân khấu thì lại một bóng người đứng dậy, bao nhiêu tiếng huýt gió vang lên. Bóng đó vẫn ngang nhiên len lỏi qua hàng ghế để đi ra. "Rồi, chị Lê đó chị Hoa ơi!" Mai kêu lên. Tôi giật mình, nghĩ thầm thế nào cũng có chuyện đây. Càng lo khi thấy tiếp theo đó 6, 7 người nữa rời phòng. Mai bảo tôi: "Mình đi theo xem đi!" Mai đứng lên, tôi cũng cáo lỗi những người quanh đó để đi xuống. Ra tới bên ngoài thì chẳng thấy bóng dáng những người vừa ra đâu cả. Bối rối, chúng tôi rủ nhau đi về phía Boleros cầu may. May quá! Từ xa đã thấy Khanh và Lê đang nhảy Chachacha. Hồng đang nhấp nhòm trên ghế ngồi. Cúc, Đào, Lan, Huệ và... đang ngồi chung bàn. Bây giờ có thêm nàng Mai. Ô hay! Ngẫu nhiên kỳ lạ! Bao nhiêu loài hoa, trái mùa hay không đang phô hương khoe sắc nơi đây! Xong bản Chachacha, đến nhạc Swing. Khanh mời, cô nào cũng lác đầu, chắc là không biết nhảy điệu này. Tôi và Mai đứng gần đó. Chàng ta mời Mai, Mai kéo tay tôi đưa cho Khanh. Có là ma chê quỷ hờn rồi mới đến phiên mình cũng chẳng sao, tôi thích Swing, Bebop như một cách tập thể dục từ lâu. Nhịp điệu này rất nhanh, nhảy Jive bùng nhanh hơn còn được thì Swing thám gì! Tôi cứ mong được nhảy một lần cho thoải mái, dè đâu partner chỉ biết đi 4 bước căn bản, không biết đi 5 bước hay phẳng gì cả làm tôi mất hứng. Vậy mà khán giả ngồi quanh đó, Mỹ, Phi, Tàu... nhìn có vẻ ngưỡng mộ lắm. Hà hà! Chúng tôi là họ không học, không thường đi khiêu vũ như mình. Khanh lên hát bài Papa. Ban nhạc Mỹ, lại Pro nữa đàn không điệu nghệ sao được! Giọng ca của Khanh là Tenor, nhưng âm sắc ấm áp rất hay. Bài này nhảy Swing thì tuyệt, nhưng biết nhảy với ai! Cả phòng ai cũng vỗ tay khen. Chúng tôi cũng cảm thấy hãnh diện lây. Khanh khôn ngoan, mời đủ mọi người, nhờ vậy mà chiến tranh không xảy ra như chúng tôi vẫn lo.

Vì muốn họ được thoải mái vờn hoa bắt bướm, và cũng đến lúc ngáp lên ngáp xuống rồi nên tôi gật đầu chào từ biệt. Ông Vua Bướm vui nhất là về đêm, nhưng tôi phải về phòng vì buồn ngủ không chịu nổi. Chẳng biết

ngôi sao, Mai đã đi theo tôi. Dù buồn ngủ lắm nhưng tôi vẫn thấy rõ ba bốn bóng hồng sắc sỡ lẳng đặng đó đây. Có lẽ họ không biết chàng bướm đang ở đâu mà tìm. Trong lòng buồn chi lạ! Hỏi thăm tại sao trời không sinh nhiều bướm để hoa được nhờ! Buồn thì buồn nhưng về đến phòng là tôi lăn ra ngủ, chẳng còn biết trời trăng.

Sáng ngày hôm sau, chúng tôi mang theo passport để lên một phố cảng xứ Mỹ. Bến cảng thật lớn, phải đi qua nhiều trạm gác, xuất trình passport mới được qua. Hàng hóa tưởng là cũng giống như Tijuana, cũng giống thiệt nhưng nhiều hơn. Cũng có nhiều thứ đáng mua hơn, không đến nỗi dâm lắm. Chỉ tiếc là không khiêng nổi, nếu không tôi cũng mua những đồ gốm, đồ gỗ khắc chạm khá đẹp. Chúng tôi quanh quẩn trên các đường phố, thỉnh thoảng gặp những người trong Nhóm, họ hẹn chúng tôi sẽ gặp nhau ở chợ gần đó để ăn trưa chung. Quanh chàng Khanh lúc nào cũng có những bông hoa biết nói không giống nhau! Đi chán lại mời chân đỏi bụng, chúng tôi lết về phía quán chợ. Dọc đường Mai kể cho tôi nghe rằng đêm qua sau khi tôi ngủ say, Mai khó ngủ nên lên boong, gặp Khanh và mấy bạn gái khác ngồi nói chuyện vui lắm.

Đến giữa trưa, khi mọi người đã tề tựu đông đủ, một số đông người đề nghị qua chợ mua tôm hùm, sò huyết, cá, cua tươi về nhờ chủ quán luộc giùm. Khi họ mang ra cho mình ăn, thì tôm hùm thịt khô queo, cua thì càng rỗng không thịt, sò thì dai nhách. Chắc là chủ quán muốn bảo: “Cho đáng kiếp! Ai bảo vào quán mà ăn đồ của thiên hạ.”

Rảo quanh phố một phờ người, mong đến đây để được ăn thủy sản tươi ngon, rút cục chẳng được gì. May là có shuttle chủ tàu thuê bao sẵn nên mới trở lại tàu nổi.

Tối hôm đó tôi lên Windjammer trên tầng 11 để ăn bù tôm hùm, cua, cá, hào, ... No nê rồi về nằm trong phòng xem TV, rồi ngủ mê lúc nào không hay. Nửa đêm thức giấc, chẳng thấy Mai đâu, liền một mình leo lên boong tàu xem ban đêm trên biển. Thì ra là tàu đang chạy. Tháng 9, đã là mùa thu nhưng đêm hình như vẫn còn lưu luyến với mùa hè. Bên hồ bơi, vẫn nhiều người đang tắm, chuyện trò rôm rả. Trời trăng đầy sao, nhìn từ giữa biển khơi hình như chúng xa mình hơn và nhỏ hơn. Trên trời vẫn thấy những dải mây trắng lang thang. Tiếng máy tàu át mất tiếng sóng. Chiếc tàu như con quái vật phủ đầy ánh sáng rẽ nước tiến tới giữa biển nước đen ngòm, dưới bầu trời bao la vô tận, giữa lòng đêm mênh mông. Từ trong tiềm thức, âm thanh của bài Hoa Biển của Trần Thiện Thanh và... với giọng hát của chính tác giả ngày nào chợt hiện.

Hoa Biển

Ngày xưa em anh hay hồn giỡn
Giận anh khi anh chưa kịp tới
Cho anh nhiều lời, cho anh bồi hồi
Em cúi mặt làm ngơ
Không nghe kể chuyện
Bao nhiêu chuyện tình đẹp nhất trên trần đời.
Tại em khi xưa yêu hoa màu trắng
Tại em suy tư bên bờ vắng
Nên đêm vượt trùng
Anh mong tìm gặp hoa trắng về tặng em
Cho anh thì thăm
Em ơi tình mình trắng như hoa đại dương.
Trùng khơi nổi gió lênh đênh triền sóng
Thấy lung linh rừng hoa
Màu hoa thật trắng, ôi hoa nở thắm
Ngất ngây lòng thêm.
Vượt bao hải lý chưa nghe vừa ý
Lắc lư con tàu đi
Chỉ thấy bọt nước tan theo ngọn sóng
Dáng hoa kia mịt mù.
Biển khơi không mang hoa màu trắng
Tàu anh xa xôi chưa tìm bến
Nên em còn hồn, nên em còn buồn
Sao chưa thấy anh sang

Em ơi giận hờn
Xin như hoa sóng tan trong đại dương.

Giữa biển nhằm lúc trời yên bể lặng, không có “trùng khơi nổi sóng, lại là ban đêm khó mà tìm giùm hoa màu trắng cho NS Trần Thiện Thanh tặng cho người yêu của ông, nhưng cũng cảm được bao nhiêu hoa sóng đang tan trong đại dương như lời cầu xin của người nhạc sĩ quá cô trong chuyện tình Hoa Biển lãng mạn này. Khi hơi sương đã đầm ướt tóc vai, tôi trở về phòng. Không biết Mai về từ hồi nào đang ngủ, không muốn đánh thức bạn nên tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Rồi cứ thế thao thức tưởng tượng đến chuyến đổ bộ lên đảo Catalina khi trời sáng ...

Những người trong Nhóm đã rủ nhau lên Catalina Island đầu từ sớm. Khi chúng tôi lên bờ không thấy ai cả. Nhưng hòn đảo nhỏ, quanh quần chỉ có mấy con đường phố nên rồi cũng gặp nhau. Chúng tôi gặp Chàng ấy lúc Chàng đang đi chung với 3 nàng khác. Chàng đề nghị để Chàng đi thuê Golf Car hay xe lam riêng để chạy lên ngắm cảnh trên đồi. Chúng tôi bằng lòng. Chàng bảo chúng tôi (tôi, Mai, và 3 nàng bị bỏ lại) vào trong một tiệm bán đồ lưu niệm bên đường phố xem đồ để chờ. Chờ hoài chẳng thấy nên chúng tôi ra hẳn ngoài đường đứng ngóng, nghĩ rằng Chàng quên chỗ hẹn. Tôi chợt thấy bóng Chàng ta đang cùng Lan, Cúc, Lý, Hồng sánh vai nhau khuất vào một khúc quẹo dốc đồi xa xa. Mấy nàng kia cũng kịp nhìn thấy cảnh đó như tôi. Tội nghiệp làm sao! Mặt nàng nào cũng tiu nghỉu. Tôi nghĩ thầm trong lòng, người đàn ông đó chẳng phải là kẻ bình thường. Bạ đâu châu đó, đúng là tính cách của loài ong bướm. Và những nàng mà đi tin yêu chàng ta thì chắc phải khổ một kiếp hoa thời.

Để cho cuộc đi chơi đảo đừng vì thế mà buồn nản, tôi dẫn bạn vào phòng vé trung ương để mua một bộ vé gồm 2 tours, một tour đi xem dưới nước (Underwater tour) và một cái khác gọi là ngắm cảnh (Sight View). Khi mua chung 2 tours như thế thì giá vé được rẻ hơn đến 12 đô mỗi người. Chúng tôi đã thích thú vô cùng khi ngồi trong một chiếc tàu giống chiếc tàu ngầm, sâu 5 bộ dưới nước để đi vào vùng biển sâu có nhiều cây tảo thật to, thật dài màu ngà và vô số đàn cá lớn nhỏ giống cá địa bơi lội bên ngoài trở mắt nhìn mình qua cửa kính. Chúng tôi cũng đi qua vùng đáy biển có những loài rong biển có nhiều màu sắc thật đẹp, đỏ, hồng, vàng, tím, mà nghe đâu rất cần cho những người làm Sushi khắp nơi. Sau đó không cần thuê xe, chúng tôi lên chiếc shuttle có mua vé sẵn để đi tham quan khắp đảo. Đảo nhỏ nhưng đẹp lắm!

Nghe đâu ngay chính ở đảo này, TT Ronald Reagan đã được tuyển lựa làm tài tử cinéma. Marilyn Monroe đã từng sống ở đây với người chồng đầu tiên sau Thế Chiến II. Natalie Wood đã chết đuối ở đây khi cùng đi thuyền với ông chồng Robert Wagner. Cũng ở nơi đây, Lisa Marie Presley, con gái của Elvis Presley vì tức giận ông bố Nicolas Cage mà ném mất cái nhẫn quý giá cha mình đã cho làm của hồi môn.

Thổ sản của đảo là cá tươi. Tôi thích nhất là được ăn cá tươi làm thành nhiều món khác nhau. Ai lên đảo này đều biết trên cầu tàu dài ngay bến phà có rất nhiều tiệm ăn thủy sản. Tôi đến nhờ một tiệm làm riêng cho tôi món cá hấp, cá chiên. Tưởng là mình ăn được nhiều, nào ngờ chưa xong 2 miếng phi lê là hết ăn nổi nữa. Bụng no nhỏ hơn bụng đói!

Tối hôm đó trở về tàu, chúng tôi cũng như những hành khách khác trên tàu đã đến dự buổi tiệc từ già của Ông Vua Bướm. Bữa tiệc thật thịnh soạn. Tôi chọn Angel Hair pasta trộn với thịt tôm hùm ăn chung với một ít salads. Nhưng món ăn không quan trọng đối với tôi. Điều quan trọng là cảm thấy niềm lưu luyến giữa những người làm trên tàu và hành khách với nhau. Vẫn biết rằng đó chỉ là xã giao nghề nghiệp, nhưng giữa người với người như có sẵn mối cảm tình không biên giới. Vị nữ thuyền trưởng chúc chúng tôi những lời tốt đẹp nhất và hy vọng sẽ gặp lại trong những chuyến đi khác. Sau đó, cả đoàn người phục vụ trên tàu diễn hành qua từng dãy bàn dài, khắp cả phòng ăn lớn, vừa đi vừa ca “O ề, thằng quẻ đánh đu, thằng mù nhảy dù, Zero bắn súng. Tiến lên, con ma nào đây? Thằng Tây nhảy dù, thần lùn cụt đuôi. Tiến lên, Zero nhào dõ, thằng Cu cuốn dù, thằng Mù hịt hơi.” ** (Xin lỗi! Tôi không nhớ nhạc ai, lời hát như thế nào khi nghe họ hát. Tôi chỉ nhớ từ nhỏ đã nghe lời ca như vậy.) * Điều làm tôi ngạc nhiên nhất là không thấy Khanh cũng như các nàng Lan, Lê, Cúc, Lý, Hồng, Đào đâu cả. Tôi ngạc nhiên hỏi, Mai bảo không biết, mặt trông buồn buồn, làm tôi cũng buồn theo. Tôi đi theo bạn với bước chân máy móc, tâm trí chìm vào nỗi suy tư vì đâu mà có bao nhiêu người phụ nữ nước tôi lẻ loi thiếu tình... Ở xứ người có bao nhiêu ong bướm mà họ vẫn chịu cô đơn đi tìm người đồng hương đánh bạn. Phải chăng vì họ vẫn muốn tìm về nguồn cội, muốn giữ gìn dòng giống Rồng Tiên, cùng ngôn ngữ, cùng ý hướng? Đàn ông Việt qua thời loạn đã quá nhiều người hy sinh ở chiến trường, bao người dở sống dở chết vì cải tạo, số ít người còn lại đua đòi khoái lạc, bỏ quên trách nhiệm truyền

giống tốt, gầy lại giống nòi quê mẹ. Những người đàn bà một thời dài cổ trông chồng, bây giờ trở thành những cánh hoa lạc lõng, lẻ loi!

Vậy mà đã hơn ba năm qua kể từ chuyến đi đày Hoa Bướm đó. Giờ đây nhìn Hoa Trà (Camelia), hoa phượng tím (Jacaranda) chưa héo đã lia cành. Hoa Azelia héo trên cành rồi mà không chịu rụng. Tôi mong những nàng ấy nay đừng có giống loài hoa Azeliacòn trên cành nhưng héo úa vì thiếu ý trung nhân!

Ái Hoa

* Thơ Nguyễn Bính

** Sau này tôi mới biết đây là bài “Should Auld Acquaintance Be Forgot”, sau đổi là “Auld Lang Syne”.

Người Pháp dịch lại là “Au Revoir”. Từ năm 1945 khi du nhập vào Việt Nam, tên là “Tạm Biệt” thì thường được các Hướng Đạo sinh hát. Lời mới bây giờ (chẳng biết dịch giả là ai) có những lời như thế này:

Giờ đây anh em chúng ta cùng nhau già từ, lòng càng lưu luyến

Nắm tay ta hãy cùng nhau hòa ca hát bài tạm biệt từ đây

Trước khi chia tay rời xa, cầm tay chúc nhau mọi điều như ý

Chúc nhau gia quyến bình an và mong có ngày lại được gặp nhau.

Lời thưa trước: Đây chỉ là một câu chuyện hư cấu. Những chi tiết về chuyến đi, về chiếc tàu có lẽ không còn đúng nữa vì nghe đâu loại tàu này đã được tân trang. Giá biểu và đường tàu đi chắc cũng đã thay đổi. Nhân vật trong truyện cũng toàn là sản phẩm tưởng tượng của người viết.